

ДЖАНЕТ ЕВАНОВИЧ ПЕТ ЗА ЧЕТИРИ

Част 6 от „Стефани Плъм“

Превод от английски: Емилия Масларова, 2001

chitanka.info

ПРОЛОГ

Хайде, от мен да мине! Ще изплюя камъчето. Сбъднаха се най-големите страхове на майка ми. Оказах се нимфоманка. Чука ми се с много мъже. Сигурно защото не се чукам с *никого*. И похотливостта ми си отива нахалост. Май ще се изсиля, ако си въобразявам, че някога ще бъда с Майк Риктър — него преспокойно ще го вземат и в нюйоркските „Рейнджъри“. Не ти трябва Индиана Джоунс!

От друга страна, двама в списъка на желаните мъже ми отвърщат на чувствата. Лошото е, че кой знае защо, и двамата ме плашат до смърт.

Казвам се Стефани Плъм. Издирвам хора, просрочили съдебната гаранция, и работя с въпросните двама мъже. И двамата се борят с престъпността. Единият е ченге. Вторият подхожда по-сметкаджийски към борбата с престъпността. Не мога да стъпя и на малкия пръст на двамата, когато става въпрос за похотливост *в действие*.

Но карай! В живота на всяко момиче настъпва момент, когато то трябва да хване бика за рогата (или за някоя друга, по-подходяща част на тялото) и да поеме отговорността за своя живот. Точно това и направих току-що. Грабнах телефона и взех, моля ви се, че поканих единия от ония страшилища на гости.

Сега умувам дали изобщо да го пускам в къщата си.

Притеснявам се да не би да стане както онзи път, когато бях на девет години, реших да пробвам какво е да летиш и паднах от покрива на гаража у Крузакови — изпомачках любимия розов храст на госпожа Крузак, цепнах си панталонките и гащичките на цветя и после цял ден, без изобщо да подозирам, се разхождах по голо дупе.

Завъртях очи. Я не се втелявай, рекох си! Какво си се притеснила като някоя гимназистка! Хванала си се на хорото, вече няма мърдане. Пък и такава е волята Божия. Нали снощи изтеглих от шапката тъкмо неговото име? Добре де, не беше шапка, а купа, но въпреки това срещата пак си е предопределена от небесата. Е, защо да си кривя душата, докато избирах от листчетата, изхитрувах и надзърнах в

едното. Но какво от това, нали от време на време трябва да помагаме на съдбата. В смисъл, че ако разчитах чак толкова на нея да свърши работата, нямаше да се излагам и да въртя телефони.

Пък и съм се подготвила добре. Рокля трепач, черна и къса. Обувки на високи токове с каишки, от ония, дето се закопчават на глезена. Лъскаво кървавочервено червило. Кутийка презервативи, пъхната в чекмеджето с пуловерите. Зареден пистолет, скрит за всеки случай в кутия от курабийки. Това се казва работа: Стефани Плъм, жена с мисия. Ще го сваля — жив или мъртъв!

Преди броени секунди чух как асансьорът се отваря и по коридора прокънтят стъпки. Стъпките спряха пред моя апартамент и аз разбрах, че е той, понеже зърната на гърдите ми веднага набъбнаха.

Той почука веднъж, аз обаче продължих да стоя като глътнала бастун и да зяпам бравата. Отворих едва след второто почукване и се дръпнах. Очите ни се срещнаха. За разлика от мен онзи нахалник изобщо не беше притеснен. Проявяваше признаци само на любопитство. И на похотливост. На много похотливост. Похотливост, та дрънка.

— Здравсти — рекох.

Той влезе в антрето, затвори вратата и я заключи. Дишаше бавно и дълбоко, очите му бяха тъмни, лицето — вгълбено. Пиеше ме с поглед.

— Хубава рокля имаш — каза ми. — Сваляй я.

— Дали първо да не пийнем вино! — подхванах благо-благо аз.

Ще протакам! Ще го напия до козирката. После, и да се проваля, той няма да помни нищо.

Той поклати бавно глава.

— А, без тия.

— Сандвич?

— После.

Запуках наум с кокалчетата на пръстите си. Той се подсмихна.

— Хубава си, когато се притесняваш.

Присвих очи. Нямах намерение да се правя на хубава, докато си представях вечерта.

Той ме притегли към себе си, плъзна ръка по гърба ми и смъкна ципа. Роклята се свлече от раменете ми и се нагъна около краката —

така останах само по курвенските обувки и парченцето плат, което според „Виктория Сикрет“ било бикини тип прашка.

Висока съм метър шейсет и осем, с токчетата сложете още половин педя отгоре, но въпреки това той стърчеше към пет-шест сантиметра над мен. И беше много по-мускулест. Пак плъзна длани по гърба ми и ме погледна от горе.

— Прелест!

Не че ме виждаше за пръв път. Още когато бях на седем години, веднъж си пъкна главата под рокличката ми. Когато пък бях на осемнайсет, ме отърва от девствеността. В по-близката история ми беше правил неща, които няма да забравя скоро. Беше ченге в Трентън и се казваше Джо Морели.

— Помниш ли как като деца си играехме на влакче? — попита ме той.

— То оставаше да не помня! Аз винаги бях тунелът, а ти — влакът.

Джо пъкна палци отстрани на бикините ми и ги смъкна малко.

— Бях голям хаймана — допълни той.

— Не може да ти се отрече.

— Сега не съм чак такава луда глава.

— Как пък не.

С това си спечелих вълча усмивка.

— Хич не се и съмнявай, сладурче.

После ме целуна и бикините отплаваха към пода.

Ох, майко мила! Майчице!

ГЛАВА 1

Пет месеца по-късно...

Каръл Забо беше стъпила на парапета на моста над река Делауер, свързващ Трентън в Ню Джърси с Морисвил в щата Пенсилвания. Държеше яркожълта тухла четворка, привързана за глезена ѝ с еднометрово въже за простиране. Отстрани на моста с ей такива букви пишеше:

Трентън твори, светът граби.

На Каръл очевидно ѝ беше писнало светът да ѝ граби, каквото е натворила, защото сега тя се канеше да скочи в река Делауер и да остави тухлата да довърши започнатото.

Стоях на два-три метра от Каръл и се мъчех да я разубедя. Покрай нас профучаваха коли, някои от шофьорите намаляваха скоростта, за да позяпат, други пък ги подминаваха на зигзаг и се заканваха с пръст на Каръл, задето пречи на движението.

— Слушай, Каръл — рекох ѝ, — сега е осем и половина сутринта, заваля и сняг. Задникът ми замръзна да вися тук. Решавай най-после дали ще скачаш, защото ми се припика, а и ми се пие кафе.

Мен ако питате, тя изобщо нямаше намерение да скача. Като начало се беше издокарала с яке за цели четиристотин долара от „Уилсън Ледър“. Кой скача от мост с яке за четири стотака! Не се прави така. Якето ще стане на нищо. Както и аз, Каръл беше от квартал Чамбърсбърг в Трентън, а ние там първо ще дадем якето на сестра си и чак тогава ще ходим да скачаме от мостове.

— Я ми се разкарай от главата, Стефани Плъм! — подвикна Каръл с тракащи зъби. — Не помня да съм ти пращала гравирана покана за купона.

Бяхме съученички от гимназията. Каръл даваше тон на запаянковците по мачовете, аз пък бях мажоретка. Сега беше женена за Люби Забо и искаше да се самоубие. Ако бях женена за Люби Забо, и аз щях да искам да се самоубия, но сега Каръл не стоеше заради мъжа си на перилата с тухла четворка, вързана на крака ѝ. От щанда на

„Фредерикс ъф Холивуд“ в универсалния магазин беше задигнала жартиери. Не че не ѝ бяха по джоба. Била решила да разнообрази и поосвежи сексуалния си живот, но я досрамяло да иде с жартиерите на касата. Духнала, подкарала на заден и в бързината взела, че ударила полицейския автомобил на цивилните ченгета на Брайън Саймън, а после, нали си е тъпа като патка, избягала от местопрестъплението. За късмет в колата бил самият Брайън, който на бърза ръка спипал Каръл и я окошарил.

Братовчед ми Вини, президент и единствен собственик на бюро за отпускане на заеми за съдебни гаранции, платил гаранцията на Каръл. Ако Каръл не се явеше в уречения ден в съда, Вини увяхваше и губеше парите, освен ако не доставеше своевременно Каръл пред съдията.

Тук на сцената се появявам аз. Работя като агентка в бюро на Вини — издирвам му длъжниците, неявили се в съда, и му ги вода — за предпочитане здрави и невредими. Сутринта на път за работа Вини мернал Каръл на моста и на бърза ръка ме изстреля да я спасявам, а ако не успея, поне да видя къде точно в реката е цопнала. Вини се притесняваше да не си изгуби парите за гаранцията, ако Каръл вземе да скочи във водата и течението отнесе трупа — после, ако си нямаш работа, викай водолази и ченгета да претърсват педя по педя дъното с куки.

— Можеше да се самоубиеш и по-красиво — укорих Каръл. — Когато те намерят, ще изглеждаш като дъвкана и изплюта. Косата ти няма да прилича на нищо.

Тя завъртя очи, сякаш искаше да си види темето.

— Да бе! Как не се сетих! — завайка се тя. — Тъкмо съм си направила кичури.

Снегът вече се сипеше на големи мокри парцали. Бях с кубинки с дебели каучукови подметки, но гадният студ пак ме пронизваше. Каръл се беше издокарала с елегантни ботинки, с впити черна рокля и с якето мечта. Тухлата никак не се връзваше с тоалета ѝ — внасяше небрежен елемент. Роклята беше същата като моята, дето висеше в гардероба вкъщи. Само че аз я бях обличала един-единствен път, и то за броени минути — после се свлече, клетата, на пода и беше изритана най-безцеремонно... за да се превърне в увертюра на изнурителна нощ с мъжа на моите мечти. Е, на един от мъжете, де. Странно, всеки

възприема дрехите по своему. Бях облякла роклята колкото да вкарам в леглото си един мъж. А Каръл я бе предпочела, за да скочи с нея от моста. Мен ако питате, не е никак удобно да си в рокля, когато скачаш от мост. Ако се стигне дотам, аз ще си сложа панталон. Каръл щеше да изглежда идиотски само по гащи, с роклята, запретната чак до ушите ѝ.

— А на Люби харесват ли му кичурите? — попитах аз.

— Да, харесват му — отвърна Каръл. — Но иска да си пусна косата по-дълга. Било модно.

Лично аз не бих се доверявала на модните предпочитания на мъж с прякор, излязъл му покрай хвалбите какъв страхотен секс правел със смазана пушка. Но това си е лично мое мнение, за другите не знам.

— Та я повтори защо си се покатерила на тоя парапет!

— Защото предпочитам да умра, отколкото да лежа в затвора.

— Казах ти вече, няма да лежиш в никакъв затвор. Пък и да лежиш, няма да е за дълго.

— За мен е дълго и един-едничък ден! Дори час! Там те карат да се съблечеш, както те е майка родила, а после се дупиш, за да проверят дали не си скрил оръжие. И ходиш в кенефа пред очите на всички. Нито за миг не можеш да се усамотиш. Гледах един филм по телевизията.

Сега вече ѝ влизах донякъде в положението. И аз ще предпочета да сложа край на живота си, вместо да търпя всичко това.

— Може пък да ти се размине — подхванах пак. — Познавам се с Брайън Саймън. Мога да поговоря с него. И да го убедя да свали обвиненията.

Лицето на Каръл светна.

— Наистина ли? Ще го направиш ли заради мен?

— Ама разбира се. Не ти обещавам нищо, но ще опитам.

— А ако той не свали обвиненията, пак мога да се самоубия.

— Точно така.

Натоварих Каръл заедно с тухлата четворка в нейната кола и се отбих да си взема кафе и кутия глазирани шоколадови понички. Все пак се бях потрудила добре, бях спасила живота на Каръл, поне едни понички заслужавах.

Занесох кафето и поничките в кантората на Вини на авеню *Хамилтън*. Не исках да се излагам на опасността да излапам поничките до шушка. Освен това се надявах Вини да ми възложи още нещо. Като агентка по издирването на хора, просрочили гаранцията, ми плащаха само ако доведе нарушител. В момента не издирвах никого.

— Пак се вредихме! — провикна се иззад кантонерките Лула. — Ето ги и поничките!

Лула е висока метър и шейсет и две, тежи цели деветдесет кила и както би могло да се очаква, разбира много от понички. Тази седмица беше в монохромно настроение — косата, кожата и червилото ѝ бяха все с цвят на какао. Цветът на кожата си беше постоянен, затова пък цветът на косата се сменяше през седмица.

Лула завежда архива на Вини и ми помага, когато имам нужда от подкрепление. Тъй като не съм от най-добрите издирвачи на хора, просрочили съдебната гаранция, а Лула не е от най-добрите подкрепления, обикновено сме тъжна гледка — ставаме за „Най-смешните полицейски клипове“, но в аматорски вариант.

— Какво е това, шоколадови понички ли? — попита Лула. — Тъкмо си говорехме с Кони, че няма да ни дойде зле да си подсладим живота с някоя и друга поничка, нали, Кони?

Кони Росоли е завеждаща канцеларията на Вини. Седеше на бюрото си наред помещението и си гледаше в огледалцето мустачките.

— Мисля пак да си направя електролиза — оповести тя. — Какво ще кажеш?

— Ще кажа, че няма да е зле — отвърна Лула и се почерпи с поничка. — Пак си заприличала на Гручо Маркс.

Отпих от кафето и се заех да прехвърлям папките върху писалището на Кони.

— Има ли нещо ново?

Вратата към кабинета на Вини се отвори с гръм и трясък и той надзърна отвътре.

— Има, има... И е все за теб!

Лула изду устни. Кони сбърчи нос.

Мен пък ме присви под лъжичката. Най-често ми се налагаше да моля едва ли не на колене за някаква работица, а ето че сега Вини ни в

клин, ни в ръкав сам се натискаше.

— Какво става тук? — попитах.

— Рейнджъра — поясни Кони. — Изчезнал е яко дим. Не отговаря на пейджъра.

— Вчера кретенът му с кретен не се яви в съда — добави Вини.

Обикновено се радвам, ако някой не се е явил — това означава, че и аз ще изкарам някой и друг долар, докато го убеждавам да се довери на системата. Този път обаче щях да видя пари през крив макарон — ако Рейнджъра не иска да го намериш, хич не си прави труда да го търсиш: той става неоткриваем, и толкоз.

Рейнджъра ми е колега, също издирва хора, просрочили съдебната гаранция. За разлика от мен обаче си разбира от работата. Горедолу ми е връстник плюс, минус пет години, с кубинско потекло е и съм почти сигурна, че убива само лошите. Преди половин месец някакъв тъпанар от полицията го спипал, че носи оръжие без разрешително. Всяко второ ченге в Трентън познава Рейнджъра и знае, че той носи оръжие без разрешително, но си затваря очите. Така де, чудо голямо! Този обаче бил новобранец и явно никой не му е обяснил как стоят нещата. И така, натегачът му с натегач окошарил Рейнджъра и вчера той трябваше да се яви пред съдията — да му дръпне едно конско. Междувременно Вини се изръси с цяло състояние, за да му плати гаранцията, и сега се чувстваше излъганата камила. То бива, бива, но чак пък толкоз: първо Каръл, сега и Рейнджъра. Като за вторник лошо начало.

— Тук има нещо гнило — казах аз.

Сърцето ми се беше свило — доста хора биха дали мило и драго Рейнджъра да им се махне веднъж завинаги от главата и да не им се изпречва повече пред очите. Аз обаче си знаех, че ако той изчезне, в живота ми ще зейне ей такава дупка.

— Не му е в стила да си пропуска датата за явяване пред съда. Или да не отговаря на пейджъра.

Лула и Кони се спогледаха.

— Нали се сецаш за големия пожар в неделя в центъра на града? — попита Кони. — Оказа се, моля ти се, че сградата била на Александър Рамос.

Александър Рамос е контрабандист на оръжие, върти далаверите от лятната си вила край плажа в Джърси и от зимната си крепост в

Атина. Двама от общо тримата му синове — все големи мъже, живеят в Щатите, единият в Санта Барбара, другият в окръг Хънтърдън. Третият пък е в Рио. Това не е никаква поверителна информация, знаят я и малките деца. Кланът Рамос се мъдреше върху корицата на „Нюзуик“ цели четири пъти. От години се шушукаше, че Рейнджъра е свързан с Рамос, никой обаче не знаеше какво точно е естеството на тези връзки. Рейнджъра си пада много потаен.

— И? — попитах аз.

— И вчера, когато най-после успели да влязат в сградата, намерили най-малкия син на Рамос — Хомър, лежал овъглен на третия етаж. Освен че бил овъглен, в главата му зеела и огромна дупка от куршум.

— И?

— И издирват Рейнджъра, за да го разпитат. Преди малко идваха от полицията, питаха къде е.

— За какво им е Рейнджъра?

Кони вдигна ръце.

— При всички положения е духнал — допълни Вини — и ти ще ни го доведеш.

Гласът ми подскочи с октава.

— Моля? Ти не си добре. Няма да преследвам Рейнджъра.

— Точно това ѝ е хубавото на цялата работа — възрази братовчед ми. — Изобщо не ти се налага да го преследваш. Той сам ще ти кацне. Има нещо за теб.

— И дума да не става! Без мен!

— Добре тогава — рече Вини. — Щом ти не искаш, ще го възложат на Джойс.

Джойс Барнхард ми е най-заклетият враг. Предпочитам да ям пръст, отколкото да преотстъпвам нещо на Джойс. Този път обаче на драго сърце щях да ѝ преотстъпя случая. Нека се мъчи, горката, нека обикаля като чалната града и издирва Невидимия.

— Какво друго имаш? — попитах Кони.

— Две дреболии и една гадория — връчи ми тя три папки. — Тъй като Рейнджъра го няма, съм принудена да ти дам и гадорията.

Разгърнах най-горната папка. Морис Мънсън. Арестуван за предумишлено убийство чрез прегазване с автомобил.

— Можеше да е и по-зле — отбелязах аз. — Например убиец изнасилвач.

— Още не си прочела до края — вметна Кони. — След като този хубостник прегазил жертвата, която по една случайност му се падала и жена, я скъсал от бой с крика, изнасилил я и се опитал да я подпали. Обвинен е само в предумишлено убийство, понеже според съдебния лекар жената вече била мъртва, когато онзи ѝ налетял с крика. Лиснал ѝ туба бензин и тъкмо щракнал запалката, за да запали горката женица, когато съвсем случайно покрай него минал полицейски автомобил.

Пред очите ми заиграха черни точки. Свлякох се върху канапето с тапицерия от изкуствена кожа и заврях глава между коленете си.

— Да не ти е лошо? — притесни се Лула.

— Сигурно ми е от ниското кръвно налягане — обясних.

Какво ти налягане! Беше ми от тая скапана работа!

— Можеше да е и по-зле! — повтори Кони. — Тук пише, че не бил въоръжен. Вземи си пистолета и няма страшно.

— Не мога да повярвам, че са го пуснали под гаранция!

— Да бе! — съгласи се Кони. — Сигурно в пандиза е било препълнено.

Погледнах Вини, който още стърчеше на вратата на личния си кабинет.

— И си му платил гаранцията на този маниак!

— Аз все пак съм бизнесмен, а не съдия. Полицейското му досие е чисто, досега не е извършвал никакви престъпления — уточни братовчед ми. — Има си човекът и хубава работа във фабриката за копчета. Притежава къща.

— И сега е изчезнал вдън земя.

— Не се яви в уречения ден пред съда — намеси се пак Кони. — Звъннах във фабриката за копчета, били го виждали за последно чак в сряда.

— А чували ли са го? Може би им се е обадил да каже, че е болен.

— Не, не се е обаждал. Търсих го и вкъщи, но отговаря само телефонният секретар.

Погледнах другите две папки. Лени Дейл, обвинен в семеен тормоз. И Уолтър Дъмфи, по прякор Откаченяка, издирван за пиянство, нарушаване на реда и уриниране на обществени места.

Напъхах трите папки в дамската си чанта и се изправих.

— Свържи се с мен по пейджъра, ако чуеш нещо за Рейнджъра.

— Последен шанс — отсече Вини. — Ако не приемеш, възлагам случая на Джойс.

Взех си от кутията една поничка, подадох останалите на Лула и излязох. Беше март и фъртуната трябваше доста да се понапъне, за да я вземем на сериозно. Е, по улиците беше киша и по предното и едно от страничните стъкла на колата ми се бе насъбрал лед. Зад прозореца с леда се мержелееше огромен размазан силует. Присвих очи и се взрях. Размазаният силует се оказа на Джо Морели.

Повечето жени, ако заварят Морели в колата си, на мига ще получат оргазъм. Ето така им действа. Познавам го едва ли не откакто се помня, а почти никога не съм получавала оргазъм на мига. Трябват ми поне четири минути.

Беше с кубинки, дънки и кожухче, изпод което се червенееха пешовете на карираната му фланелена риза. Под ризата беше с черна фланелка и глок четирийсети калибър. Очите му са с цвят на отлежало уиски, тялото му пък е венец на добрите италиански гени и на къртовския труд във фитнес залата. Джо се слави като човек, който живее на бързи обороти, и то с пълно основание. Сега обаче беше насочил цялото си внимание към работата.

Седнах зад волана и включих двигателя, та стъклата да се размразят. Карах шестгодишна синя хондичка сивик — вършеше ми чудесна работа, но никак не допринасяше особено за самочувствието ми. Кажете как да се правя на войнствената Ксена с тая шестгодишна таратайка?

— Какво ново-старо? — попитах аз Морели.

— Рейнджъра ли издирваш?

— А, не, без мен! Не се хващам на тая въдица.

Той вдигна вежди.

— Още не съм станала магьосница — поясних.

Да пратят точно мен да гоня Рейнджъра, бе все едно да пратят пилците да преследват лисицата.

Морели се беше облегал на страничната врата.

— Трябва на всяка цена да поговоря с него.

— Ти ли разследваш пожара?

— Не. Това е друга опера.

— Друга опера, свързана с пожара ли? Като дупката в главата на Хомър Рамос?

Морели се подсмихна.

— Задаваш прекалено много въпроси.

— Да, но получавам прекалено малко отговори. Защо Рейнджъра не отговаря на пейджъра си? В какво се е забъркал?

— Имал е среднощна среща с Рамос. Засякла ги е охранителната камера във входа. За през нощта сградата се заключва, но Рамос е имал ключ. Влязъл е, почакал е десетина минути, после е отключил и на Рейнджъра. Двамата са се качили на асансьора и са отишли на третия етаж. След трийсет и пет минути Рейнджъра си е тръгнал сам. Десет минути по-късно се е задействала противопожарната аларма. Изгледахме всичко, каквото камерите са заснели в продължение на четирийсет и осем часа, и според записа в сградата не е имало никой освен Рейнджъра и Рамос.

— Десет минути са много време. Да сложим още три, през които Рейнджъра се е качил на асансьора или е слязъл пеш по стълбището. Ако наистина той е подпалил пожара, защо системата не се е задействала по-рано?

— В кабинета, където е бил намерен Рамос, няма детектори за дим. Вратата е била затворена, детекторът е чак в коридора.

— Рейнджъра не е вчерашен. Ако е тръгнал да убива някого, няма да допусне да го запише камера.

— Камерата е била скрита. — Морели впи очи в поничката ми. — Ще я ядеш ли?

Отчупих му половината, другата си я изядох.

— Открили ли са нещо, което е разпалило пожара?

— Да, малки количества газ за запалки.

— Нима мислиш, че го е извършил Рейнджъра?

— С него човек никога не знае.

— Според Кони Рамос бил прострелян.

— С деветмилиметров.

— И какво, нима мислиш, че Рейнджъра се укрива от полицията?

— С разследването на убийството е натоварен Алън Барне. Дотук всички следи водят към Рейнджъра. Ако Барне се добере до него, за да го разпита, вероятно ще го задържи по предишни обвинения, например за незаконно носене на оръжие. Откъдето и да го

погледнеш, сега не е в интерес на Рейнджъра да лежи в предварителния арест. А ако Барне успее да го тикне на топло като главен заподозрян, нищо чудно и Александър Рамос да стигне до същото заключение. Ако реши, че той е пръснал черепа на Хомър, няма да чака съдиите да раздават правосъдие.

Поничката ми беше заседнала на корава буца върху гръкляна.

— Ами ако Рамос вече се е докопал до Рейнджъра...

— И това е възможно.

Ужас! Рейнджъра си е наемник, разбиранията му за етика се разминават доста с общоприетите. Навремето, когато се хванах да работя за Вина, Рейнджъра се зае да ме обучава и малко по малко отношенията ни прераснаха в приятелство, доколкото е възможно да са приятели вълк единак и човек като мен, който иска криво-ляво да оцелее. Защо да си кривя душата, между нас припламна и сексуално привличане, което става все по-голямо и ме плаши до смърт. И така, чувствата ми към Рейнджъра бяха, меко казано, доста сложни и сега волю-неволю добавих към списъка от нежелани емоции и усещането за обреченост.

Пейджърът на Морели изпиука. Той погледна екранчето и въздъхна тежко.

— Трябва да вървя. Ако случайно срещнеш Рейнджъра, предай му какво съм казал. Наистина трябва да поговорим.

— Но ще си платиш.

— С какво, с вечеря ли?

— С пържено пиле — отвърнах. — И да е по-тлъстичко.

Загледах го как слиза от колата и прекосява улицата. Порадвах му се и след като той се скри, насочих вниманието си отново към папките. Познавах Дъмфи Откачения. Бяхме съученици. Беше си направо фасулско да го открия. Бе достатъчно да ида у тях и да го отлепя от телевизора.

Лени Дейл живееше в блок на авеню *Гранд* и в графата „Възраст“ бе вписал осемдесет и две години. От гърдите ми се изтръгна стон. Как да притиснеш до стената човек на осемдесет и две години! Както и да подходиш, пак си оставащ навлек, който тормози клетите старци.

Оставаше ми да прочета папката на Морис Мънсън, сега обаче не ми се занимаваше с него. Предпочитах да протакам и да чакам

Рейнджъра да се появи отнякъде.

Реших първо да се заема с Дейл. Живееше на някакви си петстотин метра от кантората на Вини. Единственото, което трябваше да сторя, бе да направя на *Хамилтън* обратен завой, но на колата не ѝ се завиваше, и туйто. Взе, че отпраши право към центъра на града и опожарената сграда.

Добре де, признавам си, много съм любопитна. Искан да видя местопрестъплението. И сигурно да си опитам медиумните способности. Да застана пред сградата и да повикам Рейнджъра, пък каквото сабя покаже.

Прекосих железопътната линия и запъплих през сутрешното задръстване. Сградата се падаше на ъгъла на *Адам* и на *Трета улица*. Беше четириетажна, от червени тухли, и сигурно бе строена преди половин век. Спрях при отсрещния тротоар, слязох от колата и се вторачих в почернелите от пожара прозорци, някои от които бяха заковани с дъски. Сградата беше опасана с жълта полицейска лента, прикачена към дърводелски магарета, които бяха наслагани по тротоара стратегически — така, че сеирджии като мен да не могат да се приближат. Не че аз щях да допусна да ме спре такава дреболия като жълтата полицейска лента.

Прекосих улицата и се пъгнах под лентата. Опитах се да вляза направо през двойната стъклена врата, тя обаче беше заключена. Не личеше входът да е пострадал особено. Вярно, всичко беше плувнало в черна от саждите вода, стените бяха окадени от пушека, но инак нямаше кой знае какви щети.

Обърнах се и погледнах постройките наоколо. Административни сгради, магазини, на ъгъла ресторант.

Ей, Рейнджър, там ли си?

Нищо. Толкоз за медиумните ми способности.

Притичах при колата, заключих се вътре и извадих клетъчния телефон. Набрах номера на Рейнджъра, след второто позвъняване чух сигнала на телефонния секретар. Съобщението ми беше кратичко: „Добре ли си?“

Прибрах телефона и продължих да седя — едвам си поемах дъх, присвиваше ме под лъжичката. Не исках Рейнджъра да е мъртъв. Не исках той да е убил Хомър Рамос. Не че ми пукаше особено за Рамос, но който му беше видял сметката, щеше да си изпати.

Накрая включих на скорост и подкарах. След половин час стоях пред вратата на Лени Дейл — семейството явно отново се беше хванало гуша за гуша, понеже откъм апартамента долитаха страхотни крясъци. Запристъпвах от крак на крак в коридора на третия етаж с надеждата по някое време патърдията да поутихне. Накрая дочаках и това и почуках. Така отприщих нова поредица от крясъци, този път се караха кой да отворел.

Почуках още веднъж. Вратата зейна и някакво старче показа глава.

— Да!

— Лени Дейл?

— Същият, госпоице.

Човек да си рече, че лицето му се състои само от нос и от нищо друго. Останалото се бе спаружило, сякаш уплашено от ястребовия клюн, плешивото теме бе изпъстрено със старчески петна, ушите бяха прекалено големи за мумифицираната главица. Жената зад старчето беше беловласа и трътлеста, с крака като дънери, пъхнати в топлинки с извезан върху тях Гарфилд Котарака.

— Какво иска пък тая? — разкреця се лелката. — Какво иска?

— Ако млъкнеш, ще разбере — подвижна в отговор старчето. — Дъра-дъра-дъра. Ще си затвориш ли най-последно плювалника!

— Ще ти дам аз на теб едно дъра-дъра — тросна се жената и го фрасна по лъскавото теме.

Дейл се завъртя като пумпал и я млатна отстрани по лицето.

— Ей! — намесих се и аз. — Я престанете!

— Ти какво се обаждаш! Или и ти си търсиш боя? — налетя ми Дейл. И ми замахна с пестник.

Подложих ръка, за да се предпазя, той обаче се вцепени с вдигнат юмрук. Отвори уста, забели очи и се свлече възник на пода.

Приклегнах до него.

— Господин Дейл!

Жена му го подритна с Гарфилда.

— Зарежи! — отсече тя. — Пак е получил инфаркт.

Долепих длан до врата му — пулс не се усещаше.

— Майко мила! — проплаках.

— Мъртъв ли е?

— Не съм специалистка, но...

— Вижда ми се мъртъв.

— Обадете се на „Бърза помощ“, а аз ще му направя изкуствено дишане.

Никога не бях правила изкуствено дишане, но бях виждала по телевизията как става и ми се щеше да опитам.

— Слушай, мойто момиче — изсъска госпожа Дейл. — А си го съживила, а съм те направила на кайма с чука за пържоли. — Тя се надвеси над благоверния си. — Всъщност вече е все тая, погледни го. Мъртъв е като дръвник. По-мъртъв от това — здраве му кажи!

Опасявах се, че е права. Господин Дейл не изглеждаше никак добре.

При зеещата врата дойде някаква бабка.

— Какво става? Да не би Лени пак да е получил инфаркт? — Обърна се и се провикна към коридора: — Роджър, звъни на „Бърза помощ“! Лени пак е получил инфаркт.

За нищо време помещението се напълни с комшии, които обсъждаха състоянието на Лени и задаваха въпроси. Как се било случило? Бързо ли било станало? Дали госпожа Дейл искала за помена задушена пуйка?

Ама разбира се, отвърна госпожа Дейл, искам, как да не искам! И се поинтересува не можело ли Тути Гринбърг да направи маков сладкиш като онзи, който била забъркала за Мозес Шулц.

„Бързата помощ“ дойде, погледа, погледа старчето, пък се съгласи с останалите: Лени Дейл е мъртъв като дръвник.

Изнизах се на пръсти от апартамента и беж да ме няма към асансьора. Още нямаше и дванайсет часа на обед, а денят вече ми се струваше безкраен и задръстен с мъртъвци. Щом слязох долу във входа, звъннах на Вини.

— Слушай — рекох му, — намерих Дейл, но е мъртъв.

— Откога?

— От двайсетина минути.

— Имаше ли свидетели?

— Жена му.

— Сега вече загажихме — завайка се братовчед ми. — Стана при самозащита, нали?

— Не съм го убивала аз.

— Сигурна ли си?

— Е, получи инфаркт, сигурно съм допринесла с нещичко...

— Къде е той сега?

— Горے в апартамента. Дойде и „Бърза помощ“, но не могат да направят нищо. Определено е мъртъв.

— Божичко, толкова ли не можа да го докараш до инфаркт, след като го заведеш в участъка? Само ми навличаш неприятности. Нямаш си и представа какви документи трябва да попълвам при случаи като този. Знаеш ли какво, я виж дали няма да убедиш ония от „Бърза помощ“ да откарат Дейл в съда.

Зяпнах като ударена с мокър парцал.

— Ами да, това ще оправи нещата — допълни братовчед ми. — Извикай някой от дежурните да го види. И да ти даде разписка.

— Я не се занасяй! Само това оставаше — да мъкна клетия мъртвец в полицията.

— Какво толкова? Ти какво си мислиш, че изгаря от нетърпение да го балсамират ли? Внуши си, че му правиш добрина — тъкмо ще се поразходи човекът, нещо като последен тур за овации.

Ох, да му се не, види! Затворих. Трябваше да си оставя всички понички само за мен. Както бе тръгнало, си ги заслужавах. Видях, че малкото зелено диодче върху клетъчния телефон мига. Хайде, Рейнджър, заповтарях си. Звънни отнякъде.

Излязох от входа на кооперацията и продължих нататък. Следващ в списъка ми беше Дъмфи Откаченяка. Къщата му беше в Бърг, на две-три пресечки от нашите. Живееше заедно с още двамина, и те откачени като него. Доколкото знам, работеше нощна смяна, зареждаше някакъв супермаркет. Подозирах, че по това време на деня си седи вкъщи, тъпче се със солети и зяпа по телевизията продълженията на „Стар Трек“.

Завих по *Хамилтън*, подминах кантората, свърнах при болница „Свети Франциск“ наляво, навлязох в Бърг и закриволичих по тесните улички към Откаченяка. Бърг е жилищен квартал в Трентън, в единия му край е *Чамбърсбърг Стрийт*, в другия — Италианския квартал. Тук живеят хорица, които още не са забравили националната си кухня. Езикът на жестовете в махалата ни се свежда до средния пръст, насочен към небето. Къщите са скромни. Колите — големи. Прозорците — чисти.

Спрях между две пресечки и пак надзърнах в папката — да се уверя, че не съм сбъркала номера. На тази улица имаше дващест и три долепени една до друга къщи със стълби, излизащи направо на тротоара. Всяка беше на два етажа. Адресът на Откаченяка беше *Грант*, номер четирийсет и пет.

Той отвори широко вратата и ме погледна. Беше висок към метър и осемдесет, светлокестенявата му коса беше дълга до раменете и бе сресана на среден път. Откаченяка беше слаб като върлина и бе доста недодялан. Бе облечен с черна тениска на „Металика“ и с дънки с дупки на коленете. Държеше в едната ръка бурканче фъстъчено масло, а в другата — лъжица. Така де, беше време за обяд. Откаченяка пак ме огледа от глава до пети — недоумяваше какво става, после му светна и той се фрасна по темето с лъжицата, оставила върху косата му лепкава бучка фъстъчено масло.

— Забравих си датата, когато трябва да се явя в съда!

Голям образ беше тоя Откаченяк! Как да не ти стане симпатичен! Усмихнах му се въпреки всички гадости, които днес ми се бяха струпали.

— Точно така, трябва пак да ти платим гаранцията, за да ти насрочат друг ден.

Следващия път смятах да му дойда на крака и да го откарам чак до съда. Един вид да се вживея в ролята на грижовната квачка.

— И как ще стане това?

— Ще дойдеш с мен в участъка и ще уредим нещата.

— Кофти момент си улучила, маце. Тъкмо гледам ретроспективата на „Роки и Булуинкъл“. Не може ли някой друг път? Всъщност знаеш ли какво, я остани да обядваме заедно, тъкмо ще си догледаме филма.

Погледнах лъжицата в ръката му. Нямахше да се учудя, ако това бе единствената лъжица в къщата.

— Благодаря за поканата — отвърнах. — Но обещах на мама да обядвам с нея.

Нещо, познато в живота като малка опашата лъжа.

— Колко мило от твоя страна! Да обядваш с майка си.

— Какво ще кажеш да отскоча да хапна и някъде след час да се върна да те взема?

— Страхотно! Ще ти бъда много признателен, маце.

Сега, като се замислех, нямаше да е никак зле да изнудя майка да ме нахрани. Освен обяд щях да получа на тепсия и всички клюки за пожара.

Оставих Откаченияка с неговата ретроспектива и тъкмо да отворя вратата на колата, когато до мен спря черен линкълн.

Левият преден прозорец се смъкна и от там ме погледна някакъв мъж.

— Вие Стефани Плъм ли сте?

— Да.

— Искаме да си побъбрим с вас. Качете се.

Как ли не! Да не ми е изпила чавка акъла, та да се качвам в служебна кола на мафията с двама непознати типове вътре, единият от които беше пакистанец с втъкнат в колана на панталона патлак, поприкрит криво-ляво от увисналото му шкембе, а вторият приличаше на Хълс Хоган, само че подстриган на канадска ливада.

— Мама ми е казвала никога да не се возя с непознати.

— Не сме чак толкова непознати — възрази Хълс. — Най-обикновени момчета сме. Нали, Хабиб?

— Ами да — потвърди Хабиб, като се наведе към мен и се ухили, при което лъсна златен зъб. — Във всяко едно отношение сме си най-обикновени.

— Какво искате? — попитах ги аз.

Мъжът, който не караше, въздъхна тежко.

— Значи отказвате да се качите в колата, така ли?

— Така.

— Добре тогава. Ето каква е работата. Търсим един ваш приятел. Или може би вече не ви е приятел. Може би и вие го търсите.

— Нещо такова.

— Та си рекохме — защо да не се сработим! Да станем комбина.

— А, без тия!

— В такъв случай ще се наложи да ви следим. Решихме да ви предупредим, да не би да се притесните.

— Кой сте вие?

— Това там зад волана е Хабиб. А аз съм Мичъл.

— Не, друго имах предвид. За кого работите?

Бях почти сигурна, че вече знам отговора, но защо за всеки случай да не попитам?

— Предпочитаме да не разкриваме името на своя работодател — поясни Мичъл. — Пък и на вас то не ви говори нищо. За вас е важно да разберете, че не бива да затаявате нищо, понеже ще вземем да се ядосаме.

— Да, а ядосаме ли се, ставаме неприятни — допълни Хабиб и ми се закани с пръст. — С нас шега не бива. Нали? — попита той Мичъл. — Ако ни ядосате, ще ви изкормим и ще покрием с червата ви целия паркинг през закусвалнята на братовчед ми Мохамед „711“.

— Ти да не си превъртял? — тросна се Мичъл. — Няма да покриваме никакви паркинги с черва. А дори и да покриваме, няма да е паркингът пред „711“ — от там в неделя си купувам вестник.

— Добре де, няма — склони Хабиб. — Тогава бихме могли да направим нещо от сексуално естество. Бихме могли да извършим с нея забавни деяния, сексуални перверзни... много, много пъти. Ако живееше в моята страна, щеше да бъде опозорена за цял живот, всички щяха да странят от нея като от прокажена. Но тъй като тя безспорно е покварена извратена американка, сто на сто ще се израдва на перверзните деяния, които ще ѝ причиним. Я чакай! Можем и да я осакатим, за да ѝ стане неприятно.

— Ей, нямам нищо против осакатяването, но без сексуални деяния — отсеке Мичъл. — Аз съм семеен мъж, надуши ли ме жената, ще ми се стъжни играта.

ГЛАВА 2

Вдигнах ръце.

— Казвайте какво искате, де!

— Искаме твоето приятелче Рейнджъра и знаем, че го търсиш — поясни Мичъл.

— Изобщо не търся Рейнджъра. Вини го възложи на Джойс Барнхард.

— Не я знам коя е тая Джойс. Все едно ми говориш за Баба Меца — рече Мичъл. — Затова пък познавам теб. И ти казвам, че търсиш Рейнджъра. И щом го намериш, ще ни съобщиш. И ако не вземеш присърце тая... тая отговорност, ще има горчиво да съжаляваш.

— От-го-вор-ност — натърти Хабиб. — Хареса ми. Добре го каза. Мисла да го запомня.

— Мисля — поправи го Мичъл. — Произнася се мисля.

— Мисла.

— Мисля!

— Точно така го и казах. Мисла.

— Чалмата е отскоро тук — рече ми Мичъл. — Работеше за нашия работодател, само че в друго качество, в Пакистан, но се домъкна заедно с последната пратка стоки и сега не можем да се отървем от него. Още не е наясно с нещата.

— Не съм ти никаква чалма — подвикна Хабиб. — Къде виждаш чалма на главата ми? Сега вече съм в Америка и не нося такива дивотии. Бива ли да говориш така за мен!

— Чалма — повтори Мичъл.

Хабиб присви очи.

— Мръсно американско псе.

— Тъпо кречетало.

— Смрадлив камилар.

— Що не си го завреш отзад! — рече Мичъл.

— Дано ти окапят ташаците — не му остана дължен Хабиб.

Май можех да не се притеснявам от тия двамата — както беше тръгнало, щяха да се избият още преди да се е стъмнило.

— Е, трябва да вървя — прекъснах ги аз. — Ще ида да хапна у нашите.

— Явно си закъсала здравата за мангизи — подметна Мичъл, — щом си се докарала дотам да обядваш у вашите. Стига да направиш каквото искаме, ще бъдем повече от щедри.

— Дори и да исках да намеря Рейнджъра, а аз не искам, нямаше да мога да го направя. Той е неуловим.

— Така си е, но доколкото подразбрах, ти си много печена. Пък и издирваш хора, пуснати под гаранция... и си длъжна да ги изправиш пред съда — живи или мъртви. Никога не се издънваш.

Отворих вратата на хондата и седнах зад волана.

— Кажете на Александър Рамос да си намери някой друг, който да му издири Рейнджъра.

Мичъл ме погледна така, сякаш е глътнал бастун.

— Не работим за малкия вагабонтин. Ще прощаваш за изрази.

Това ме накара и аз да застана като ударена с парцал.

— За кого тогава работите?

— Вече ти обяснихме. Не можем да разкрием тази информация.

Майко мила!

Когато спрях пред къщата, баба ми вече стоеше на вратата. Откакто дядо ми си купуваше лотарийните билети направо от Дядо Боже, баба бе дошла да живее с нашите. Беше с късо подстригана стоманеносива коса, на която правеше студено къдрене. Ядеше като стръвница и имаше кожа като пилешка супа. Лактите ѝ бяха остри като бодлива тел. Беше с бели кецове и пурпурен найлонов анцуг, плъзгаше напред-назад горното си чене, от което разбрах, че си е наумила нещо.

— Добре си ни дошла! Тъкмо слагахме обяда — израдва ми се тя. Майка ти е купила салата с пилешко и хлебчета.

Хвърлих един поглед към хола. Фотьойлът на баща ми беше празен.

— Излезе с таксито — поясни баба. — Уайти Блохър му звънна да иде да замести някого.

Баща ми, който навремето бе работил в пощата, вече се бе пенсионира, но от време на време ходеше да кара такси, ала не толкова за да спечели някой долар, а по-скоро за да се изнесе от къщи. При него да кара такси обикновено означаваше да играе белот у някой приятел.

Окачих си якето в дрешника в коридора и заех мястото си на кухненската маса. Майка ми и баща ми живеят в двуетажна къща, тясна като дядовата ръкавичка. Прозорците на хола гледат към улицата, тези в трапезарията — към алеята между нашата и съседната къща, а прозорецът в кухнята — към задния двор, китен и подреден, но твърде посърнал по това време на годината.

Баба седна срещу мен.

— Мисля да си сменя цвета на косата — оповести тя. — Роуз Котман си я боядиса червена и изглежда доста добре. Хвана си и ново гадже. — Баба си взе едно от хлебчетата и го разряза с големия нож. — И на мен ще ми дойде добре да си хвана гадже.

— Роуз Котман е на трийсет и пет години — напомни й майка ми.

— Е, и аз съм почти на трийсет и пет — каза баба. — Всички ми повтарят, че годините не ми личат.

Беше си самата истина. Баба изглеждаше най-малко на деветдесет. Обичах си я много, но земното притягане не бе благосклонно към нея.

— Хвърлила съм око на един в пенсионерския клуб — допълни баба. — Като изваден от кутийка е. А на бас, че ако съм червенокоса, ще почне да ме сваля.

Майка ми понечи да възроптае, но после се отказа и се пресегна да вземе купата с руската салата с пилешко.

Хич не ми се мислеше какво ще стане, ако някой наистина тръгне да сваля баба, затова хванах бика за рогата и преминах на горещата тема.

— Чухте ли за пожара в центъра на града?

Баба си сложи още майонеза върху хлебчето.

— В оная сграда на *Адамс* и *Трета улица* ли? Сутринта срещнах в хлебарницата *Естър Мойър*, та тя ми каза, че синът й *Бъки* бил откарал с пожарната маркуча и стълбата. Било страхотен пожар, не е за разправяне.

— Нещо друго?

— Естър ми каза, че вчера, докато оглеждали сградата, намерили на третия етаж труп.

— А каза ли ти кой е починалият?

— Хомър Рамос. Бил изгорял като главня, направо се бил спаружил. И бил прострелян. Имал ей такава дупка в главата. Погледнах във вестника дали са го изложили в погребалния дом на Стива, но там не пише нищо. А ми се щеше да го видя. Мен ако питате, си е доста съмнително, че Стива ще се справи с такава чудесия. Е, може да тури малко повечек грим на лицето, както беше направил с Муги Бус, но виж, с тялото щеше да се издъни — така де, как да разкрасиш обгорял като главня труп! Е, ако погледнем нещата откъм хубавата им страна, Рамос ще спестят пари от погребението, защото Хомър вече си е кремиран. Достатъчно е да го напъхат в урната. Всъщност не, нали главата е цяла, щом са видели, че има дупка в нея. Главата няма да се събере в урната. Освен ако не я клъцнат с лопатата. Обзалагам се, че един-два удара са достатъчни, та да падне като зряла круша.

Майка ми долепи салфетката до устата си.

— Да не ти е зле? — притесни се баба. — Пак ли получи горещи вълни? — Наведе се към мен и изшушука: — От критическата е.

— Не е от критическата — тросна се майка ми.

— Знаят ли кой е стрелял по Рамос? — попитах аз баба.

— Естър не ми спомена нищо.

В един часа вече бях преяла с руска салата и с оризовия пудинг на майка ми. Затъртрих се криво-ляво от къщата до хондата и мярнах през два-три двора Мичъл и Хабиб. Мичъл ми махна, все едно съм му първа приятелка. Аз се качих в колата, без да отвърна на поздрава му, и подкарах пак към Откаченяка.

Почуках на вратата и той ме посрещна, не по-малко стъписан от първия път.

— А, да — рече накрая.

И се изкиска пиянски.

— Изпразни си джобовете — наредих му аз.

Той се подчини и от единия му джоб изпадна цигаре за марихуана, което изтрополи по цимента пред вратата. Вдигнах го и го метнах вътре в къщата.

— Нещо друго? — поинтересувах се. — ЛСД, трева?

— Не, маце. А на теб намират ли ти се? Поклатих глава. Мозъкът му сигурно приличаше на парчетата мъртви корали, каквито продават по магазините за домашни любимци — да си ги слагаш в аквариума при рибките.

Откаченяка се взря в хондичката долу.

— Това ли ти е колата?

— Да.

Той затвори очи и протегна ръце.

— Никаква енергия — оповести. — Не долавям никаква енергия. Тая кола не е за теб. — Откаченяка отвори очи и закрета по тротоара, като си придърпа торбестите панталони. — Коя зодия си?

— Везни.

— Ето на! Така си и знаех. Ти си воден знак. А колата ти е земен. Недей да я караш повече, маце. Ти носиш съзидателна сила, тая таратайка ще ти я изпие.

— Така си е — съгласих се аз. — Но нямах пари за друга. Качвай се.

— Имам един приятел, който може да ти намери подходящо автомобилче. Нещо като прекупвач на коли е.

— Ще го имам предвид.

Откаченяка се сгъна на предната седалка и си сложи слънчеви очила.

— Така е по-добре, маце — съобщи ми иззад очилата. — Много по-добре.

Полицейското управление в Трентън се помещава в същата сграда, както и съдът — квадратна строга постройка от червени тухли, плод на джаста-праста архитектурата, присъща на всички общински сгради.

Спрях на паркинга и вкарах Откаченяка вътре. На хартия не можех да го предам на властите — все пак не бях пазителка на реда, а само излавях хората, които са си просрочили гаранцията. Затова, преди да се заема с бумагите, звъннах един телефон на Вини — да дойде и да се оправя по-нататък.

— Вيني ще се появи всеки момент — обясних на Откаченяка и го сложих да седне на скамейката до съдебния пристав. — Имам да свърша още нещо в участъка, ще те оставя за малко сам.

— Ама разбира се, маце. Ти не бери грижа за мен. Ще се оправя и без теб.

— Само да си мръднал оттук!

— Няма, бе, човек!

Качих се горе в отдел „Тежки престъпления“ и заварих Брайън Саймън на бюрото. Бяха го повишили съвсем наскоро, той бе смъкнал униформата преди, има-няма, два месеца и още не знаеше как да се облича. Днес се беше издокарал в яке на жълто-кафяви карета, в тъмносин панталон с армейска кройка, бежови мокасини и червени чорапи, беше си сложил и вратовръзка, толкова широка, че преспокойно можеше да мине и за лигавниче.

— Тук не ви ли задължават да се обличате по-прилично? — попитах аз. — Както си се натруфил, току-виж те пратили да живееш в Кънектикът.

— Защо утре сутрин не наминеш към нас да ми подбереш дрехите?

— Боже, колко сме докачливи! Мисля, че това не е най-подходящото време.

— Не разбирам какво му е неподходящото — подметна Саймън. — Казвай какво те води насам.

— Каръл Забо.

— На тая й хлопа дъската. Блъсна се право в мен. И после офейка.

— Била е притеснена.

— Само не ми пробутвай ония дрънканици за предменструалния синдром.

— Направила го е заради едни гащи, всъщност жартиери.

Саймън завъртя очи.

— Ето на! Почва се.

— Излизала е от магазина за секси бельо „Фредерикс ъф Холивуд“ и е била притеснена, понеже тъкмо си е била купила въпросните жартиери.

— Не виждам какво му е притеснителното да си купиш жартиери.

— Ти често ли се притесняваш?
— Не ми задавай тъпи въпроси. Хайде, изплуй камъчето, защо си дошла?
— Надявах се да свалиш обвиненията.
— И дума да не става!
Седнах на стола до писалището.
— Направи ми тая услуга, ще ти бъда много признателна. Каръл ми е приятелка. Сутринта едвам я разубедих да слезе от моста.
— И защо се е качила на моста, заради някакви си жартиери ли?
— Вие, мъжете, от дума не разбирате — присвих очи аз. — Големи пердета сте.
— Няма такова нещо. Аз съм си поетична душа. Дори съм чел „Мостовете на Медисън“. Цели два пъти.
Погледнах го с влажен поглед.
— Значи ще отпуснеш примката? — попитах обнадеждена.
— Зависи колко.
— Каръл не иска да лежи в затвора. Притеснява се от кенефите там. Всички те гледали.
Саймън се наведе и тресна глава в писалището.
— Защо точно на мен!
— Говориш като майка ми.
— Ще се постарая приятелката ти да не ходи в затвора — обеща той. — Но да знаеш, че си ми задължена.
— Нали това не означава, че трябва да идвам у вас и да те обличам? Не съм такава.
— Живей в страх.
Сбогувах се със Саймън и се върнах долу. Вини беше там, но не и Откаченяка.
— Къде е твоят човек? — тросна се братовчед ми. — Нали ми каза, че бил тук, при служебния вход.
— Тук беше! Помолих го да почака на скамейката при пристава.
И двамата погледнахме скамейката. Ни Откаченяк, ни дявол.
Днес на смяна беше пристав на име Анди Дилър.
— Ей, Анди — подвикнах аз. — Знаеш ли какво е станало с моя човек?
— Съжалявам, но нещо се бях разсеял. Огледахме педя по педя първия етаж, но Откаченяка сякаш бе изчезнал вдън земя.

— Трябва да се връщам в кантората — рече Вини. — Имам работа.

Дрън-дрън, имал работа! Щеше да си бърби с букмейкъра, да си играе с патлака, да се ръкува с не знам кой си.

Отидохме заедно на вратата и що да видим — Откаченяка стои наред паркинга и гледа как колата ми гори. Няколко ченгета притичваха около нея с пожарогасители, но нещата не изглеждаха особено обнадеждаващо. Откъм улицата с надута сирена се зададе и пожарна, която прегази веригата около паркинга.

— Ей, мой човек! — провикна се към мен Откаченяка. Виж си колата, заприлича на въглен. Направо да полудееш, маце.

— Какво се е случило?

— Седях си мирно и кротко на скамейката и те чаках, когато, не щеш ли, видях, че се задава Дрогата. Познаваш ли го Дрогата? Както и да е. Та Дрогата излизал днес от панделата и брат му бил дошъл да го прибере. Дрогата ми вика — що не дойдеш отвън да се видите с брат ми. Речено-сторено. Излизам, значи, с Дрогата, а на него винаги му се намира добра трева, та от дума на дума реших да се поотпусна в колата ти и да изпафкам една цигарка. Сигурно е отхвърчала някоя искра, защото по едно време гледам, че седалката ти гори. Лумна като слама, ще знаеш. Беше страхотна гледка, докато тези господа тук не оплескаха всичко с маркучите.

Страхотна гледка, значи! Дали Откаченяка пак щеше да каже, че е страхотна гледка, ако взема да го удуша с двете си ръце?

— Ще ми се да поостана и да се погрея на огъня — намеси се Вини, — но трябва да се връщам в кантората.

— Аз пък ще си изтърва сериала — сепна се и Откаченяка. — Дай да вършим, каквото имаме да вършим, и да се разкарвам оттук, маце.

Вече приближаваше четири, когато най-последно уредих да вдигнат колата. Успях да спася крика и нищо друго. Бръкнах в дамската си чанта, за да извадя клетъчния телефон, когато до мен на паркинга спря черният линкълн.

— Не ти върви с тая кола, и туйто — каза Мичъл.

— Вече свиквам. Случва ми се често.

— Гледахме ей от там и си казахме — защо да не те откараме?

— Тъкмо звъннах на един приятел, ще дойде да ме вземе.

— Нагла опашата лъжа! — подметна Мичъл. — Висиш тук от цял час и не си се обаждала на никого. Майка ти сигурно ще си умре от срам, ако разбере, че лъжеш като дърта циганка.

— По-добре да умре от срам, отколкото от това, че съм се качила в колата ви — отвърнах аз. — С това ще й докарам инфаркт.

Мичъл кимна.

— Така си е.

Тъмното стъкло на прозореца се вдигна и линкълнът се разкара от паркинга. Най-после намерих проклетия телефон и звъннах на Лула в кантората.

— Майко мила, ако на всяка кола, която унищожаваш, ми даваха по петаче, досега да съм излязла в пенсия — възкликна тя.

— Нямам никаква вина.

— Да де, ти никога нямаш вина. За всичко е виновна гадната ти карма. По отношение на колите явно си в списъка на десетте най-големи кутсузи.

— Не се и надявам, че имаш новини от Рейнджъра.

— Не, освен че Вини даде папката на Джойс.

— Тя израдва ли се?

— Получи оргазъм наред кантората. Наложих се ние с Кони да си търсим някакво оправдание, за да се разкараме от стаята, преди да сме се издрайфали направо върху бюрата.

Джойс Барнхард е голяма гадина. В детската градина ми плюеше в млякото. В гимназията пускаше какви ли не слухове за мен и ме издебваше в момичешката съблекалня, за да ме снима гола. И още преди мастилото да е изсъхнало върху брачното ми свидетелство, я заварих по гол гъз заедно с мъжа ми (вече бивш) върху новичката маса в трапезарията.

И синя пъпка да я тръшнеше, пак нямаше да е достатъчно.

— После на колата на Джойс й се случи нещо странно — допълни Лула. — Докато говореше с Вини в кантората, някой, моля ти се, й надупчил с отвертка гумата.

Вдигнах вежди.

— Това е Божият пръст — оповести Лула, после натисна педала на червения си файърбърд и наду до дупка стереоуредбата — направо щяха да ни изпопадат пломбите.

Подкара по *Норт Клинтън*, зави по *Линкълн*, после отпраши през *Чамбърс*. Свали ме пред паркинга на блока ми — Мичъл и Хабиб не се виждаха никакви.

— Чакаш ли някого? — поинтересува се колежката ми.

— Днес ме следяха двама с черен линкълн, надявах се да ги отведа при Рейнджъра. Сега нещо не ги виждам.

— Доста народ търси Рейнджъра.

— Как мислиш, дали той е убил Хомър Рамос?

— Представям си го да убива Рамос, но не и да подпалва сградата. И да се държи като последния смотаняк.

— Например да се остави да го снима охранителната камера.

— Няма начин да не е знаел за камерите. Сградата е на Александър Рамос. А Рамос не е от хората, които ще си оставят магарето на сред калта. Има офиси в сградата. Знаем, понеже са ми се обаждали оттам, докато практикувах предишната си професия.

Предишната професия на Лула беше компаньонка, затова не се впуснах да я разпитвам за подробностите.

Разделих се с нея и влязох като хала през двойната стъклена врата на тесния ни вход. Живея на втория етаж, така че можех да избирам между стълбището и асансьора. Днес все пак избрах асансьора — бях останала без капчица сили, докато гледах как количката ми става на въглен.

Влязох в апартамента, закачих си чантата и якето и надзърнах да видя как е хамстерът Рекс. Тичаше си в колелото в стъкления аквариум, розовите му крачета почти не се виждаха върху червената пластмаса.

— Ей, Рекс! — рекох му. — Как е животът?

Той поспря, размърда мустачки и ме погледна с блеснали очета в очакване от небето да му падне храна. Дадох му от кутията в хладилника една стафидка и му разказах за колата. Той напъха стафидата в бузата си и продължи да тича. На негово място щях да си изиям веднага и да откъртя. Честно казано, не го разбирам това тичане за забава. Мен можеш да ме накараш да тичам само ако знам, че ме е подгонил някой бабаит, който си пада по серийните осакатявания.

Проверих телефонния секретар. Едно-единствено съобщение. Без думи. Само дишане. Надявах се да е дишането на Рейнджъра. Прослушах го още веднъж. Звучеше си съвсем нормално. Не беше перверзно дишане. Нито дишане, от което те побиват тръпки. Можеше да е и дишането на някой от телефонните техници.

Оставах ми два часа, докато дойде гаджето, затова излязох на стълбищната площадка и почуках на вратата на съседа.

— Какво? — изкрещя господин Волески, за да надвика тътнещия телевизор.

— Исках да ви помоля за вестника. Пак се случи нещо на колата ми, смятам да прегледам обявите за коли на старо.

— Пак?

— Нямам никаква вина. Той ми връчи вестника.

— На твоє място щях да търся разпродажба на бракувано армейско имущество. Теб само танк те оправя.

Върнах се в апартамента и изчетох всички обяви за автомобили втора употреба и забавната страница. Тъкмо се бях заплеснала в хороскопа си, когато иззвъня телефонът.

— Баба ти при теб ли е? — подвикна майка ми.

— Не.

— Сдърпа се нещо с баща ти и се затвори в стаята си. А после, моля ти се, що да видя — качва се на такси!

— Сигурно е отишла при някоя приятелка.

— Вече се обадох на Бети Заяк и Ема Гетс — не са ѝ виждали очите.

На вратата се позвъни и сърцето ми подскочи. Надзърнах през шпионката. Баба ми Мазур!

— Тук е! — изшушуках на майка ми.

— Слава Богу! — каза тя.

— Никакво слава и никакво Богу! Помъкнала е и куфар.

— Сигурно иска да си почине от баща ти.

— Няма пък да живее тук!

— Кой е казал, че ще живее... нека поостане ден-два, докато нещата се поуспокоят.

— Не! Не, не, не.

На вратата се позвъни отново.

— Звъни ми на вратата — проплаках аз. — Какво да правя?

— Как какво, пусни я.

— Ако я пусна, с мен е свършено. Все едно да си поканиш вампир в къщата. Пуснеш ли го вътре, и си труп!

— Все пак това не е вампир, а родната ти баба!

Баба ми се разблъска по вратата.

— Ей! — провикна се с цяло гърло тя.

Затворих телефона и отворих вратата.

— Изненада! — оповести баба. — Дошла съм да живея при теб, докато си търся апартамент.

— Но нали живееш с мама!

— Вече не. Баща ти е голям дръвник. — Тя дотътри куфара в антрето и си закачи палтото на кукичката върху стената. — Ще си намеря собствено жилище. До гуша ми дойде да му гледам тъпите телевизионни шоуупрограми. Ще поостана тук, докато намеря нещо подходящо. Знаех си, че няма да имаш нищо против.

— Имам само една стая.

— Ще спя на канапето. Не съм придирчива. Ако се • налага, мога да спя и права в дрешника.

— Ами мама? Ще се чувства самотна. Свикнала е да ѝ правиш компания.

Превод: ами аз? Аз не съм свикнала някой да ми прави компания.

— Така си е — съгласи се баба. — Но това е положението, време е да свиква да се оправя и сама. Не мога вечно да внасям живец в тая къща. Пие ми от силите. Не ме разбирай погрешно, обичам майка ти, но понякога е голяма досадница. А аз нямам много време за губене. Остават ми трийсетина години, после ще почна да сдавам багажа.

След трийсет години баба ми щеше да гони стотака, а аз — шейсетте, ако междувременно не ме вкареше в гроба.

Някой почука тихичко на входната врата. Морели беше подранил. Отворих му и той влезе в антрето. Тъкмо да тръгне към хола, и видя баба.

— Баба Мазур — каза той.

— Да — потвърди тя. — Вече живея тук. Току-що се нанесох.

Морели се подсмихна. Калтак!

— Това някаква изненада ли е? — попита той. Поех печеното пиле, което носеше.

— Баба се е изпокарала нещо с баща ми.

— Това пиле ли е? — поинтересува се баба. — Надушвам го оттук.

— Има предостатъчно за всички — увери я Морели. — Винаги взимам повечко.

Баба профуча покрай нас и се шмугна в кухнята.

— Гладна съм като вълк. Сигурно от това местене ми се е отворил апетит. — Тя надзърна в плика. — Я, има и сладкиш. И салатка от зеле. — Грабна от бюфета няколко чинии и ги метна на масата. — Божичко, ще си направим царска гощавка. Дано ви се намира и бира. Припила ми се е.

Морели продължаваше да се хили.

От известно време през ден късахме и после пак се събирахме. Иначе казано, понякога споделяхме общо легло. На Морели едва ли щеше да му хареса, че е настъпила такава рязка промяна.

— Плановете ни за вечерта отиват на кино — изшушуках му аз.

— Е, какво толкова, просто ще сменим адреса — възрази той. — Ще хапнем и ще идем у нас.

— И дума да не става! Какво ще кажа на баба? Извинявай много, тази нощ няма да спя тук, понеже трябва да направя оная работа с Джо?

— Е, чудо голямо, като й кажеш!

— Не мога да й го кажа. Ще се притесня.

— Ще се притесниш ли?

— Ами да. И ще получа стомашно разстройство.

— Я не се занасяй. Баба ти Мазур няма да има нищо против.

— Да, но ще разбере.

Морели се вкисна.

— Женска му работа.

Баба се върна в кухнята да извади чаши.

— Къде са ти салфетките? — попита тя.

— Нямам салфетки — отвърнах й.

Тя ме погледна недоумяващо — умът й не го побираше как е възможно в къщата да няма салфетки.

— В плика със сладкиша има салфетки — намеси се Морели.

Баба надзърна в плика и грейна.

— Мъж на място — отбеляза тя. — Носи си и салфетките. Морели се люшна на токове и ме погледна хитровато — един вид, пак

съм извадила късмет.

— Винаги готов — подвикна той.

Завъртях очи.

— Друго си е да ходиш с полицай — одобри баба ми. — Винаги е готов.

Седнах срещу нея и грабнах парче от пилето.

— Винаги готови са бойскаутите — възразих аз. — Полицайте са винаги гладни.

— Сега, след като поех живота си в свои ръце, смятам да се хвана на работа — съобщи ни баба. — Възнамерявам да стана ченге. Как мислиш, добро ченге ли ще излезе от мен? — обърна се тя към Морели.

— Според мен от вас ще излезе страхотно ченге, лошото само е, че имаме възрастова граница.

Баба стисна устни.

— Попари всичките ми надежди. Само как ги мразя тия възрастови граници! Е, тогава не ми остава нищо друго, освен да стана агентка по издирването на хора, просрочили съдебната гаранция.

Потърсих помощ от Морели, той обаче беше забучил нос в чинията.

— За тая работа се иска да знаеш да караш кола — обясних на баба. — Ти нямаш книжка.

— И бездруго смятах да си изкарам — възрази тя. — Първото нещо, което ще направя утре сутринта, е да се запиша на кормуване. Дори си имам кола. Чичо ти Шандор ми остави буика и понеже ти вече не го караш, мисля да го пробвам. Автомобил за чудо и приказ.

Допотопна каруца!

След като излапахме до шушка пилето, баба се опря на масата и стана.

— Я да разчистим — рече тя, — а после ще погледаме кино. На път за насам се отбих във видеотека.

Заспа наред „Терминатор“, както седеше изправена, сякаш е глътнала бастун, с глава, клюмнала върху гърдите ѝ.

— Май е време да си вървя — каза Морели. — Ще ви оставя двечките да си изясните отношенията.

Изпратих го до вратата.

— Нещо ново за Рейнджъра?

— Нищо. Дори слух.

Понякога липсата на новини е равнозначна на добри новини. Поне можех да бъда сигурна, че не го е отнесъл отливът. Морели ме притегли до себе си и ме целуна, а аз усетих обичайния гъдел на обичайните места.

— Знаеш ми номера — рече той. — Пет пари не давам кой какво си мисли.

Събудих се на канапето вкисната, със схванат врат. Някой тропаше в кухнята. Не беше нужно да съм Айнщайн, за да се досетя кой.

— Страхотна сутрин, нали? — възкликна баба. — Вече забърках палачинки. Сложила съм и кафето.

Какво пък, може би си имаше и предимства баба да е при мен.

Тя разбърка тестото за палачинки.

— Реших тая сутрин да не се мотаем, да закусим набързо и после да ме хвърлиш до кормуването.

Добре, че колата ми бе изгоряла като факла.

— В момента нямам кола — напомних аз. — Стана злополука.

— Пак ли? Какво е станало пък сега? Да не е изгоряла? Или е била обстрелвана? Или е смачкана на хармоника?

Налях си чаша кафе.

— Изгоря. Но аз нямам никаква вина.

— Да ти имам живота! — ахна баба. — Никога не скучаеш. Бързи коли, бързи мъже, бърза храна. Нямам нищо против и аз да живея като теб.

Беше права за бързата храна.

— Днес сутринта ти нямаше вестника — оплака се баба. — Слязох долу и погледнах, всичките ти комшии си имат вестници, а ти — не.

— Аз не съм абонирана — обясних й. — Ако ми трябва вестник, просто си купувам.

Или взимам от съседите.

— Без вестник закуската ни няма да е истинска закуска — замърмори баба. — Трябва да прочета сатиричната страница и некролозите, а днес исках да проверя и за апартамент.

— Ще ти донеса вестник — обещах аз. Не исках заради мен да се забави с търсенето на апартамент.

Не си свалих горницето на бархетната пижамка на зелени карета, която отиваше много на сините ми кръвясали очи. Навлякох отгоре късо дънково яке „Левис“, нахлузих долницето на сивия анцуг и кубинките, които не си направих труда да завързвам, нахлупих си шапка върху косата — кестенява, къдрава и дълга до раменете, която сега приличаше на рунтава къделя — и грабнах ключовете от колата.

— Връщам се ей сега — провикнах се от антрето. — Ще изтичам до „711“.

Натиснах копчето на асансьора. Вратите се разтвориха и аз само дето не припаднах. Рейнджъра се беше облегал върху задната стена и беше кръстосал ръце върху гърдите си — впи в мен черни изпитателни очи и се подсмихна едва доловимо.

— Качвай се — подкани.

За разлика от друг път не беше облечен от глава до пети в черно — не ти трябва борец. Беше с кафяво кожено яке, доста износени бежови дънки и гумени ботуши. Косата му, открай време прихваната отзад на опашле, беше подстригана късо. Върху лицето му се чернееше двудневна брада, от която зъбите му изглеждаха по-бели, а мургавото му латиноамериканско лице — още по-мургаво. Кумчо Вълчо, облечен като Храбривия шивач.

— Майко мила! — простенах аз и усетих как ме плисва нещо, за което предпочитам да не си признавам. — Изглеждаш по-различно.

— Изглеждам като средностатистически мъж.

Да, точно така.

Рейнджъра се пресегна, сграбчи ме отпред за якето и ме дръпна в асансьора. Натисна копчето, та вратите да се затворят, сетне натисна и стоп-бутона.

— Трябва да поговорим.

ГЛАВА 3

Рейнджъра е служил в специалните части и още си е едър като канара — същинско кълбо от мускули. Беше застанал на педя от мен, та се видях принудена да поотметна глава, за да го гледам в очите.

— Сега ли ставаш? — попита ме той. Погледнах се.

— Защо питаш, заради пижамата ли?

— Заради пижамата, косата... вцепенението.

— Ти си причина за вцепенението.

— Да де — съгласи се Рейнджъра. — Такъв съм си. Докарвам жените до вцепенение.

— Какво се е случило?

— Имах среща с Хомър Рамос и след като си тръгнах, някой го е убил.

— Пожарът?

— Нямам нищо общо.

— Знаеш ли кой е очистил Рамос? Рейнджъра се вторачи в мен.

— Досещам се.

— В полицията мислят, че си го очистил ти. Имат те на видеозапис.

— В полицията само се надяват да съм го убил аз. Трудно ми е да си представя, че наистина ме мислят за извършителя. Не се славя като чак толкова смотан.

— Да, затова пък се славиш като... а бе славиш се, че убиваш хора.

Рейнджъра ми се ухили.

— Долни клюки. — Погледна ключовете в ръката ми. — Отиваш ли някъде?

— Баба дойде да живее при мен за ден-два. Исква вестник, ще отскоча до „711“.

В очите му грейна усмивка.

— Вече нямаш кола, моето момиче.

Да бе!

— Забравих. — Взрях се в него. — А ти откъде знаеш?

— Няма я на паркинга.

А, да.

— И какво е станало с колата ти? — попита Рейнджъра.

— Отпрати се към автомобилния рай.

Той натисна копчето за третия етаж. Вратата се отвори, Рейнджъра натисна стопа, изтича на стълбищната площадка и грабна вестника, оставен на пода пред апартамент номер три.

— Но това е вестникът на господин Клайн! — възроптах аз.

Рейнджъра ми го връчи и натисна копчето за втория етаж.

— Карай, и ти ще му направиш някаква услуга.

— Защо не се яви пред съда?

— Сега не ми е до това. Трябва да намеря един човек, а как да го направя, ако ме задържат?

— Или убият.

— Точно така — потвърди Рейнджъра. — И ако ме убият. Не смятам, че тъкмо сега е в мой интерес да се появявам на обществено място, и то в ден и час, известни на всички.

— Вчера при мен дойдоха двама бабаити, приличаха ми на мафиоти. Мичъл и Хабиб. Смятали, моля ти се, да ме следят, докато ги отведа при теб.

— Работят за Артуро Столе.

— За Артуро Столе ли? Царя на килимите? И каква е връзката?

— Не ти трябва да знаеш.

— Един вид, ако ми кажеш, после ще се наложи да ме убиеш ли?

— Ако ти кажа, някой друг може да реши да те убие.

— Останах с впечатлението, че Мичъл не е голям поклонник на Александър Рамос.

— С правилно впечатление си останала. — Рейнджъра ми връчи картичка с адрес. — Искам по съвместителство да следиш един човек. Ханибал Рамос. Първородният син и вторият човек в империята Рамос. Посочва за местожителство Калифорния, но напоследък нещо се заседава все повече в Джърси.

— Сега тук ли е?

— От три седмици. Има къща в квартала при магистрала 29.

— Не мислиш, че е гръмнал брат си, нали?

— Не е пръв в списъка ми — потвърди Рейнджъра. — Ще пратя един от моите да ти докара кола.

Рейнджъра работеше с малка армия мъже, които да му вършат едно-друго. Повечето бяха бивши военни, още по-откачени и от него.

— Не! Не се налага.

Нещо не ми вървеше с колите. Кончината им често завършваше с това, че се намесваше полиция, а колите на Рейнджъра са с произход, който трудно ще докажеш.

Рейнджъра се върна в асансьора.

— Не се доближавай много-много до Рамос — заръча ми той. — Не е от добрите.

Вратата се затвори. Рейнджъра отново изчезна.

Излязох от банята, облечена в обичайната си униформа: дънки, кубинки и тениска, току-що си бях взела душ и бях готова да започна деня. Баба си четеше вестника на масата в трапезарията, а Откаченика седеше срещу нея и похапваше сладко-сладко палачинки.

— Ей, маце — провикна се той, — баба ти ме почерпи палачинки. Голям късмет си извадила, че е дошла да живее при теб. Тя е върхът.

Баба се усмихна.

— Голям сладур, нали? — рече ми тя.

— Много ми е кофти за вчера — подхвана пак Откаченика, — затова съм ти докарал кола. Временно, де. Помниш ли, разказвах ти за един мой приятел — Прекупвача? Направо беше сломен, щом разбра за пожара, и каза, че щял само да се радва, ако караш някоя от колите му, докато си намериш нова.

— Тази е крадена, нали?

— Бива ли да говориш така! Приличам ли ти на такъв човек?

— Приличаш ми на човек, който ще задигне кола, без да му мигне и окото.

— Е, дори да е така, не го правя през цялото време. Тази тук наистина си е редовна. А и ти я даваме временно.

Наистина ми трябваше автомобил.

— Само за ден-два — вметнах. — Докато си получа парите от застраховката.

Откаченяка се дръпна от празната чиния и ми пусна в ръката връзка ключове.

— Забавлявай се, маце! Колата е космическа. Лично съм я избрал, да ти допълва аурата.

— Каква марка е?

— „Ролсваген“. Сребриста фурия.

Така значи, фурия.

— Добре. Хиляди благодарности. Да те откарам ли до вас?

Той излезе в антрето.

— Ще се върна пеш. Да се поразкърша.

— Днес нямам и един свободен миг — оповести баба. — Сутринта съм на кормуване. После следобед ще ходим с Мелвина да оглеждаме апартаменти.

— По джоба ли ти е да си взимаш апартамент?

— Заделила съм някой и друг долар от къщата, дето я продадох. Кътах ги за старчески дом, но ако се докарам чак дотам, ще взема да си тегля куршума.

Аз се свъсих.

— Е, няма още утре да се напълня с олово, де — успокои ме баба. — Остават ми още доста годинки. Пък и съм обмислила всичко. Ако захапеш дулото, ще ти отхвърчи само тилът. Така Стива от погребалното бюро няма да се чуди как да те разкрасява — и бездруго никой не ти вижда в ковчега тила. Трябва само да внимаваш да не ти трепне ръката и да оплескаш всичко, например да си откъснеш ухото. — Тя остави вестника. — На връщане ще се отбия да взема пържолки за вечеря. А сега трябва да се готвя за кормуването.

Аз пък трябваше да ходя на работа. Лошото бе, че хич не ми се работеше — не ми се дебнеше Ханибал Рамос. И никак, ама никак не ми се запознаваше с Морис Мънсън. На драго сърце бих си се върнала в легълцето, но за това не дават пари, а аз трябва да си плащам наема. Пък и вече нямах легло. Баба ми го беше окупира.

Е, какво толкова, нищо няма да ми стане, ако прегледам папката на Мънсън. Извадих я и я разлистих. Ако не броим побоя, изнасилването и опита за кремацията, Мънсън не изглеждаше чак толкова страшен. Не си беше изкльцкал върху челото пречупени кръстове. Беше вписал срещу „Адрес“ *Рокуел Стрийт*. Познавах улицата. Беше на хвърлей от фабриката за копчета. Не беше в най-

приятната част на града. Но не беше и в най-лошата. Средна хубост. Малки еднофамилни къщи, долепени една до друга и обитавани главно от работническата класа.

Рекс спеше в консервената кутия от супа, баба беше в банята, затова и излязох без излишни церемонии. Отидох на паркинга и затърсих с поглед *сребрилата фурия*. И, иска ли питане, я намерих. На всичкото отгоре наистина си беше ролсваген. Купето беше от допотопен фолксваген костенурка, предницата — от стар модел ролсройс. Беше сребрилата, с небесносини врътки отстрани, осеяни със звездички.

Стиснах очи с надеждата, че щом ги отворя, колата ще е изчезнала. Броих до три и ги отворих. Колата пак си стоеше там.

Изтичах обратно в апартамента, грабнах шапка и тъмни очила и се върнах при колата. Седнах зад волана, сгърбих се и дим да ме няма. Сребрилата фурия изобщо не е съвместима с аурата ми, заповтарях си. Моята аура не е наполовина фолксваген костенурка.

След двайсетина минути вече бях на *Рокул Стрийт* — взирах се в номерата и търсех къщата на Мънсън. Намерих я — изглеждаше си съвсем нормално. На една пресечка от фабриката. Много удобно, ако искаш да ходиш пеш на работа. Не толкова удобно, ако си падаш по красивите изгледи. Къщата беше двуетажна, бе почти същата като на Откаченяка. Фасадата бе облицована с бозави азбестови плочи.

Спрях при тротоара и отидох по късата алея при входната врата. Бе малко вероятно Мънсън да си е вкъщи — беше сряда сутрин и той сигурно беше в Аржентина. Натиснах звънеца и доста се сепнах, когато вратата се отвори изневиделица и отвътре надзърна Мънсън.

— Морис Мънсън?

— Какво обичате?

— Мислех, че сте... че сте на работа.

— Взех си половин месец отпуска. Имам си проблеми. А вие коя сте?

— Представявам кантора „Винсънт Плъм“. Пропуснали сте да се явите пред съда и бих искала да ви насроча нова дата.

— Ама разбира се. Насрочете!

— Само че, за да го направя, трябва да дойдете и вие. Той погледна някъде зад мен, сигурно към Сребрилата фурия.

— Нали не очаквате да се возя в това?

— Всъщност да.

— Ще се чувствам кръгъл глупак. Какво ще си помислят хората?

— Я не се занасяй, бе човек, щом аз мога да се возя в колата, и ти ще се повозиш.

— Всички жени сте един дол дренки — отсече Мънсън. — Щракват с пръсти и очакват да ви играем по гайдата.

Пъгнах ръка в дамската си чанта с надеждата да напипам лютивия спрей.

— Стойте тук — рече ми мъжът. — Ще изкарам моя автомобил. Оставил съм го отзад. Нямам нищо против да ми насрочат нова дата, на която да се явя пред съда, но за нищо на света няма да се кача в тая дивотия. Ще дойда с моята кола и ще карам след вас до града.

Тряс! Той затвори вратата и заключи.

Е, хайде, от мен да мине, ще го преживея някак. Върнах се в Сребрилата фурия, включих двигателя и зачаках Мънсън — дали щях да го видя отново? Погледнах си часовника. Щях да му дам пет минути. И после какво? Ще вляза с гръм и трясък в къщата ли? Ще избия вратата и ще нахълтам вътре с насочен пистолет? Надзърнах в дамската си чанта. Там пистолет нямаше. Бях го забравила. Значи волю-неволю се налагаше да си тръгна и да оставя Мънсън за някой друг ден.

Погледнах право напред и видях как иззад ъгъла завива кола. Беше Мънсън. Каква приятна изненада, рекох си. Ето на, Стефани, не бива да си толкова мнителна и да съдиш прибързано хората. Понякога се оказва, че са си съвсем нормални. Всъщност я чакай! Какви ги прави този кретен! Вместо да намали скоростта, е натиснал газта до дупка! Видях и лицето му, съсредоточено и изопнато. Маниакът му с маниак препускаше с пълна скорост право към мен! Смяташе да ме бутне. Дадох на заден и натиснах газта до дупка. Ролсът отскочи назад. Не достатъчно бързо, за да избегне удара, но все пак достатъчно, за да не стане на парченца. Фраснах си главата. Чудо голямо! Все пак съм родена и съм израсла в Бърг. А там по цяло лято се гонехме в лунапарка с колички. Знаем как да реагираме при удар.

Лошото бе, че Мънсън ме блъскаше с кола, която приличаше на пратен в пенсия полицейски автомобил — краун виктория. Беше по-голяма от ролсвагена. Онзи тъпанар ми връхлетя отново, аз отхвърчах на четири-пет метра и фурийката ми спря. Мънсън изскочи като тапа

от автомобила си и докато се опитвах да подкарам отново, се завтече към мен, размахал крик.

— Искаш да ти играя по гайдата, а? — изкрещя той. — Ще ти дам аз на теб да се разбереш.

Едно си баба знае, едно си бае: тоя явно не умееше друго, освен да прегазва хората с колата си и после да им се нахвърля с крика. Двигателят на ролса най-сетне запали и аз се катапултирах напред, като едвам не премазах Мънсън.

Той замахна с все сила и стовари крика върху задния ми калник.

— Мразя те! — провикна се колкото му глас държи. — Всички жени сте един дол дренки.

За нищо време вдигнах от нула към петдесет километра в час, стрелнах се по пресечката и взех завоя на две колела. Обърнах се назад след цял километър и видях, че не ме следи никой. Наложих си криволяво да карам малко по-човешки и на няколко пъти си поех дълбоко въздух. Сърцето ми щеше да изхвъркне от гърдите, бях стиснала волана в мъртва хватка, чак ми бяха побелели кокалчетата на пръстите. Пред мен изникна „Макдоналдс“ и колата сама свърна по алеята към гишетото за шофьори. Поръчах си ванилов млечен шейк и попитах хлапето дали търсят хора.

— Ама разбира се — отвърна то, — винаги търсим. Искате ли молба за постъпване?

— А работата сложна ли е?

— Чак сложна не е — отвърна момчето и ми подаде заедно със сламката и молбата. — Е, случва се да идват и разни хаховци, но ние най-често ги подкупваме с допълнителна порция кисели краставички.

Спрях в дъното на паркинга и докато четях молбата за постъпване, си изпих шейка. Какво пък, ядва се. И ти дават пържени картопки на корем.

Слязох от колата и я огледах. Решетката на ролс-ройса беше смачкана, десният ляв калник беше станал на хармоника, един от задните мигачи също беше на сол.

На паркинга се появи и черният линкълн, който покръжи-покръжи и спря до мен. Прозорецът се смъкна и Мичъл се усмихна на ролсвагена.

— Това пък какво е?

Погледнах го с предменструалния си поглед.

— Кола ли ти трябва? Бихме могли да ти осигурим. Каквато кажеш — подхвана Мичъл. — Бива ли да караш това... това недоразумение!

— *Не* търся Рейнджъра — натъртих аз.

— Не се и съмнявам — отвърна Мичъл, — но може би той търси теб. Може би е решил да си смени маслото и си е казал, че си безопасна. Знаеш как е, случва се. Един мъж си има такива потребности.

— Вие в Щатите не си ли сменяте маслото в автосервиз? — поинтересува се Хабиб.

— Майко мила! — възкликна Мичъл. — За друго масло говоря. За криеницата със салама.

— Каква е тая криеница със салама? Нещо не разбирам — рече Хабиб. — Какво е салам?

— Тоя тъп вегетарианец си няма представа от нищо — проплака Мичъл. Пипна се между чатала и направи мръснишко движение от лакътя нагоре. — Говоря ти за онзи салам, нали чаткаш?

— А, за този ли! — повтори Хабиб. — Сега вече разбрах. Оня кретен Рейнджъра си крие салама в тая свинка тук.

— Свинка ли? Я повтори! — троснах се аз.

— Защо не! — каза Хабиб. — Мръсна пачавра.

Явно занапред не биваше да си забравям пистолета. Идеше ми да ги гръмна тия двамата. Е, не чак да ги убивам на място. Но защо да не им извадя по око?

— Трябва да вървя — оповестих аз. — Чака ме работа.

— Ти си знаеш — отвърна Мичъл, — но не се дръж толкова гадно. И си помисли за предложението за колата.

— Ей — провикнах се аз, — а как ме намерихте?

Но те вече бяха потеглили.

Покръжих, докато се уверих, че не ме следи никой, и се отправих към къщата на Рамос. Поех по магистрала 29 на север, към Юинг. Рамос живееше в богаташки квартал с огромни стари дървета и градини, поддържани от специалисти по озеленяването. Край Фенуд се бяха сгушили няколко построени наскоро големи къщи от червени тухли с гаражи за по две коли и градини с високи огради. Пред къщите се простираха окосени морави с лъкатушни пътеки и потънали в зимен

сън цветни лехи. Много изтънчено, няма що! Тъкмо местенце, където да поминува международен трафикант на оръжие.

Със Сребрилата фурия щеше да ми е доста трудно да проследя някого в тоя тежкарски квартал. Всъщност и без нея пак щеше да ми е трудно. Всички щяха да забележат, ако някъде тук спреше непозната кола. Да не говорим пък за непозната жена, която се навърта наоколо.

Пердетата по всички прозорци на Рамос бяха спуснати, та нямаше как да разбере дали вътре има някого. Беше втората от общо петте долепени една до друга къщи. Иззад покривите надзъртаха дървета. Архитектът беше оставил между групите пострройки зелен пояс.

Пообиколих квартала, за да го разгледам, и пак минах покрай къщата на Рамос. Никаква промяна. Свързах се по пейджъра с Рейнджъра и след пет минути той ми звънна по клетъчния.

— Какво точно искаш от мен? — попитах го. — Намирам се пред къщата, но не се вижда нищо, пък и не мога да вися тук цяла вечност. Няма къде да се скрия.

— Върни се довечера, след като се стъмни. Виж дали ще му дойдат гости.

— С какво се занимава по цял ден?

— С какво ли не — отвърна Рейнджъра. — Семейство Рамос имат къща и в Дийл. Когато Александър идва да живее в нея, въртят бизнеса главно от къщата край плажа. Преди пожара Ханибал стоеше почти през цялото време в сградата в центъра. Имаше кабинет на четвъртия етаж.

— Каква кола кара?

— Тъмнозелен ягуар.

— Женен ли е?

— Когато е в Санта Барбара.

— Нещо друго ще ми кажеш ли?

— Да — отговори Рейнджъра. — Внимавай.

Тъкмо затвори, и телефонът иззвъня отново.

— Баба ти с теб ли е? — поинтересува се майка ми.

— Не. На работа съм.

— Къде ли е тогава? Звъня у теб, но никой не вдига.

— Сутринта баба имаше урок по кормуване.

— Майко мила! Пресвета Богородице!

— После щяла да излиза с Мелвина.

— Нали обеща да я наглеждаш? Ти какво си мислиш! Тази жена не умее да кормува. Ще вземе да изпотрепе стотици невинни хора.

— Не се притеснявай. Нали е с инструктор?

— С инструктор била, моля ви се! Баба ти никакъв инструктор не може да я оправи. Ами пистолетът? Претърсих цялата къща, няма го никъде.

Баба ми има пистолет четирийсет и пети калибър с дълга цев, който вечно крие от майка ми. Взела го е от една своя приятелка — Елзи, която пък го купила на разпродажба на вещи втора употреба. Сега пистолетът сигурно беше в дамската чанта на баба. Така чантата щяла да бъде по-тежка, ако, не дай си Боже, я нападнала някоя мутра и ѝ се наложило да се брани с чантата. Сигурно беше така, но мен ако питате, баба просто обича да се прави на Клинт Истууд.

— Само това оставаше — да се размотава по пътищата с пистолет! — завайка се майка ми.

— Добре де — опитах се да я успокоя. — Ще поговоря с нея. Но и без мен знаеш за какво ѝ е пистолетът.

— Защо точно на мен! — проплака майка ми. — Защо? Не знаех отговора на тоя въпрос, затова затворих.

Паркирах колата, заобиколих къщите и тръгнах по асфалтирана пътека за велосипедисти. Минаваше покрай зеления пояс зад къщата на Рамос и от нея успях да огледам хубавичко прозорците на втория етаж. За беда нямаше какво толкова да оглеждам, понеже и тук пердетата бяха спуснати. Високата тухлена стена пък затулваше прозорците на първия етаж. А бях готова да се обзаложа на цяло кило понички, че те са отворени. Там не се налагаше да дърпат пердетата. И бездруго никой не можеше да надзърне през тях. Освен ако, разбира се, не се покатереше най-нагло на тухлената стена и не се тропосаше отгоре точно като Хъмпти Дъмпти в очакване да го сполети беда.

Реших, че бедата ще връхлети по-бавно, ако Хъмпти се покатери на стената по тъмно, когато няма да го видят, затуй продължих нататък по пътеката, излязох в другия край на редицата къщи, а оттам на шосето и се върнах при колата.

Лула стоеше на вратата, когато спрях пред кантората на Вини.

— Е, ти ми скри шайбата! — възкликна тя. — Това пък сега какво е?

— Ролсваген.

— Гледам, чукнат е тук-там.

— Морис Мънсън беше вкиснат.

— Той ли те подреди така? Водиш ли го?

— Реших да отложам това удоволствие.

Лула се запревива от смях, още малко, и щеше да си докара херния.

— Трябва да му натрием наглия нос. Виж го ти него, да блъска ролсваген! Ей, Кони — извика тя, — ела да видиш, моля ти се, с каква количка се е обзавела Стефани. С истински ролсваген.

— Взела съм го само за малко — заоправдавах се аз. — Докато си прибера осигуровката.

— А какви са тези врътки отстрани?

— Фурии.

— Да, бе! Как не се сетих!

Изад Сребрилата фурия изскочи лъскав черен джип чероки, от който слезе Джойс Барнхард. Беше облечена в черен кожен панталон, черно кожено бюстие, в което едвам се побираха огромните ѝ гърди и черно кожено яке, беше нахлузила и черни ботуши на високи токове. Косата ѝ беше огненочервена, беше навита на огромни букли и бе вдигната на висок кок. Очите ѝ бяха очертани с черен молив, миглите ѝ бяха наплескани със спирала. Както се беше издокарала, приличаше на Барби.

— Чувала съм, че в спиралите за удължаване на миглите слагали косъмчета от плъх — подметна ѝ Лула. — Дано си прочела съставките върху етикета, когато си я купувала.

Джойс погледна Сребрилата фурия.

— Да не би в града да е дошъл цирк? Това сигурно е колата на клоуните.

— Това е уникат: ролсваген — уточни Лула. — Не ти ли харесва? Джойс се подсмихна.

— А, защо, харесва ми. Но сега си мисля за друго — как да похарча парите, които ще прибера, заедно съм заловила Рейнджъра.

— Да бе, вярно — подсмихна се и Лула. — Явно разполагаш с много свободно време. Ще има да почакаме, докато го заловиш.

— Ще го пипна, ще видиш — зарече се Джойс. — Винаги си хващам човека.

И всички чужди мъже, помислих горчиво аз.

— Е, Джойс, много ни е приятно да стоим тук и да си бърбим с теб — вметна Лула. — Но си имаме по-интересни занимания. Трябва да заловим един негодник, пуснат под тлъста гаранция. Тъкмо бяхме тръгнали да го търсим.

— С какво ще го търсите, с палячовската количка ли? — поинтересува се Джойс.

— Не, с моя файърбърд — уточни Лула. — На такива важни акции ходим само с файърбърда.

— Трябва да се видя с Вини — каза Джойс. — Някой е допуснал грешка в молбата за пускане под гаранция на Рейнджъра. Искан да видя адреса, а мястото в графата е празно.

Ние с Лула се спогледахме и се подсмихнахме.

— Представяш ли си! — възкликна Лула.

Никой не знае къде точно живее Рейнджъра. В шофьорската му книжка е посочен адресът на мъжко старопиталище на *Поуст Стрийт*. И това за човек, който притежава административни сгради в Бостън и всеки ден държи връзка с борсовия си посредник. От време на време ние с Лула току се запретваме да го проследим, но всеки път удряме на камък.

— Е, какво ще кажеш? — попита Лула, след като Джойс влезе в кантората. — В настроение ли си да идем да му разкажем играта на Морис Мънсън?

— Не знам. Хлопа му дъската.

— Е, голям праз — възкликна Лула. — Това изобщо не ме плаши. Ще взема да му надупча тъпия задник. Той не е стрелял по теб, нали?

— Не.

— Значи е по-нормален от повечето ми комшии.

— Сигурна ли си, че след онова, което се случи със Сребрилата фурия, си готова да идеш при Мънсън с файърбърда?

— Първо на първо, за да ме извадиш от своята Сребриста фурия, ще ти трябва отварачка за консерви. Пък и вътре има само две седалки, на които ще седим ние, така че, ако спипаме Мънсън, ще се наложи да

го вържем отгоре на покрива, за да го доведем дотук. Не че имам нещо против, но ще се позабавим.

Лула отиде при кантонерките и изрита долното дясно чекмедже. То отскочи и се отвори, колежката извади отвътре глок четирийсети калибър и го пъкна в дамската си чанта.

— А, без патаклами, чу ли! — подвикнах аз.

— То се знае — увери ме тя. — Това е застраховката на колата.

Докато стигнем на *Рокуел Стрийт*, вече ме присвиваше стомах и сърцето ми танцуваше степ.

— Не изглеждаш никак добре — каза Лула.

— Прилоша ми от колата.

— На теб никога не ти прилошава от коли.

— Прилошава ми, и още как, особено когато съм тръгнала да залавям някого, който току-що ми се е нахвърлил с крик.

— Ти не бери грижа за това. А е размахал крика, а съм му напълнила задника с олово.

— А, не! Казах ти вече, не искам патаклами!

— Да де, но това е застраховката „Живот“.

Опитах се да я изгледам кръвнишки, но къде ти! Не се получи. Само въздъхнах тежко.

— Коя е неговата къща? — поинтересува се Лула.

— Оная със зелената врата.

— Не личи дали вътре има някого.

Минахме два пъти покрай къщата, после заобиколихме отзад по черния път и спряхме пред гаража на Мънсън. Слязох от автомобила и надзърнах през прашното странично прозорче. Краун викторията си се мъдреше вътре. Ох, да му се не види, не ми върви, и туйто!

— Слушай сега какъв е планът — заобяснявах на Лула. — Ти отиваш на предната врата. Той не те е виждал. Няма да се усъмни. Представи се и му кажи да дойде с теб в центъра на града. После той ще се измъкне през задния вход, за да иде при колата си, и аз — хоп! ще му изскоча изневиделица и ще му щракна белезниците.

— Става. Ако има нещо, само свирни и ще ти се притека на помощ.

Лула отпраши с колата, а аз се промъкнах крадешком до задния вход на Мънсън и се долепих до стената — да не ме види. Тръснах лютивия спрей, за да видя дали вътре има нещо, и нададох ухо да чуя кога Лула ще похлопа на предната врата.

Тя почука след няколко минути — чу се приглушен разговор, после някой се приближи до задната врата и отключи. Вратата се отвори и навън излезе Морис Мънсън.

— Стой, не мърдай! — подвикнах аз и теглих един шут на вратата. — А си мръднал, а съм те напръскала с лютивия спрей!

— Ах, ти! Изигра ме!

Държах в лявата ръка спрея, а в дясната — белезниците.

— Обърни се — наредих аз. — Горещете! Долепи длани до стената!

— Мразя те! — изписка негодникът му с негодник. — Същия дол дренки си като жена ми. Подла властна лъжкиня. Дори приличаш на нея. Същата чорлава къдрава кестенява коса — не ти трябва сплъстено валмо!

— Сплъстено валмо ли! Я повтори!

— Живеех си живота, ама тая кучка оплеска всичко. Имах си голяма къща и хубаво автомобилче. Имах си дори съраунд саунд.

— И какво стана?

— Оная пачавра ме заряза. Бил съм скучен. Представяш ли си! Един прекрасен ден си намери адвокат и ми се изтърси с пикап — обра ме до шушка. Отмъкна ми всичко, цялата покъщнина, всички сервиси до последната чашка, задигна дори лъжиците. — Той махна към къщата. — Само това ми остана. Някаква си скапана къща и краун Виктория втора употреба, която на всичкото отгоре ще изплащам още цели две години. А съм бяхтил цели петнайсет години във фабриката за копчета, сили не ми останаха и сега какво! Тъпча се с овесена каша в тая миша дупка.

— Майко мила!

— Я чакай малко — сепна се той. — Дай поне да заключа. Къщата не е нищо особено, но ми е всичко, което ми е останало.

— Добре, заключвай. Но без резки движения.

Мънсън ми обърна гръб, заключи, завъртя се като пумпал и ме бутна.

— О, пардон! Извинявай. Изгубих равновесие.

Аз се дръпнах.

— Какво държиш в ръката си?

— Запалка. Все си виждала запалка, нали? Знаеш ли как работи?

Той я щракна и се показа пламъче.

— Пусни я на земята!

Онзи я размаха.

— Виж я колко е хубава. Запалката, де. Знаеш ли каква е тая запалка? А на бас, че няма да се сетиш.

— Казах вече, пусни я.

Мънсън я вдигна и я доближи до лицето ми.

— А сега ще изгориш. Вече не можеш да го предотвратиш.

— Какви ги дрънкаш, бе! Ужас!

Бях облечена в дънки, бяла тениска и отгоре бархетна риза на зелено-черни карета. Погледнах надолу и видях, че пешът на ризата гори.

— Да изгориш в пъкъла дано! — подвикна ми Мънсън.

Пуснах белезниците и лютивия спрей и за нула време смъкнах ризата. Метнах я на земята и я угасих с крака. Докато я гася, Мънсън офейка. Натиснах задната врата. Грънци! Заключено. Чу се двигател на автомобил. Погледнах към черния път и що да видя — краун викторията профуча покрай мен.

Вдигнах ризата от земята и пак си я облякох. Долната дясна част я нямаше.

Лула се бе облегла на колата си, когато се показах иззад ъгъла.

— Къде е Мънсън? — попита тя.

— Няма го.

Тя ми погледна ризата и вдигна вежда.

— Мога да се закълна, че когато започнахме, ризата ти си беше цяла-целеничка.

— Не ми се говори за това.

— Както гледам, ризата ти е опечена. Първо колата ти, а сега и ризата. Както е тръгнало, тази седмица ще биеш всички рекорди.

— Изобщо не ми се налага да си вадя хляба така — проплаках аз.

— Има толкова много хубави работи, а виж с какво съм седнала да се занимавам.

— И какви са тия хубави работи?

— В „Макдоналдс“ на Маркет търсят хора.

— Чувала съм, че ако работиш там, ти дават пържени картопки на корем.

Натиснах и предната врата на Мънсън. И тук заключено. Надзърнах през прозореца на партера. Мънсън беше лепнал отгоре избелял от слънцето лист хартия на цветчета, но отстрани пак бе останала пролука. Стаята беше в доста окаяно състояние. Издраскано дюшеме. Продънено канапе, заметнато с протъркана кувертюра от жълт плюш. Допотопен телевизор върху евтина метална поставка. Масичка от светло дърво пред канапето — дори оттук виждах, че лакът се е олющил.

— Дъртият откачен Мънсън май наистина се е докарал до просешка тояга — отбеляза Лула, след като огледа заедно с мен стаята. — Все съм си мислела, че един убиец и изнасилван живее по-добре.

— Разведен е — поясних аз. — Жена му го е обрала до шушка.

— Нека това ти е за обица. Опичай си акъла и гледай да докараш първа пикапа.

Когато се върнахме в кантората, джипът на Джойс още си беше на паркинга отпред.

— Мислех, че досега се е омела — отбеляза Лула. — Дали не се затворила с Вини за обеден сеанс?

Горната ми устна затрепери ядно. Ако се вярва на слуховете, навремето Вини бил влюбен до уши в някаква патка, а Джойс пък си падала по едричките кучета. Но кой знае защо, мисълта, че сега двамата са заедно, ми се видя още по-гнусна.

Камък ми падна от сърцето, когато двечките с Лула нахълтахме като хали в предния кабинет и заварихме Джойс да седи на канапето.

— Знаех си аз, че каквито сте ни смотани, няма да се бавите дълго — подметна тя. — Не сте го заловили, нали?

— На ризата на Стеф ѝ се случи случка — обясни Лула. — Затова и решихме да не преследваме нашия човек.

Кони си лакираше ноктите.

— Джойс е убедена, че знаете къде живее Рейнджъра.

— То оставаше да не знаем — подвикна Лула. — Но няма да кажем на Джойс, понеже тя си пада по предизвикателствата.

— Съветвам ви да ми кажете — закани се Джойс, — в противен случай ще се оплача на Вини, че укривате от мен информация.

— Мале, ами сега! Много ме уплаши! — подсмихна се Лула.

— Не знам къде живее — намесих се и аз. — Никой не знае. Но веднъж го заварих на телефона, говореше със сестра си в Статън Айланд.

— Как се казва сестрата?

— Мари.

— Мари Маносо ли?

— Не знам. Може и да се е оженила. Но не е кой знае каква философия да я намериш. Работи в шивашката фабрика на *Мако Стрийт*.

— Тръгвам незабавно натам — оповести Джойс. — Ако се сетите още нещо, звъннете ми. Кони ми има телефона.

Докато гледахме как Джойс подкарва джипа и отпрашва надолу по улицата, в кабинета цареше тишина.

— Всеки път, когато влезе тук, ми замирисва на сира — наруши мълчанието Кони. — Все едно на канапето ти се е тропосал самият Антихрист.

Лула ме стрелна с очи.

— Рейнджъра наистина ли има сестра в Стейтън Айлънд?

— Всичко е възможно.

Но бе малко вероятно. Всъщност сега, като се замислих, се сетих, че и шивашката фабрика май не е на *Мако Стрийт*.

ГЛАВА 4

— Леле-мале! — възкликна Лула. — Не се обръщай, но се задава баба ти.

Завъртях очи.

— Баба ми ли?

— Само това не! — простена Вини някъде от дъното на вътрешния кабинет.

Чу се как братовчед ми се суети. Затръшна вратата на кабинета и пусна резето.

Баба влезе царствено и се огледа.

— Божичко, каква дупка! — зацъка тя. — Какво друго може да се очаква от Плъмови!

— Къде е Мелвина? — попитах я.

— Отскочи до бакалията да купи месо. Така и така бяхме наблизо, та си рекох — защо да не отскоча да поговоря с Вини да ме вземе на работа!

Всички извърнахме глави към затворената врата на Вини.

— Каква работа търсите? — намеси се Кони.

— Искам да издирвам хора, не спазили съдебната гаранция — поясни баба. — Защо и аз да не се отъркам о големите пари! Имам си пистолет и всичко останало.

— Ей, Вини! — провикна се Кони. — Имаш посетителка.

Вратата се откряна, Вини надзърна отвътре и изгледа кръвнишки Кони. После се обърна и към баба.

— Една! — възкликна и се опита да си лепне усмивка — без особен успех.

— Винсънт! — ухили се сладко-сладко баба.

Братовчед ми запристъпва от крак на крак — идеше му да хукне и да избяга, но съзнаваше, че няма да стигне далеч.

— Какво обичаш, Една? Може би си платила гаранцията на някого, а той е духнал и искаш ние да го издирим.

— Няма такова нещо — отвърна баба. — Мислех да се хвана някъде на работа, ще ми се да стана агентка при теб.

— Не може — отсече Вини.

— Но не ме смяташ за стара, нали? — наежи се баба ми.

— Божичко, не! Изобщо не изглеждаш стара. Но дъщеря ти ще получи пристъп. Не че имам нещо против Елън, тя обаче няма да одобри.

— Елън е прекрасен човек — натърти баба, — но ѝ липсва въображение. Същата като баща си е, лека му пръст. — Тя стисна устни. — Беше голям досадник. Но както и да е. Да се смятам ли за назначена?

— Не мога да го направя, Една. Искам да ти помогна, но за тая работа се искат някои умения.

— Имам си умения всякакви — изрепчи баба. — Знам да стрелям, знам да псувам, падам си любопитна. Освен това имам и права. Имам право на труд — натърти тя и изгледа под вежди Вини. — Нещо не виждам да си наел възрастни хора. Не ми предоставяш равни възможности. Проявяваш дискриминация към възрастните хора. Смятам да се оплача от теб в ААП.

— ААП — това е Американската асоциация на пенсионерите, нали? — напомни ѝ Вини. — *П* означава *пенсионери*. В асоциацията смятат, че пенсионерите имат право на почивка, а не на труд.

— Добре де — предаде се баба. — Ами ако седна ей на онова канапе и не мръдна, докато не умра от глад? Ще те видя тогава какво ще правиш!

Лула подсвирна.

— При тая жена няма ала-бала.

— Ще помисля — обеща Вини. — Не обещавам нищо, но ако изпадне нещо като за теб...

Той отново се шмугна в кабинета си и пусна всички резета.

— Е, пак е нещо — отбеляза доволна баба. — А сега да тръгвам! Ще видя какво е направила Мелвина. Имаме големи планове за следобеда. Ще идем да огледаме няколко апартамента, после ще се отбием до погребалния дом на Стива, за опелото на Маделин Кручман. Доколкото чух, изглеждала много добре. Доли ѝ направила косата, турила ѝ и малко боя да ѝ открои лицето. Ако ми хареса, обеща да боядиса и моята коса.

— Тичай тогава, какво още се бавиш! — възкликна Лула.

Двете с баба се ръкуваха най-церемониално и баба ми си тръгна.

— Нещо ново за Рейнджъра или Хомър Рамос? — попитах аз Кони.

Кони отвори шишенцето с лак.

— Рамос е застрелян от упор. Според някои намирисвало на екзекуция.

Кони произлиза от род, където са наясно с екзекуциите. Джими Пердето ѝ се пада вуйчо. Не знам как му е истинското фамилно име. Знам само, че Джими си е перде — взел ли те е на мушка, спукана ти е работата. Израсла съм с разказите за Джими Пердето точно както другите деца растат с приказките за Котарака в чизми. В моя квартал Джими Пердето си е цяла легенда.

— Ами полицията? Каква е нейната гледна точка днес? — поинтересувах се аз.

— Издирват Рейнджъра, и то не на шега.

— Като свидетел ли?

— Доколкото знам, като всичко.

Кони и Лула ме погледнаха.

— Е? — попита Лула.

— Какво е?

— Знаеш много добре какво.

— Не съм сигурна, но според мен Рейнджъра не е мъртъв — отвърнах аз. — Просто имам такова чувство.

— Бре, бре, бре! Така си и знаех — прихна Лула. — Гола ли беше, когато го получи това чувство?

— Не!

— Толкова по-зле. На твоє място щях да бъда гола — подметна колежката.

— Трябва да тръгвам — рекох. — Ще ида да съобщя на Откаченяка лошата новина за Сребрилата фурия.

Хубавото на Откаченяка е, че почти винаги си стои вкъщи. Лошото е, че докато къщата му е пълна, главата му често е празна.

— Майко мила! — възкликна той, след като ми отвори. — Пак ли съм си забравил датата, когато трябва да се явя пред съда?

— Датата ти е след цели две седмици, смятано от утре.

— Страхотно.

— Трябва да поговорим за Сребристая фурия. Малко е чукната. Няма ѝ го и десният заден мигач. Но ще я закарам на сервиз.

— Не се притеснявай, маце. Случва се.

— Дали да не поговоря със собственика?

— С Прекупвача!

— Точно така, с Прекупвача. Къде мога да го намеря?

— В последната къща от редицата. Има си и гараж, маце. Представяш ли си! Гараж!

Бях прекарала зимата в това да чегъртам леда по предното стъкло и напълно разбирах защо Откаченяка се вълнува толкова от някакъв си гараж. И аз бях на мнение, че е прекрасно да си имаш гараж.

Последната къща беше на около километър, затова се качихме на колата.

— Как мислиш, ще го намерим ли вкъщи? — попитах Откаченяка, когато стигнахме края на пресечката.

— Прекупвача винаги си е вкъщи. Не може да мърда много-много, нали трябва да прекупува.

Натиснах звънеца, отвори ни Дуги Крупър. Беше ми съученик, но не го бях виждала от години. Дори бях подочула, че бил отишъл да живее в Арканзас и там бил умрял.

— Я, Дуги! — възкликнах аз. — Мислех, че си мъртъв.

— Не, не съм, само ми се искаше да съм мъртъв. Преместиха баща ми в Арканзас и аз от немай-къде заминах с него, но това там не е живот. Няма тръпка, ще знаеш. А ако решиш да идеш на море, трябва да пътуваш няколко дена.

— Ти ли си Прекупвача?

— Тъй вярно. Същият. Ако ти трябва нещо, веднага ти го доставям. И се споразумяваме за цената.

— Нося ти лоши новини, Дуги. Сребристая фурия катастрофира.

— Тя самата си е катастрофа, моето момиче. Навремето си я харесвах, но сега не мога да я пробутам на никого. Щом я върнеш, ще взема да я бутна от някой мост. Освен ако не си решила, разбира се, да я купиш.

— Не ми върши работа. От сто километра бие на очи. Трябва ми кола, която да е незабележима.

— Незабележима кола, значи. Май ми се намира такава — оповести Дуги. — Я ела отзад да поогледаме.

Отзад всичко беше задръстено с автомобили: и пътят, и дворът, и гаражът.

Дуги ме заведе при черен форд ескорт.

— Ето ти автомобилче, с което няма да те забележи никой.

— На колко години е?

— Не знам, но е навъртял доста километри.

— Не е ли посочена годината на производство?

— Точно на този модел — не.

Виж ти!

— Ако ти трябва кола с година, това ще се отрази неблагоприятно на цената.

— Колко неблагоприятно?

— Е, все ще се споразумеем.

В гимназията Дуги Крупър се славеше като най-големия баламурник. Нямаше си гадже, не спортуваше, не ядеше като всички останали. Най-върховното му постижение в последния клас бе да пъхне през сламка бонбонче тик-так в едната си ноздра.

Откаченяка обикаляше и полагаше длани върху автомобилите — да им проверял кармата.

— Ето! — провикна се той, както стоеше до малък джип в защитни цветове. — Този автомобил ще те пази.

— Като ангел хранител ли?

— Не, просто има предпазни колани.

— А има ли си година на производство? — обърнах се аз към Дуги. — Върви ли?

— Почти сигурен съм, че върви — отвърна той.

След половин час вече се бях сдобила с нов чифт дънки и с нов часовник, но не и с нова кола. Дуги се опита да ми пробута и микровълнова печка, но аз вече си имам.

Още беше ранен следобед, времето не беше ужасно, затова и отскочих до нашите да взема буика на чичо Шандор, модел петдесет и

трета година. Никой не го караше, той си вървеше, имаше си и година на производство. Започнах да си втълпявам, че автомобилчето е страхотно. Класика! Чичо Шандор беше купил буика нов-новеничък, той бе в отлично състояние, което не можеше да се каже за чичо Шандор, отдавна заровен дълбоко в земята. Половината зеленикавосин, другата половина бял, с лъскави хромирани амбразури и мощен двигател. Дано ми изплатяха осигуровката, докато баба си изкараше курсовете и опреше до буика. Надявах се да си прибера осигуровката час по-скоро, защото, да ви призная, не можех да го понасям тоя буик.

Когато най-после се отправих към къщи, слънцето вече залязваше. Паркингът пред блока беше задръстен, до едно от малкото свободни местенца бе спрял големият черен линкълн. Паркирах на празното място и десният преден прозорец на буика се смъкна.

— Това пък сега какво е? — подвижна Мичъл. — Поредният автомобил? Мисли му, ако се опитваш да ни хвърляш прах в очите.

Де да беше толкова просто!

— Напоследък си имам проблеми с колите.

— Ако в обозримо бъдеще не намериш Рейнджъра, ще си имаш и други проблеми, и то с фатални последици.

Мичъл и Хабиб сигурно бяха големи бабаити, но кой знае защо, нещо не се разтреперих от страх. Двамата просто не бяха от същата категория, както онзи психар Морис Мънсън.

— Какво се е случило на ризата ти? — поинтересува се Мичъл.

— Един се опита да ме подпали.

Той поклати глава.

— Хората съвсем полудяха. Трябва да имаш очи и на тила.

И това ми го казва човек, който току-що се е закарал да ме убие!

Влязох във входа и се огледах с надеждата да зърна Рейнджъра. Вратата на асансьора се отвори и аз надникнах вътре. Никой. Не бях сигурна какво точно съм почувствала — облекчение или разочарование. На стълбищната площадка също нямаше никого. Де да имах такъв късмет и с апартамента! Още в мига, щом отворих входната врата, от кухнята изскочи баба ми.

— Идваш си тъкмо навреме! — провикна се тя. — Пържолките са готови, слагам ги на масата. Направих и макарони със сирене.

Нямаме само зеленчуци, но понеже майка ти не е тук, си рекох, че можем да ядем само каквото ни се яде.

Върху масата в трапезарията бяха подредени истински чинии, истински ножове и вилици, дори истински хартиени салфетки, сгънати на триъгълничета.

— Божичко! — ахнах аз. — Много мило от твоя страна да приготвиш такава хубава вечеря.

— Щеше да е още по-хубава, но ти имаш само една тенджера. Какво стана с комплекта тенджерки, който ти подариха на сватбата?

— Изхвърлих го, когато заварих Дики да... да прави знаеш какво с Джойс.

Баба донесе на масата и макароните със сирене.

— Влизам ти в положението — отбеляза тя, после седна и си взе от пържолките. — Трябва да бързам. Днес следобед на нас с Мелвина не ни остана време да отскочим на опелото в погребалния дом, ще идем довечера. Защо не дойдеш и ти?

Ако не броим това да си забучвам вилицата в окото, най-любимото ми занимание е да ходя на оглед на мъртъвци.

— Благодаря ти, но довечера имам работа. Един приятел ме помоли да държа едни хора под око.

— Жалко! — въздъхна баба. — В погребалния дом ще бъде много интересно.

След като баба излезе, изгледах поредната серия от продължението на „Симпсънови“, после и римейк на „Бавачката“, а също половин час от някакво телевизионно състезание — колкото да се поразея и да не мисля за Рейнджъра. Гризеше ме подличката мисъл дали той е чак толкова невинен за убийството на Рамос. Място не можех да си намеря от притеснение, че ще вземат да го арестуват или да му теглят куршума, преди да са намерили истинския убиец. За капак се бях съгласила и да му върша мръсната работа и да ходя да следя този и онзи. Рейнджъра беше най-добрият агент на Вини, същевременно обаче се занимаваше с куп други неща, някои от които дори законни. И в миналото бях работила за Рейнджъра — с променлив успех. Накрая обаче махнах името си от неговата ведомост, понеже реших, че съдружието ни не е в интерес на никого. Но сега ми

се стори, че е време да направя изключение. Макар че не бях съвсем наясно защо Рейнджъра е опрял точно до моята помощ. Не съм от най-оправните. От друга страна обаче, съм късметлийка, умея и да бъда вярна, а с мен вероятно щеше да му излезе и по-евтино.

Вече се мръкваше, когато се преоблякох. Черно ластично клинче, черна тениска, кецове, черен суичър и за да съм в пълна униформа, лютивият спрей. Ако ме спипаха, щях да кажа, че съм излязла да потичам. Всеки извратен тип в щата изтъкваше същото съшито с бели конци оправдание — действаше безотказно.

Дадох на Рекс бучка сиренце и му обещах да се прибера до час-два. На паркинга затърсих хондичката, после се сетих, че е станала на въглен. Огледах се и за Сребристая фурия, но и нея, естествено, я нямаше. Накрая въздъгнах сломено и се качих на буика.

Вечерно време *Фенуд Стрийт* е много уютна. Прозорците на къщите светеха, по алеите за входните врати се мержелееха лампи. На улицата нямаше жива душа.

Пердетата на Ханибал Рамос пак бяха спуснати, но изпод тях се процеждаше светлина. Минах веднъж по пресечката и оставих буика при пътеката за велосипедисти, откъдето бях минала през деня.

Размахвах ръце, потичах на място, все едно загрявам, ако случайно някой ме гледа. После поех на бегом към велосипедната пътека, която минаваше зад къщите. Там през дърветата се просмукваше по-малко светлина. Поспрях колкото очите ми да свикнат със здрача. В оградата на всяка къща имаше задна врата — тръгнах предпазливо, като броях вратите, да не пропусна къщата на Ханибал. Прозорците на горния му етаж бяха тъмни, затова пък от долните струеше светлина, озарила оградата.

Натиснах вратата. Заключено. Тухлената ограда беше висока към два метра. Бе съвсем гладка, нямаше къде да се хвана или да стъпя. Огледах се с надеждата да зърна нещо, на което да се кача. Нищо. Точно тогава забелязах бора току до оградата. Беше крив, понеже зидът притискаше някои от клоните — най-горните висяха над двора. Ако успеях да се покатеря, щях да се скрия сред клоната и да позяпам Ханибал. Вкопчих се в един от долните клони и се издърпах. Изкачих се на половин метър и бях възнаградена с гледка към задния двор на Ханибал. Покрай оградата имаше цветни лехи, покрити за през зимата

със слама. При задната врата на къщата имаше застлано с плочник неравно дворче. Останалото беше морава.

Точно както и подозирах, пердетата отзад не бяха спуснати. През един от двойните прозорци се виждаше кухнята. Високата двойна врата водеше към трапезария, зад която мярнах мъничко от съседната стая, вероятно хола, но не бях сигурна. Не забелязах никакво движение.

Постоях още известно време на дървото и продължих да гледам как не става нищо. В къщата на Ханибал не помръдваше нищо. У съседите — също. Да си умреш от скука! По велосипедната пътека нямаше жива душа. Никой не си разхождаше кучето. Никой не тичаше за здраве. Тъмно като в рог. Ей това му харесвам на наблюдението. Никога не се случва нищо. После ти се допикава, изчезваш за малко и точно тогава някой извършва двойно убийство.

След един час задникът ми стана безчувствен, а от бездействието краката ми изтръпнаха. Рекох си, я зарежи. И бездруго не знаех какво точно трябва да наблюдавам.

Обърнах се да сляза от бора, изгубих равновесие и тупнах долу. Плъс! Направо по дупе. В задния двор на Ханибал.

Осветлението в двора се включи и Ханибал ме погледна.

— Това пък какво е? — подвикна той.

Разкърших пръсти, размърдах крака. Всичко май си ми беше на мястото.

Ханибал се беше надвесил над мен с ръце на хълбоците и ме гледаше така, сякаш очакваше обяснение.

— Паднах от дървото — рекох му.

Но и без да го казвам, си личеше откъде съм паднала — всичко около мен беше в иглички и откършени клонки.

Ханибал продължи да стои като истукан.

Криво-ляво се изправих.

— Опитвах се да си сваля котарака. Покатерил се е още днес следобед и не помръдва оттам.

Ханибал погледна към бора.

— Още ли е горе?

Личеше си, че не вярва и на една-едничка моя думица.

— Стори ми се, че скочи, когато паднах.

Ханибал Рамос беше с калифорнийски загар и с лице като превтасало тесто. Бях го виждала на снимка и не се изненадах. Виж, не очаквах да изглежда толкова изтощен. Но човекът все пак бе изгубил току-що брат си, беше си съвсем разбираемо да страда. Имаше кестенява оредяла коса. Очите му гледаха властно иззад очилата с кокалени рамки. Беше облечен в сив панталон от костюм, който беше станал на хармоника, и в бяла, разкопчана на врата риза, и тя доста смачкана. Типичен предприемач средна ръка след тежък ден в службата. Ханибал беше малко над четирийсетте, от сто километра си личеше, че след година-две ще сложи байпасите.

— И сигурно е избягал? — рече той.

— Дано да не е избягал. До гуша ми дойде да го гоня.

Изпечена лъжкиня съм, ще знаете. Понякога и аз си се чудя колко ме бива да лъготя.

Ханибал отвори задната врата в оградата и хвърли един поглед към велосипедната пътека.

— Лоши новини! Не виждам никакъв котарак.

Надзърнах през рамото му.

— Маци-маци! — извиках с цяло гърло.

Чувствах се доста глупаво, но сега вече не можех да бия отбой.

— Знаете ли какво си мисля? — попита Ханибал. — Мисля, че няма никакъв котарак. Мисля още, че сте се покатерили на дървото, за да ме шпионирате.

Погледнах го като гръмната — един вид, бива ли да ме подозирате в такова нещо!

— Слушайте — рекох и заситних, за да го заобиколя и да се изнижа през вратата. — Аз ще вървя. Трябва да го намеря тоя котарак.

— Какъв е на цвят?

— Черен.

— На слука.

Преди да изляза от двора, надзърнах под един-два храста.

— Маци-маци!

— Я ми дайте името и телефона си, в случай че го намеря — предложи Ханибал.

Погледите ни се срещнаха, сърцето ми замря.

— А, не, няма нужда — изпелтечих.

Сетне побързах да си тръгна, като се отправих в посока, обратна на тази, от която бях дошла.

Свърнах от пътеката за велосипедисти и заобиколих къщите, за да стигна при колата. Прекосих улицата, поспрях в мрака и се вторачих отново в къщата на Ханибал — ама че чешит! Ако го срещнех случайно на улицата, щях да го помисля за застрахователен агент. Или най-много за дребен шеф в някоя фирма. И през ум не би ми минало, че всъщност е престолонаследник на империя, въртяща незаконна търговия с оръжие.

В един от горните прозорци примига светлина. Престолонаследникът вероятно се преобличаше в нещо по-удобно. Беше рано да си ляга, пък и долу още светеше. Тъкмо понечих да си тръгна, когато откъм другия край на улицата се зададе автомобил, който свърна по алеята към къщата на Ханибал.

Жена зад волана. Лицето ѝ не се виждаше. Вратата се отвори и се показа дълъг крак в чорап, последван от тяло трепач в тъмно костюмче. Жената носеше под мишница дипломатическо куфарче.

Записах си номера на автомобила в тефтерчето, което носех в дамската чанта, извадих от жабката малкия бинокъл и изприпках при задния двор на Ханибал. Втори път. Беше тихо. Ханибал вероятно беше сигурен, че ми е изкарал ангелите и повече няма да припаря тук. Така де, кой тъпанар ще се опитва да го дебне два пъти за една вечер?

Как кой! Аз.

Покатерих се на бора възможно най-тихо. Този път беше по-лесно. Знаех къде отивам. Намерих си гнезденцето и извадих бинокъла. За беда нямаше нищо за гледане. Ханибал и гостенката му бяха в някоя от предните стаи. Виждах мъничко от гърба на Ханибал, жената обаче беше извън полезрението ми. След няколко минути се чу как предната врата на Ханибал се захлопва в далечината и как потегля автомобил.

Ханибал влезе в кухнята, извади от чекмеджето нож и отвори някакъв плик. Извади отвътре писмо и го прочете. Никаква реакция. Върна го внимателно в плика, който остави върху кухненския плот.

Явно погълнат от мислите си, погледна през прозореца. После отиде при задната врата, плъзна я и надзърна към дървото. Застинах, наложих си дори да не дишам. Рекох си — не може да ме види. На бора е тъмно. Само не мърдай и той ще се прибере. Да, ама не!

Ханибал вдигна ръка, щракна електрическо фенерче и ме спипа на местопрестъплението.

— Маци-маци! — заповтарях като курдисана и затулих с длан очи, та фенерчето да не ме заслепява.

Ханибал вдигна и другата си ръка и аз видях пистолет.

— Слизай! — подвижна той и тръгна към мен. — Бавно.

Да, разбира се. Политнах от дървото, като пътем изпотроших сума ти клони, този път се приземих на крака и хукнах накъдето ми видят очите.

Пиу! Безпогрешният звук на куршум, изстрелян от оръжие със заглушител.

Обикновено съм доста спъната, сега обаче се движех по пътеката със скоростта на светлината. Стрелнах се право при колата, метнах се и отпраших.

Няколко пъти погледнах в огледалото за обратно виждане — да се уверя, че не ме следят. Щом наближих блока, подкарах по Мейкфийлд, завих, угасих фаровете и зачаках. Не се виждаха никакви автомобили. Отново включих фаровете и забелязах, че ръцете ми вече не треперят толкова силно. Реших, че това е добър знак, и се отправих към къщи.

Завих към паркинга и що да видя — Морели! Беше се облегнал на джипа си и бе кръстосал крака при глезените. Заклучих буика и отидох при него. Отегчението върху лицето му беше изместено от мрачно любопитство.

— Пак ли си го подкарала тоя буик? — попита ме той.

— Сега-засега — да.

Морели ме огледа от глава до пети и махна от косата ми една борова игличка.

— Страх ме е да попитам — подметна той.

— Следя едни хора.

— Лепнеш цялата.

— От смолата. Бях на един бор.

Морели се ухили.

— Подочух, че във фабриката за копчета търсели хора.

— Какво знаеш за Ханибал Рамос?

— Майко мила! Само не ми казвай, че си тръгнала да следиш Рамос. Той вече наистина е от лошите.

— Не ми се видя лош. Изглежда съвсем обикновен. По-точно, изглеждаше, докато не насочи срещу мен патлака.

— Не го подценявай. Ханибал ръководи империята на Рамос.

— Мислех, че я ръководи баща му.

— Ханибал се е заел с всекидневното ръководство. Ако се вярва на мълвата, старецът се е поболял. Винаги си е бил непредсказуем, но според моя източник сега съвсем го е ударил през просото и роднините му са наели гледачи, които да го държат под око, да не би да му хрумне да се запилее някъде и да не се върне повече.

— Алцхаймер ли?

Морели сви рамене.

— Не знам.

Погледнах се и видях, че съм си ожулила до кръв коляното.

— Като помагаш на Рейнджъра, нищо чудно да се забъркаш в нещо и да те обявят за съучастница — предупреди ме Морели.

— Кого, мен ли?

— Каза ли му да се свърже с мен?

— Не съм имала възможност. Пък и ако му оставяш съобщения на пейджъра, той ги получава. Просто не иска да отговаря.

Морели ме притегли плътно до себе си.

— Миришеш на борова гора.

— Сигурно е от смолата.

Хвана ме за кръста и ме целуна по вратлето.

— Много си секси.

На него всичко му беше секси.

— Защо не дойдеш с мен у нас. Ще те целуна по коляното и ще ти стане по-добре.

Примамливо.

— Ами баба?

— Тя няма да забележи. Сигурно вече спи като заклана.

Един от прозорците на втория етаж в блока се отвори. Моят прозорец. И оттам се показа баба.

— Ти ли си, Стефани? Кой е този с теб? Джо Морели ли?

Джо й махна.

— Здравсти, госпожо Мазур.

— Какво стърчите там? — поинтересува се баба. — Качете се да си хапнете сладичко. На прибиране от погребалния дом се отбихме в

супермаркета и купих крем-пита.

— Мерси — отвърна Джо. — Но трябва да се прибирам. Утре съм ранна смяна.

— И ще се лишиш от крем-пита! — възкликнах невярващо аз.

— Не ми се яде пита.

Мускулите между краката ми се свиха.

— Е, аз ще си отрежа едно парче — провикна се баба, — прегладняла съм като вълк. Вляза ли в погребален дом, и ми се отваря страшен апетит.

Прозорецът се затвори и баба изчезна.

— Та ще дойдеш ли с мен? — попита пак Морели.

— Ти имаш ли крем-пита?

— Имам нещо по-вкусно.

Така си беше. Проверявала съм.

Прозорецът се отвори отново и баба проточи врат.

— Стефани, търсят те по телефона. Да му кажа ли да ти звъне по-късно?

Морели вдигна вежди.

— Значи те търси мъж, а?

И двамата си помислихме: Рейнджъра.

— Кой се обажда? — попитах аз баба.

— Някой си Брайън.

— Сигурно е Саймън Брайън — обясних на Морели. — Заради Каръл Забо се налага да му правя мили очи.

— Не думай! Наистина ли ти се обажда заради Каръл Забо?

— Надявам се. — Не виждах за какво друго ще ми се обажда Брайън Саймън, освен заради Каръл или в краен случай, за да ме сваля. — Качвам се ей сега — провикнах се. — Нека ти даде номера, аз ще му звънна.

— Разби ми сърцето — оплака се Морели.

— Баба ще остане само още ден-два, после ще го отпразнуваме.

— До ден-два ще остана без ръка.

— Горкият ти!

— Сериозно ти говоря, не се и съмнявай — натърти Морели.

Целуна ме — изобщо не се съмнявах в нищо. Пъхна ръка под тениската ми, мушна език дълбоко в устата ми... и аз чух как някой свири оглушително.

Госпожа Файн и господин Моргенстърн се бяха залепили на прозорците и току подсвиркваха, привлечени от крясъците, които си разменяхме с баба. И двамата изръкопляскаха и започнаха, да дюдюкат.

Госпожа Бенсън също си отвори прозореца.

— Какво става тук? — поинтересува се тя.

— Секс на паркинга — поясни господин Моргенстърн.

Морели ме погледна замислено.

— Както е тръгнало, може и дотам да се стигне.

Обърнах се, хукнах към входа и взех на бегом стълбите. Отрязах си от крем-питата и чак тогава звъннах на Саймън.

— Казвай сега — подканих.

— Обаждам ти се за една услуга.

— Не правя секс по телефона — отрязах го аз.

— Не ти искам секс по телефона. Това пък откъде ти хрумна?

— Не знам. Хрумна ми, и толкоз.

— Обаждам ти се заради моето куче. Налага се да замина за два-три дни и няма на кого да го оставя. И понеже си ми задължена...

— Живея в апартамент! Не мога да прибера тук куче.

— Само за два-три дни. Пък и кученцето е много добро.

— Защо не го оставиш в кучешки хотел?

— Мрази приюти и хотели. Отказва да яде. Направо се поболява.

— Какво ти е кучето?

— Малко.

Ох, да му се не види!

— Значи само за два-три дни, така ли?

— Ще ти го оставя утре рано сутринта и в неделя ще дойда да си го прибера.

— Не знам. Моментът не е подходящ. Баба ми е дошла на гости.

— Кучето обича стариците. Честен кръст! Пък и баба ти много ще го хареса.

Погледнах нагоре към Рекс. Щеше да ми се пръсне сърцето, ако той отказваше да яде и се поболееше, затова му влизах в положението на Саймън.

— Хайде, от мен да мине! — рекох. — По кое време утре?

— Към осем става ли?

Отворих очи — колко ли беше часът? Лежах на канапето, беше тъмно като в рог, миришеше на кафе. За миг се паникьосах — не знаех къде се намирам. Погледнах към фотьойла отсреща и забелязах, че някой се е разположил на него. Мъж. Не се виждаше нищо, беше страшна тъмница. Сърцето ми замря.

— Как мина снощи? — попита мъжът. — Научи ли нещо интересно?

Рейнджъра. Нямах смисъл да питам как е проникнал, след като всички врати и прозорци са затворени и заключени. Рейнджъра си имаше свои си начини.

— Колко е часът?

— Три.

— А да ти е хрумвало, че по това време на нощта някои хора спят?

— Тук мирише на борова гора — отбеляза Рейнджъра.

— Аз мириша така. Бях на бора зад къщата на Ханибал и не мога да си махна смолата. Полепнала ми е по косата.

Видях в тъмното как Рейнджъра се подсмивва. Чух го и да прихва тихичко.

Седнах.

— Ханибал си има приятелка. Посети го към десет, дойде с черно БМВ. Постоя десетина минути, даде му някакво писмо и си тръгна.

— Как изглежда?

— Къса руса коса. Скъпи дрехи.

— Записа ли номера на колата?

— Да. Но още не съм го проверила.

Той отпи от кафето.

— Нещо друго?

— Той, общо взето, ме видя.

— Общо взето ли?

— Паднах от дървото в задния му двор.

Усмивката изчезна.

— И?

— И му казах, че си търся котарака, но не съм много сигурна, че ми повярва.

— Ако те е познавал по-добре... — отбеляза Рейнджъра.

— После втория път ме спипа на дървото и извади пистолет, затова скочих и побягнах.

— Умничката ми!

— Ей, ти какво си мислиш, че тук расте трева ли? — възкликнах аз и се почуках по главата.

Рейнджъра се усмихна отново.

ГЛАВА 5

— Мислех, че не пиеш кафе — казах на Рейнджъра. — Нали тялото ти уж беше храм?

Той отпи от кафето.

— Това ми е за прикритие. Върви в комплект с прическата.

— Ще си пуснеш ли пак косата?

— Вероятно.

— И тогава ще спреш ли да пиеш кафе?

— Задаваш прекалено много въпроси — отвърна Рейнджъра.

— Просто се опитвам да разбера какво става.

Той се беше отпуснал на фотьойла, беше изпружил дълъг крак, бе сложил ръцете си върху страничните облегалки и бе впил очи в мен. Остави чашата с кафето на масичката, стана и се надвеси над канапето. Наведе се и ме целуна лекичко по устните.

— За предпочитане е някои неща да си останат загадка — каза и се запъти към вратата.

— Я чакай! — спрях го аз. — Да продължавам ли да следя Ханибал?

— В състояние ли си да го следиш така, че той да не стреля по теб?

Изгледах го кръвнишки в тъмното.

— Виждам те — каза той.

— Морели иска да говори с теб.

— Ще му звънна утре. Може би.

Входната врата се отвори и после се затвори. Рейнджъра си тръгна. Отидох и надзърнах през шпионката. Ни Рейнджър, ни дявол. Сложих веригата и се върнах да си легна на канапето. Оправих възглавницата и се пъгнах под юргана.

И се сетих за целувката. Какво ли означаваше? Беше приятелска, казах си. Че каква друга може да бъде! Той не ми пусна език. Не започна да ме опипва. Не заскърца със зъби от необузdana страст.

Приятелска целувка, и толкоз. Само че на мен тя не ми се стори приятелска. Стори ми се... секси.

Ами сега!

— Какво искаш за закуска? — попита баба. — Ядат ли ти се вкусни топли овесени ядки?

Ядеше ми се крем-пита и нищо друго. Но какво да се прави, трябва да се съобразяваме с роднините.

— Разбира се — отвърнах, — много ми са се прияли овесени ядки.

Сипах си чаша кафе и точно тогава на вратата се почука. Отворих и вътре се шумна нещо голямо, рунтаво и оранжево.

— Майко мила! — ахнах аз. — Това пък какво беше?

— Златиста хрътка — поясни Саймън. — В преобладаващата си част.

— Не е ли голямшко за златиста хрътка?

Саймън довлачи в антрето двацет и пет килограмов чувал с кучешка храна.

— Взел съм го от приют за бездомни кучета, там ми обясниха, че било златиста хрътка.

— Нали ми каза, че било малко?

— Излъгах те. Можеш да ме съдиш.

Псето нахълта в кухнята, завря нос между краката на баба и задуши.

— Ето нà! — възкликна баба. — Новият ми парфюм наистина действа. Ще взема да го опитам на следващата сбирка в пенсионерския клуб.

Саймън издърпа кучето от баба и ми връчи кесия от кафява амбалажна хартия.

— Това тук са му нещата. Две купички, кучешки бисквитки, играчка, да си я дъвче, четка за ресане и лопатка за изпражнения.

— Лопатка за изпражнения ли? Я чакай...

— Бързам — отвърна Саймън. — Трябва да хвана самолета.

— А как се казва? — провикнах се вече от стълбищната площадка.

— Боб.

— Каква прелест! — зацъка баба. — Куче на име Боб.
Налях вода на Боб и сложих купичката на пода в кухнята.
— Ще остане само два-три дни — поясних. — В неделя Саймън ще дойде да си го прибере.
Баба огледа чувала с кучешка храна.
— Това не е ли прекалено много за някакви си два дена?
— Може би псето е яшно.
— Ако изяде всичко това за два дни, ще ти трябва не лопатка, а цял самосвал за изпражнения — вметна баба.
Махнах каишката на Боб и я окачих на кукичката в антрето.
— Е, Боб — рекох, — сигурно ще си допаднем. Открай време съм си мечтала да имам златиста хрътка.
Боб завъртя опашка и премести очи от баба към мен.
Баба забърка овесени ядки и за тримата. Ние двечките с нея си отнесохме купите в трапезарията, Боб остана да си изяде ядките в кухнята. Когато се върнахме там с баба, купичката му вече беше празна. Кутията с крем-питата — също.
— Боб явно си пада по сладкото — отбеляза баба.
Заканих му се с пръст.
— Много невъзпитано от твоя страна. Пък и ще надебелееш.
Боб продължи да върти опашка.
— Май не е от най-умните — отсече баба.
А е умен да ми яде крем-питата.
В девет баба имаше урок по кормуване.
— Сигурно ще отсъствам чак до вечерта — оповести тя. — Не се безпокой, ако не се появя. След кормуването ще ида с Луиз Грибър до търговския център. После пак ще оглеждаме апартаменти. Ако искаш, следобед мога да се отбия в бакалията и да купя телешка кайма. За да си направим довечера руло „Стефани“.
Врълетяха ме угризения на съвестта: в тая къща готви само баба!
— Мой ред е — рекох й. — Аз ще направя рулото.
— Не знаех, че умееш да готвиш руло „Стефани“.
— То оставаше да не умея! — възкликнах аз. — Знам да готвя много неща.
Опашата лъжа. Не ме бива да изпържа и едни яйца.

Дадох на Боб от кучешките бисквитки и двете с баба излязохме. Но още преди да сме стигнали асансьора, тя спря като закована.

— Какъв е този звук? — попита тя.

И двете нададохме ухо. Боб виеше, та се късаше иззад вратата на апартамента.

Комшийката — госпожа Каруот, надзърна в коридора.

— Какъв е този звук?

— Това е Боб — поясни баба. — Не обича да стои сам вкъщи.

След десет минути вече пътувах заедно с Боб, който беше проточил глава през прозореца на колата — ушите му се вееха на вятъра.

— Майко мила! — рипна Лула, когато влязохме в кантората. — Този пък кой е?

— Казва се Боб. Сега съм нещо като кучегледачка.

— Виж ти! И каква порода е?

— Златиста хрътка.

— Изглежда така, сякаш е прекалил със стоенето под сешоара.

Попригладих козинката на Боб.

— Беше си показал главата от прозореца.

— А, такава ли била работата! — отбеляза колежката. Пуснах Боб от каишката, той се завтече към Лула и пак извъртя номера с душенето.

— Я се разкарай оттук! — подвижна Лула. — Ще ми оставиш отпечатъци от нос по новите панталони. Тя помилва кучето по главата. — Или ще се държиш прилично, или ще те изритаме оттук.

Звъннах от телефона на Кони на една своя приятелка — Мерилин Труро, която работеше в Пътна полиция.

— Я провери един номер — помолих я. — Имаш ли време?

— Ти за мезе ли ме взимаш? Извила се е една опашка, не е за разправяне. Чакат най-малко четирийсет души. Видят ли ме, че говоря по телефона, ще ме скалпират. — После Мерилин изшушука. — Това по работа ли е? Да не става дума за някой убиец?

— Може би е свързано с убийството на Рамос.

— Ама наистина ли? Страхотно!

Казах ѝ регистрационния номер.

— Задръж така — каза Мерилин. Чух я как трака клавишите на компютъра, после оповести: — Номерът е на Тери Гилман. Тя не

работеше ли за Вито Гризоли?

Направо онемях. Ако не броим Джойс Барнхард, най-много на тоя свят мразех Тери Гилман. Поради липса на по-точна дума ще кажа, че в гимназията Тери беше гадже на Джо и сега на мен ми се струваше, че тя няма нищо против да възобнови връзката. Работеше за чичо си Вито Гризоли, което осуетяваше кроежите ѝ за Джо, понеже работата на Джо беше да предотвратява престъпността, а на чичо ѝ Вито — да я създава.

— Бре, бре, бре! — подвижна Лула. — Правилно ли чух? Къде си пъхаш големия дебел нос — в разследването на Рамос ли?

— Случайно се натъкнах на...

Лула се ококори.

— Работиш за Рейнджъра!

Вини изскочи като тапа от вътрешния кабинет.

— Наистина ли работиш за Рейнджъра?

— Не. Не работя за него. В това няма и грам истина.

Пак излъгах — е, чудо голямо, една лъжа повече или по-малко, не е ли все тая!

Входната врата се отвори с гръм и трясък и в помещението връхлетя Джойс Барнхард.

Ние с Лула и Кони се завтекохме да вържем Боб на каишката.

— Злобна тъпанарка! — изкрещя ми Джойс. — Да ме прати за зелен хайвер! Рейнджъра няма сестра, която работи в шивашката фабрика на *Мако Стрийт*.

— Може да е напуснала — отбелязах аз.

— Точно така, хората непрекъснато си напускат работата — подкрепи ме Лула.

Джойс погледна надолу към Боб.

— Това пък какво е?

— Това е куче — отвърнах и му скъсих каишката.

— Защо козината му стърчи така?

И това го казва жена, която така си тупира косата, че изглежда с цяла педя по-висока.

— Ако не броим зеления хайвер, напредваш ли с издирването на Рейнджъра? — поинтересува се Лула. — Успя ли да го откриеш?

— Още не, но обръчът се стеснява.

— На друг ги разправяй тия! — прихна Лула. — А на бас, че нямаш нищо.

— А на бас, че ти пък нямаш талия — изсъска Джойс.

Лула скочи.

— Така ли? А ако ти хвърля една пръчка, ще идеш ли да ми я донесеш?

Боб завъртя опашка.

— Хайде да го оставим за после — рекох му аз.

Вини пак се показа от кабинета си.

— Каква е тая олелия? Не си чувам мислите.

Ние с Лула и Кони се спогледахме и прехапахме долни устни — да не прихнем в неудържим смях.

— Вини! — изгука Джойс и насочи върховете на огромните си цици към него. — Днес изглеждаш добре.

— Така си е. И ти не изглеждаш зле — отвърна братовчед ми и погледна Боб. — Та какво ще правим с кучето, на което днес не му върви с козината?

— Нищо няма да го правим. Сега съм му кучегледачка.

— Дано ти плащат добре. Отдавна не бях виждал такъв проскубан помяр.

Погалих Боб зад ушето.

— Според мен е много умничък.

По негов си първобитен начин.

— Какво ново-вехто? — попита Джойс. — Имате ли вести за мен?

Вини се позамисли, погледна Кони, после Лула, накрая мен и пак се пъхна в кабинета си.

— Никакви новини — оповести Кони.

Джойс присви очи и се взря в затворената врата на Вини.

— Мижитурка!

Вини отвори вратата и я изгледа на кръв.

— Да, ти — подвикна Джойс.

Вини пак се скри зад вратата и пусна всички резета.

— Мухльо! — изсъска Джойс и направи съответния жест.

Врътна се на остри токчета и си понесе задника към вратата.

Ние завъртяхме очи.

— Сега какво? — поинтересува се Лула. — Какви са плановете ви с Боб.

— Нищо определено... Малко това, малко онова.

Вратата на Вини се отвори за пореден път.

— Какво ще кажеш за малко Морис Мънсън? — подвижна той.
— Това тук не е благотворително дружество.

— Морис Мънсън е луд за връзване — изкрещях на свой ред аз.
— Опита се да ме подпали.

Вини сложи ръце на хълбоците.

— И какво от това? Такава ти е работата.

— Добре, де — отвърнах. — Ще ида да ти го доведе тоя Морис Мънсън. А ако тръгне да ме гази с кола? Ако ме подпали и ми цепне главата с крика? И това ли ми влиза в работата? Добре, ще ида да я върша.

— Ей така те искам! — одобри Вини.

— Я чакай — спря ме Лула. — Не мога да изтърва такъв купон. Ще дойда с теб.

Напъха ръце в ръкавите на сакото и грабна дамската си чанта, толкова голяма, че преспокойно щеше да побере пушка с рязана цев.

— Добре — рекох ѝ и огледах хубавичко чантата. — Какво толкова носиш вътре?

— „Тек-9“.

Любимото оръжие на всички мутри в града.

— Имаш ли разрешително?

— За какво ти е разрешително?

— Ако искаш, ме обяви за ненормална, но ще се чувствам много по-добре, ако оставиш патлака тук.

— Божичко, вечно оплескваш всичко — промърмори колежката.

— Дай пистолета на мен — предложи Кони. — Ще го използвам за преспание. Тъкмо да придава атмосфера на кабинета.

— Невъзможни сте! — простена Лула.

Отворих вратата и Боб излетя навън. Спря с блеснали очи при буика и завъртя опашка.

— Много ми е умничък — похвалих го пред Лула. — Возил се е само веднъж в колата ми, а вече я познава.

— Какво стана с ролсвагена?

— Върнах го на Прекупвача.

Слънцето вече се извисяваше в небето, разсейваше сутрешната мъглица и топлеше Трентън. Чиновниците и хората, излезли на пазар, се стичаха към центъра на града. На паркинга се бяха подредили училищни автобуси — чакаха края на часовете. Домакините в Бърг бяха препасали престилките. А приятелката ми Мерилин Труро пиеше третото си двойно кафе без кофеин, но с мляко и умуваше дали да не си сложи втора лепенка за отказване от тютюнопушенето — идеше ѝ да удуши с двете си ръце следващия на опашката.

Ние с Лула и Боб бяхме погълнати от мислите си, докато пътувахме по *Хамилтън* към завода за копчета. Аз си правех наум инвентаризация на екипировката. Газов пистолет — в левия джоб. Лютив спрей — в десния джоб. Белезници — на гайката отзад на дънките. Пистолет — вкъщи, в кутията от курабийки. Смелост — вкъщи, при пистолета.

— За теб не знам, но днес не съм в настроение да му устройваме клопки — отбеляза Лула, когато стигнахме къщата на Мънсън. — Предлагам да му избием вратата и да го спипаме още преди да се е окопитил.

— Ама разбира се — съгласих се аз.

Знаех, естествено, от досегашната ни съвместна работа, че и двете не ни бива да избиваме врати. Все пак, докато си седяхме мирно и кротко, заключени в колата, ми се виждаше напълно осъществимо.

Минахме зад къщата, слязох и надзърнах през прозореца в гаража на Мънсън. Ни кола, ни дявол. Лоша работа! Мънсън вероятно не си беше вкъщи.

— Тук няма кола — съобщих на Лула.

— Ами сега!

Пак заобиколихме, върнахме се на улицата, спряхме и почукахме на входната врата. Никой. Надзърнахме през прозорците. Нищо.

— Ами ако се е скрил под леглото? — предположи Лула. — Дали все пак да не избием вратата?

Отстъпих назад и описах с ръка широка дъга.

— След теб.

— А, не — възропта колежката. — Ти си първа.

— Не, не... настоявам.

— Не ти, а аз настоявам.

— Хайде, от мен да мине — склоних накрая. — Дай да погледнем истината в очите. Никоя от нас не може да избие вратата.

— Ако искам, ще я избия, и още как! — възрази Лула.

— Само че точно сега не ми се избиват врати.

— Да де.

— Ти какво си мислиш, че няма да я направя на трески ли?

— Точно това ти и предлагам.

— Без мен — отсече колежката.

Вратата на съседната къща се отвори и оттам надзърна някаква бабка.

— Какво става тук?

— Търсим Морис Мънсън — отвърнах аз.

— Няма го вкъщи.

— Така ли? А вие откъде знаете? — намеси се и Лула.

— Откъде сте толкова сигурна, че не се е скрил под леглото?

— Бях зад къщата, когато отпраши нанякъде с колата. Бях отишла да пусна кучето и Мънсън излезе с ей такъв куфар. Каза, че известно време щял да отсъства. Лично аз предпочитам да не се връща. Хлопа му дъската, така ще знаете. Арестуваха го, понеже пречука жена си, но някакъв идиот съдия взе, че го пусна, моля ви се, под гаранция. Представяте ли си?

— Сега я втасахме! — завайка се Лула.

Бабката ни огледа от глава до пети.

— Вие какви сте му, приятелки ли?

— Не съвсем — уточних аз. — Работим за агенцията, изплатила съдебната гаранция на Мънсън. — Връчих ѝ визитната си картичка. — Ако се върне, звъннете един телефон, ще ви бъда признателна.

— На всяка цена — обеща жената. — Но ми се струва, че той няма да се върне скоро.

Боб ни чакаше търпеливо в колата и ни се зарадва много, когато се върнахме и се качихме.

— Сигурно иска да закуси — предположи Лула.

— Вече е закусвал.

— Нека го кажа другояче. Лула сигурно иска да закуси.

— Какво по-точно ти се яде?

— Едни пържени филийки ще ми дойдат добре. А също ванилов шейк.

Превключих на скорост и се отправих към „Макдоналдс“.

— Как сте? — попита хлапето на гишето. — Още ли си търсите работа?

— Мисля по въпроса.

Взехме си филийки и шейк за всички и спряхме в дъното на паркинга, за да се подкрепим и да прегрупираме силите. Боб си изяде филийките, без да ги дъвче. Излока си и шейка и погледна с копнеж през прозореца.

— Боб май иска да се поразтъпче — каза Лула.

Отворих вратата и го пуснах.

— Не се отдалечавай!

Боб скочи долу и започна да се върти в кръгче, като от време на време душеше асфалта.

— Какво прави? — любопитства Лула. — Защо се върти в кръгче? Защо... Майко мила, по-добре не гледай. Имам чувството, че ще свърши оная работа наред паркинга. Божичко, погледни! Цяла камара.

Боб се върна при буика, седна, завъртя опашка и ухилен, зачака да го пусна вътре.

Пуснах го, после ние с Лула се снишихме на седалките.

— Как мислиш, дали някой видя? — попитах аз колежката.

— Мисля, че видяха всички.

— Ужас! — възкликнах. — Не си нося лопатката за кучешки изпражнения.

— Лопатката за кучешки изпражнения, моля ви се! Не бих се приближила до това и с предпазен скафандър!

— Не мога да оставя мръсотията наред паркинга.

— Защо не ги размажеш с гумите? — предложи Лула. — Нали се сещаш... за да се разпльоскат.

Включих двигателя, дадох на заден и насочих буика право към купчинката.

— Я затвори прозорците — подвикна колежката.

— Готова ли си?

Лула си запуши носа.

— Готова.

Натиснах газта до дупка и се впуснах в атака.

ПЛЪОК!

Отворихме прозорците и надзърнахме да видим какво е станало.
— Как мислиш? Дали да не повторя?
— Няма да е зле — съгласи се Лула. — И си го избий от главата да постъпваш на работа тук.

Исках да проверя набързичко какво става у Ханибал, но нямах намерение да посвещавам и Лула в начинанието, затова я излъгах, че цял ден съм щяла да пазя Боб, и я върнах в кантората. Спрях при тротоара и хоп! — зад мен изникна черната лимузина.

От нея слезе Мичъл, който дойде и надникна през прозореца откъм моята страна.

— Пак ли я караш тая трошка! — попита той. — Явно ти е личен рекорд. И какви са това куче и тая дебелана?

Лула го прониза със стръвен поглед.

— Не се притеснявай — успокоих я. — Познавам го.

— А, не се и съмнявам — рече колежката. — Да му тегля ли куршума?

— Хайде малко по-късно.

— Както кажеш! — рече Лула.

Изнесе си телесата от буика и тръгна към кантората.

— Е? — попита Мичъл.

— Какво е? Нищо.

— Наистина ме разочароваш.

— Значи Александър Рамос не ти е особено симпатичен.

— Просто не сме в неговия отбор.

— Сигурно му е тежко на човека, все пак син е изгубил.

— То беше един син, не е за разправяне! — подметна Мичъл. — Ако бях на мястото на баща му, изобщо нямаше да ми е тежко. Голям несретник. Дай му да се друса.

— Ами Ханибал? И той ли е наркоман?

— А, не. Той е акула. Александър е трябвало да го кръсти Челюстите.

— Е, аз ще вървя — казах аз. — Имам работа. Трябва да се срещна с едни хора.

— Днес ние с Чалмата нямаме много работа, та решихме да те последим.

— Защо не го ударите на живот?

Мичъл се подсмихна.

— Пък и не искам да ме следят — добавих.

Онзи продължи да се хили.

Погледнах към колите, които идваха към нас по *Хамилтън*, и вниманието ми беше привлечено от син автомобил. Приличаше на краун виктория. И зад волана май беше Морис Мънсън!

— Майко мила! — изкрещях, когато Мънсън зави рязко, мина през бялата линия по средата на шосето и се насочи право към мен.

— Ужас! — извика и Мичъл и паникьосан, затанцува на едно място като огромен дресиран мечок.

В последния момент Мънсън свърна рязко, за да не премаже Мичъл, изгуби контрол над волана и се заби с все сила в лимузината. За миг ми се стори, че двата автомобила са се залепили безвъзвратно, после обаче чух как Мънсън натиска до дупка газта. Краун викторията отскочи към половин метър назад и отпраши с преден калник, който затрополи по пътя.

Ние с Мичъл се спуснахме към лимузината и надзърнахме да видим какво става с Хабиб.

— Какво, по дяволите, беше това? — подвикна той.

Предната лява четвъртина на лимузината се бе нагънала на хармоника и се бе забила в гумата, капакът беше хлътнал. Хабиб, общо взето, изглеждаше здрав и невредим, лимузината обаче не можеше да помръдне и на сантиметър — поне докато някой не дойдеше да изтегли калника от гумата. Много лошо за Хабиб и Мичъл. Много добре за мен. Поне за известно време на Хабиб и Мичъл нямаше да им е до това да ме следят.

— Тоя беше ненормален — кресна Хабиб. — Видях му очите. Беше си чалнат. Записахте ли му номера?

— Всичко се разигра светкавично — поясни Мичъл. — Божке ле, кретенът му кретен караше право насам. Мислех, че се цели в мен. Мислех... Господи, мислех...

— Уплаши се като женка — притече му се на помощ Хабиб.

— Точно така — подкрепих го аз, — като свинката.

Бях на кръстопът. Умирах от желание да им кажа кой е карал онзи автомобил. Ако видяха сметката на Мънсън, щях да си откъсна. Вече нямаше да има кой да ми пали ризата. И да ме гони с крика. Но

щях и да бъде донякъде виновна за смъртта на Мънсън — не исках да се мъча от угризения на съвестта. Нека по-добре Мънсън си живее и съдът да се разправя с него.

— Оплачете се в полицията — посъветвах ги. — Ще се навъртам тук, ще ви помогна, но знаете как е.

— Да, знаем — потвърди Мичъл. — Чака те работа. Трябва да се срещнеш с едни хора.

Наближаваше дванайсет на обяд, когато двамата с Боб се понесохме покрай градската къща на Ханибал. Спрях на ъгъла и звъннах на Рейнджъра, за да кажа на телефонния му секретар, че имам новини. После известно време си гризах долната устна, докато набера смелост да сляза от колата и ида да шпионирам Ханибал.

Е, чудо голямо, какво си се притеснила такава, започнах да си втълпявам аз. Погледни къщата! Спретната и китна! Всичко е мирно и кротко. Ханибал го няма. Точно като вчера. Отиваш отзад, надзърташ и си тръгваш по живо, по здраво. Нищо няма да ти стане.

Така де, защо да не го направиш! Дишай дълбоко! Мисли позитивно!

Грабнах каишката на Боб и го затеглих към велосипедната пътека зад къщите. Щом излязох при къщата на Ханибал, спрях и нададох ухо. Тихо като в гроб. Пък и Боб изглеждаше отегчен. Ако от другата страна на оградата имаше някого, псето щеше да почне да се дърпа, нали така? Огледах стената. Видя им се страшничка. Особено като знаем, че предния път, когато бях идвала тук, бяха стреляли по мен.

Я стига, пак си заповтарях. Няма да мислиш негативно. Какво при тези обстоятелства ще направи Спайдърмен — човекът паяк? Или Ватман? Какво ще направи Брус Уилис? Брус с летящ старт ще долепи кецове до стената и за нула време ще я изкатери. Завързах Боб за един храст и хукнах към зида. Подскочих възможно най-високо, впих пръсти в горния край на оградата и увиснах. Поех си дълбоко въздух, стиснах зъби и се опитах да се изтегля... къде ти! Ами сега! Брус отдавна да се е прехвърлил от другата страна. Но той сигурно ходеше да спортува.

Пуснах се, свлякох се долу и погледнах дървото. В ствола му се мъдреше куршум. Не, не изгарях от желание да се катеря пак на

проклетото дърво. Закръжих напред-назад, попуках със стави. Ами Рейнджъра? — запитах се. Нали уж му помагах. На мое място той отдавна да се е покатерил на дървото и да е надзърнал в къщата.

— Да де, но аз не съм Рейнджъра — казах на Боб.

Той ме изгледа с влажни очи.

— Хайде, от мен да мине — отсъдих накрая. — Ще се кача на тъпото дърво.

Покатерих се доста бързо, огледах се, не видях в къщата или в двора да става нещо и пак слязох долу. Отвързах Боб и се върнах тичешком при колата, където седнах и зачаках да иззвъни телефонът. След две-три минути Боб се прехвърли на задната седалка и зае позиция като за сън.

В един часа още си чаках Рейнджъра да ми се обади и тъкмо си казах, че съм гладна, когато вратата на гаража в къщата на Ханибал се плъзна и на заден ход оттам излезе зеленият ягуар.

Ужас, къщата изобщо не е била празна!

Вратата се затвори и ягуарът пое в противоположната посока, към магистралата. Не се виждаше кой точно е зад волана, но бях готова да се обзаложа, че е Ханибал. Подкарах и настигнах ягуара тъкмо преди той да излезе от отбивната. Внимавах да не се приближавам много-много, но и да не го губя от поглед.

Подминахме центъра на града и се отправихме на юг, после поехме на изток по междущатската магистрала. Конете още не се надбягваха на хиподрума „Монмът“, до лятото лунапаркът беше затворен. Това стесняваше възможностите до къщата в Дийл.

Боб пет пари не даваше, че става нещо, спеше си сладко на задната седалка, и туйто. Виж, аз не бях чак толкова спокойна. Не ми се случва всеки ден да следя мафиоти. Макар че на хартия Ханибал Рамос не беше член на мафията. Всъщност не бях съвсем сигурна, според мен обаче мафията не беше в същата гилдия, както картелът на контрабандистите на оръжие.

При *Паркуей* Ханибал отби от магистралата, прекоси *Асбъри Парк* и зави наляво, към авеню *Оушън*, сетне подкара по пътя за Дийл.

Дийл е градче край брега на океана, където градинарите молят едва ли не на колене тревата да порасте в недружелюбния солен въздух, бавачките идват чак от Лонг Бранч, а цените на недвижимите имоти са наистина баснословни — такива няма никъде другаде в

държавата. Къщите са огромни, понякога с огради. Жителите са предимно пластични хирурзи и търговци на килими. Единственото наистина паметно събитие, случвало се някога в Дийл, беше показният разстрел на престъпния бос Бени Рагучи, по прякор Хлебарката, очистен през 1982 година в мотел „Бриз“.

Ханибал беше две коли пред мен. Намали скоростта и даде десен мигач, после се насочи към къща с алея, пред която се възправяше ограда. Къщата беше кацнала на дюна, затова се виждаха вторият етаж и покривът, останалото обаче беше скрито зад розов, измазан с гипс зид. Портата пък беше от ковано желязо, с множество какви ли не заврънкулки. Александър Рамос, международният трафикант на оръжие и прочут женкар, живееше в розова къща с розова ограда. Представете ли си! Такова нещо не може да се случи никога в родната ми махала — Бърг. Там, ако си боядисаш къщата в розово, моментално ще те обявят за скопец.

Розовата ограда сигурно носеше духа на Средиземноморието, не знам. През лятото, когато сенниците бяха спуснати, мебелите по верандата не бяха в калъфи и откъм плажа лъхаше на слънчице и на жегата, къщата вероятно олицетворяваше самия живот. През март обаче изглеждаше така, сякаш всеки момент отнейде щеше да изскочи Прозак, за да ѝ удари един шут. Белезникав студен блудкаж.

Докато минавах покрай къщата, забелязах, че от ягуара слиза мъж. Същото телосложение и цвят на косата, както на Ханибал — значи беше той. Освен, разбира се, ако не ме беше мернал и днес на дървото и после не ме беше видял, че го дебна от улицата, и не бе пратил някой комшия — негов двойник, да се метне на ягуара и да ме отведе чак до Дийл колкото да ме вкара в заблуждение.

— Ти как мислиш? — попитах Боб.

Псето отвори едно око, погледна ме невиждащо и продължи да си спи.

И аз бях на същото мнение.

Подкарах, изминах петстотин-шестстотин метра надолу по авеню *Оушън*, направих обратен завой и пак профучах покрай розовата къща. Спрях така, че да не ме виждат — зад ъгъла. Пъгнах си косата под бейзболна шапка, на която се мъдреше надписът „Металика“, сложих си тъмни очила, изтеглих Боб за каишката и тръгнах към къщата на Рамос. Дийл си е цивилизован град, с лъснати до блясък

циментови тротоари, сякаш правени специално за бавачки с детски колички. А също за любопитковци, които за прикритие си водят кучетата.

Бях на няколко метра от портата, когато пред нея спря черна лимузина. Портата се отвори и лимузината влезе вътре. Двама мъже отпред. Задните прозорци бяха тъмни. Започнах уж да оправям каишката на Боб и го оставих да подуши наоколо. Лимузината спря пред колоната на главния вход и двамината отпред слязоха. Единият отиде да свали няколко сака от багажника. Вторият отвори вратата на мъжа отзад. Беше някъде към шейсетте. Среден на ръст. Слаб. Облечен в яке и панталон. Побеляла къдрава коса. От това, че всички затанцуваха около него, си направих извода, че мъжът е Александър Рамос. Явно беше пристигнал за погребението на сина си. Ханибал излезе да посрещне по-възрастния мъж. На входната врата се появи и по-млада и по-тънка версия на Ханибал, която обаче не слезе по стълбите. Помислих си: Юлисис, средният син.

Никой не изглеждаше особено щастлив от тази мила семейна среща. При тези обстоятелства съвсем разбираемо, рекох си аз. Ханибал каза нещо на по-възрастния мъж. Той се изопна и го шляпна отстрани по главата. Но не силно. Не така, че да го подкоси. А по-скоро за да му каже: тъпанар.

Въпреки това трепнах по инстинкт. Стоях доста далеч, но пак видях как Ханибал е стиснал зъби.

ГЛАВА 6

Докато се прибирах, само едно ми се въртеше в главата: ако си баща, покрусен от смъртта на сина си, ще поздравиш ли първородното си чедо с шляпване по главата?

— Ей, нищо не знам аз — споделих с Боб. — Ами ако кандидатстват за званието „Най-гадно семейство на годината“?

Да ви призная, облекчение си е да се натъкнеш на семейство, което да е по-гадно от твоето. Не че по представите на Джърси моето е чак толкова гадно!

На *Хамилтън* спрях пред универсалния магазин, извадих клетъчния телефон и звъннах на майка ми.

— На месарския щанд съм — обясних й. — Смятам да готвя руло „Стефани“. Какви продукти ми трябва?

Майка ми мълчеше — представих си я как се прекръства и се пита какво ли е вдъхновило щерка й, че да се запретне да прави руло „Стефани“ — дали въпреки всичко не е някой мъж?

— Руло „Стефани“ ли? — попита накрая.

— За баба — уточних. — Ядяло й се руло „Стефани“.

— Да, разбира се — рече майка. — Пък аз си помислих друго.

След като се прибрах, пак й звъннах.

— Вече съм вкъщи — обясних й. — Какво да правя с тия неща?

— Смесваш всички продукти, слагаш ги във формичка и ги печеш един час на сто и петдесет градуса.

— Когато бях в магазина, не ми спомена нищо за формичка — възроптах аз.

— Толкова ли нямаш формичка?

— Разбира се, че имам. Само питах... Всъщност карай, ще се оправя.

— Успех! — пожела майка ми.

Боб се беше разположил наред кухнята — да не изтърве нещо.

— Нямам формичка — споделих с него. — Но няма да допуснем такава дреболия да развали всичко, нали така?

Метнах в купата телешката кайма заедно с всички останали продукти, необходими за руло „Стефани“. Пукнах отгоре едно яйце и загледах как се плъзга по каймата. Боцнах го с лъжицата.

— Ха така! — рекох на Боб.

Той завъртя опашка — явно си падаше по грубостите.

Разбърках каймата с лъжицата, но яйцето не искаше да се смесва, и туйто. Поех си дълбоко въздух и бръкнах с две ръце. След две-три минути всичко вече се беше омесило. Оформих каймата като снежен човек. После пък като Хъмпти Дъмпти. След това го направих на торта. Така каймата заприлича на купчинката, която бяхме оставили на паркинга пред „Макдоналдс“. Накрая врътнах две големи кюфтета.

За десерт бях купила сладолед с банани — прехвърлих го от станиоловата кутийка в плоска чиния, а в кутийката сложих грамадните кюфтета.

— Неволята е майка на изобретателността — поясних на Боб.

Турих кюфтетата във фурната, нарязах и картофи, които също сложих да се пекат, после отворих консерва царевично пюре и го пресипах в купа — да е готово да го пъкна в последния момент в микровълновата. Виж ти, то не било чак толкова неприятно да готвиш. Приличаше на секса. В началото не ти се чука, но решиш ли се веднъж, става все по-хубаво...

Подредих масата за двама и тъкмо приключих, когато телефонът иззвъня.

— Здравсти, сладур — каза Рейнджъра.

— Здравей. Имам новини. Автомобилът, посетил снощи Ханибал, е на Тери Гилман. Би трябвало да я позная, но я видях само в гръб, пък и не съм очаквала точно тя да се изтърси там.

— Сигурно е поднесла съболезнования от Вито.

— Не знаех, че Вито и Рамос са приятели.

— Вито и Александър са си обявили мирно съвместно съществуване.

— И още нещо — допълних. — Днес сутринта проследих Ханибал до къщата в Дийл.

После му разказах за по-възрастния мъж в лимузината, за шляпването по главата и за появата на третия, по-млад мъж — според

мен Юлисис Рамос.

— Откъде знаеш, че е бил Юлисис?

— Само предполагам. Прилича на Ханибал, но е по-слаб.

Известно време Рейнджъра мълча.

— Да продължавам ли да държа под наблюдение къщата? — поинтересувах се.

— От време на време ще отскачаш да проверяваш. Искам да разбера дали някой живее там.

— Според теб не е ли странно, че Рамос шляпна сина си? — попитах аз.

— Не знам — отвърна Рейнджъра. — Ние вкъщи непрекъснато се пошляпваме.

Той затвори, а аз продължих да стоя като вкаменена и да умувам какво съм пропуснала. Рейнджъра не се издаваше, но за миг беше замълчал, после тонът му се бе променил, което идеше да подсказва, че нещо в разказа ми го е заинтригувало. Пак си спомних дума по дума какво съм казала — нищо необичайно. Баща и двама от синовете му се събират, когато семейството е сполетяно от трагедия. Начинът, по който Александър се беше срещнал със сина си, ми се виждаше странен, но имах чувството, че не това е привлякло вниманието на Рейнджъра.

На входната врата се появи баба, която влезе с тежка стъпка в антрето.

— Божичко, какъв ден — оплака се тя. — Останах без сили.

— Как мина кормуването?

— Общо взето, добре. Не прегазих никого. Не потроших колата. А твоят ден как мина?

— Горедолу по същия начин.

— Отидохме с Луиз в търговския център уж да позяпаме витрините, а непрекъснато влизахме в магазините. Следобед пък ходихме да оглеждаме апартаменти. Два-три се ядват, но засега не мога да избира. Утре продължаваме с огледите. — Баба надзърна любопитно в тенджерата с картофите. — Браво на теб! Цял ден не съм подвила крак, прибирам се и що да видя: вечерята вече готова. Все едно съм мъж.

— Имаме за десерт бананов сладолед — съобщих й аз, — но се наложи да използвам алуминиевата опаковка за тавичка. Нямах в

какво да опека рулото.

Баба отвори хладилника и погледна сладоледа.

— Дали да не го изядем? Започнал е да се топи.

Нямах нищо против. Докато рулото се печеше, си хапнахме сладолед.

Когато бях малка, и през ум не ми е минавало, че баба е от хората, които ще седнат да си ядат за първо сладоледа. Навремето къщата ѝ светеше от чистота, беше подредено като в аптека. Мебелите бяха от тъмно дърво, дамаската бе невзрачна. Там се ядеше, както се ядеше по всички къщи в Бърг — точно в дванайсет и в шест. Зелe, телешко задушено, печено пиле, от време на време шунка или пържоли. Дядо и дума не даваше да се издума да се яде нещо друго. Цял живот беше работил в стоманолеярна. Беше краен в мненията си, много вироглав и бе превърнал къщата си в дом на джуджета. Да ви призная, баба не ми достига и до брадичката, дядо не беше много по-висок от нея. Но според мен достойнството няма нищо общо с ръста.

Напоследък се питах каква ли е щяла да стане баба, ако не се е омъжила за дядо. Дали много по-рано е нямало да започне да си яде десерта преди първото?

Извадих кюфтетата от фурната и ги сложих едно до друго в чиния. Така приличаха на топките на някой трол.

— Виж ги какви са хубавички — възкликна баба. — Напомнят ми за дядо ти, мир на праха му.

След като приключихме с вечерята, изведох Боб на разходка. Уличното осветление вече беше включено, светеха и прозорците на къщите зад блока. Вървахме мълком няколко пресечки — какъв кеф! Оказва се, че сред многото достойнства на кучето е и това, че то не говори много-много — можеш да си се разхождаш, да си мислиш мислите и да си съставяш списъци.

Моят списък се състоеше от: *да заловя Морис Мънсън; да се притеснявам за Рейнджъра; да умувам за Морели.* В чудо се бях видяла с тоя Морели — не знаех какво да правя. Сърцето ми май беше влюбено. Главата обаче не беше чак толкова сигурна. Не че имаше някакво значение — на Морели не му се женеше. Ето, годинките си минаваха и с какво разполагах аз: с едната неопределеност.

— Бива ли да съм толкова загубена! — споделих с Боб.

Той спря и ме погледна през рамо — един вид: защо изобщо го правиш на въпрос? Всъщност какво ли знаеше Боб! Още когато е бил малък, някой му е кльцнал топките. Сега от тях му бяха останали само нагънатата кожичка и далечните спомени. Боб си нямаше майка, която да му опява, че искала внуци. Боб не беше подложен на целия този натиск!

Когато се прибрах, баба спеше пред телевизора. Написах ѝ бележка, че излизам за малко по работа, закачих ѝ я на пуловера и заръчах на Боб да слуша и да не ми яде покъщнината. Рекс се беше заровил под купчинка стърготини и си проспиваше живота. Всичко в дома на Стефани Плъм вървеше по мед и масло.

Отидох право при градската къща на Ханибал. Беше осем часът, по нищо не личеше вътре да има някого, но тук всъщност винаги си беше така. Спрях през две пресечки, слязох от колата и отидох зад къщата. Прозорците не светеха. Покатерих се на дървото и надзърнах в двора на Ханибал. Непрогледен мрак. Слязох долу и тръгнах да се връщам по велосипедната пътека — Божичко, колко страшно беше тук! Черни дървеса и шубрак. Безлунно небе. Само тук-там през прозорците се процеждаше светлинна.

Никак не ми се искаше да срещна тук някого от лошите. Например Мънсън. Или Ханибал Рамос. Та дори и Рейнджъра... въпреки че той беше лош по много интригуващ начин.

Преместих колата в дъното на улицата, откъдето имах по-добра видимост. Пуснах седалката назад, заключих вратите и зачаках.

Не се налагаше да остарявам, за да ми писне. Колкото да минава времето, набрах номера на клетъчния телефон на Морели.

— Познай кой се обажда — рекох му.

— Да не би баба ти да си е отишла?

— Не. Аз работя, а тя е вкъщи заедно с Боб.

— С Боб ли?

— Кучето на Брайън Саймън. Гледам го, докато Саймън е в отпуска.

— Саймън не е в никаква отпуска. Днес го видях.

— Моля?

— Направо не мога да повярвам, че си се хванала на въдицата — рече Морели. — Още откакто го е взел това куче, Саймън се чуди на кого да го пробута.

— Защо не ме предупреди?

— От де да знам, че ще го даде на теб?

Присвих очи.

— Смееш ли се? Това, дето го чувам, смях ли е?

— Не. Честен кръст.

Въпреки това се смееше, негодникът му с негодник.

— Хич не ми е до смях — простенах аз. — Какво ще го правя това псе?

— Пък аз си мислех, че си мечтаеш да имаш куче.

— Да, така е... но не точно сега. И кучето вие. Не иска да стои само.

— Къде си? — попита Морели.

— Тайна.

— Божичко, нали не висиш пак пред къщата на Ханибал.

— Не. Не вися.

— Имам торта — рече той. — Не искаш ли да дойдеш и да си хапнем?

— Лъжеш. Нямах никаква торта.

— Мога да купя.

— Не казвам, че дебна пред къщата на Ханибал, но ако дебнех, как мислиш, има ли смисъл да вися тук?

— Доколкото знам, Рейнджъра си има неколцина доверени души, които е разпратил да държат под око всички от клана Рамос. Засякох някого в къщата на Хомър в окръг Хънтърдън, знам, че и къщата в Дийл е под наблюдение. А теб Рейнджъра е пратил да висиш на *Фенуд*. Нямам представа какво очаква да видиш, но мен ако питаш, знае какво прави. Разполага с информация за престъплението, която ние нямаме.

— Не личи да има някого в къщата тук — уточних аз.

— Александър е пристигнал и предполагам, че Ханибал се е преместил в южното крило на къщата в Дийл. — Известно време Морели мълча. — Няма да се учудя, ако Рейнджъра те е пратил там, защото е безопасно. Така оставаш с чувството, че вършиш нещо, без да се набутваш между шамарите. Я стига си стояла там! Идвай насам!

— Много си убедителен, но няма да стане.

— Е, аз все пак да опитам.

Така разговорът ни приключи, аз се сниших и си продължих наблюдението. Морели май беше прав и Ханибал наистина живееше в

къщата край морето. Имаше само един начин да разбере — като стоя тук и държа под око къщата. В дванайсет Ханибал още не се беше появил. Краката ми бяха премръзнали, беше ми втръснало да кисна в тая кола. Слязох и се протегнах. Последна проверка на задния двор и — беж да ме няма!

Тръгнах по велосипедната пътека, стиснала в ръка лютивия спрей. Беше тъмно като в рог. Никъде не светеше. Всички си бяха легнали. Стигнах при задната врата на Ханибал и погледнах към прозорците му. Студено тъмно стъкло. Тъкмо да си тръгна, и чух приглушен шум: някой пускаше водата на казанчето в тоалетната. Изобщо не се усъмних откъде идва звукът. От къщата на Ханибал. Побиха ме ледени тръпки. Някой сновеше в тъмното из къщата на Ханибал. Не смеех да се помръдна, дори да си поема дъх, всяка клетница от тялото ми се слушваше. Но не се чу нищо повече, в къщата нямаше никакви признаци на живот. Не знаех какво означава това, ала бях примряла от страх. Хукнах по пътеката, притичах направо през моравата до колата и отпраших.

Когато влязох вкъщи, Рекс търчеше в колелото, а Боб доприпка при мен с блеснали очи — дишаше тежко в очакване да го помилвам по главицата и ако може, да му дам нещо за хапване. Казах едно *здрасти* на Рекс и му дадох стафидка. После дадох две и на Боб, при което той завъртя не само опашка, но и цялата си задница.

Оставих кутийката със стафидите на плота и отидох в банята, а когато се върнах, от стафидите нямаше и следа. Беше останало само изгризаното, олигавено крайче на кутията.

— Имаш нарушено храносмилане — скастрих Боб. — И понеже съм го изпитала на собствен гръб, с тъпчене няма да си решиш проблемите. Докато се усетиш, и кожата ще ти е отесняла.

Баба ми беше оставила в хола възглавница и одеяло. Изхлузих обувките, пъхнах се под одеялото и за нула време съм заспала.

Събудих се уморена, не можех да се ориентирам. Погледнах си часовника. Два часът. Взрях се в мрака.

— Рейнджър?

— Какво е това куче?

— Кучегледачка съм му. Но както виждам, не става за пазач.

— Щеше да ми отвори и вратата, стига да знаеше къде е ключът.

— Е, не е особено сложно да отключиш, но как махна предпазната верига?

— Тайна на занаята.

— Но нали и аз съм в този занаят!

Рейнджъра ми връчи голям плик.

— Разгледай снимките и ми кажи кои хора разпознаваш.

Седнах, включих нощната лампа и отворих плика. Познах Александър Рамос и Ханибал. Имаше снимки и на Юлисис и Хомър Рамос, а също на двама първи братовчеди. Четиримата си приличаха много, всеки от тях можеше да е мъжът, когото бях видяла пред къщата в Дийл. С изключение, разбира се, на Хомър, нали той беше мъртъв. С него се беше снимала и някаква жена. Дребничка такава, руса и ухилена. Хомър я беше прегърнал и също се хилеше.

— Коя е тази тук? — попитах аз.

— Последното гадже на Хомър. Казва се Синтия Лоти. Работи в центъра на града. Секретарка е на един твой познат.

— Мили Боже! Сега вече се сетих. Секретарка е на бившия ми мъж.

— Точно така — потвърди Рейнджъра. — Светът е малък.

Разказах му как къщата в града е тънела в мрак и вътре не е имало никакви признаци на живот, после обаче някой е пуснал водата в тоалетната.

— Какво ли означава това? — попитах го аз.

— Означава, че в къщата има някой.

— Ханибал?

— Ханибал е в Дийл.

Рейнджъра щракна нощната лампа и се изправи. Беше облечен в черна тениска, черно яке и широки черни панталони, втъкнати в черни кубинки. Добре облечен градски командос. Бях готова да се обзаложа, че срещне ли го в задънена улица, всеки мъж ще напълни гащите. А всяка жена ще навлажнява пресъхнали устни и ще проверява дали всичките й копчета са закопчани. Както беше бръкнал в джобовете си, Рейнджъра ме погледна — в тъмното лицето му почти не се виждаше.

— Имаш ли желание да се отбиееш при бившата си половинка и да провериш що за птица е тая Синтия Лоти?

— Разбира се. Нещо друго?

Той се подсмихна и прошепна:

— Нищо. Все пак баба ти е в съседната стая.

Майко мила!

След като Рейнджъра си тръгна, сложих на място предпазната верига и си легнах на канапето, но сън не ме ловеше, мятах се като риба на сухо, все ми хрумваха някакви еротични мисли. Точно така. Бях си нимфоманка, при това безнадежден случай. Извърнах взор към небесата, но таванът ми пречеше.

— Всичко е от хормоните — рекох на който там ме слуша. — Нямам никаква вина. Хормоните ми са в повечко.

Станах и гаврътнах чаша портокалов сок. След портокаловия сок се върнах на канапето и продължих да се мятам, понеже баба хъркаше толкова силно, че се изпопритесних да не вземе да си глътне езика и да умре от задушаване.

— Сутрин за чудо и приказ! — отбеляза баба на път за кухнята. — Прияде ми се сладолед.

Погледнах си часовника. Шест и половина. Докретах криво-ляво от канапето до банята и вкисната, стоях дълго-дълго под душа. После се погледнах в огледалото над мивката. На брадичката ми беше излязла огромна пъпка. Ама че късмет! Да ми цъфне върху лицето точно когато ще ходя при бившия си мъж! Това вероятно беше Божието наказание за похотливите ми помисли от нощес.

Сетих се за пистолета в кутията от курабийки. Вдигнах ръка, стисната на юмрук, насочих палеца нагоре, а показалеца напред. Допрях показалеца до слепоочието си и казах: „Бум!“

Издокарах се досущ като Рейнджъра. Черна тениска, широки черни панталони, черни кубинки. И ей такава пъпка върху лицето. Изглеждах идиотски. Съблякох черната тениска и черните панталони, смъкнах и черните кубинки и си сложих бяла тениска отгоре с карирана бархетна риза и чифт дънки „Левис“ с дупчица горе под чатала, за която си вгълпих, че не се вижда. Ей така трябва да се облича човек с пъпка.

Когато излязох от банята, баба четеше вестник.

— Откъде го докопа? — попитах я.

— Взех го за малко от симпатичния комшия отсреща. Но той още не знае.

Баба си беше схватлива.

— Урокът ми по кормуване е чак утре, затова днес ще ходим с Луиз да оглеждаме апартаменти. Проверявам и за работа, само да знаеш какви прекрасни възможности има. Търсят готвачи, чистачки, гримьорни и продавачки на коли.

— Какво щеше да избереш, ако ти предлагаха всичките възможни работи на света?

— Как каква? Кинозвезда.

— От теб ще стане страхотна кинозвезда.

— И още как! Ще искам само главни роли. Е, някои части са ми поувиснали, но краката ми още си ги бива.

Погледнах краката на баба — онова от тях, което се виждаше изпод роклята. Е, всичко е относително.

Боб беше застанал на пост при входната врата, затова му сложих каишката и двамата излязохме. Браво на мен, помислих си, първото, с което се заемам сутрин, е да се поразтъпча. Ами ако след половин месец, прекаран заедно с Боб, стана само кожа и кости и се наложи да си сменям целия гардероб? Освен всичко останало, свежият въздух се отразява добре на пъпките. Може дори да ми я излекува. И докато се прибера, от нея да няма и помен!

Двамата с Боб вървахме в доста бързо темпо. Свърнахме зад ъгъла и излязохме на паркинга. Там Хабиб и Мичъл ме чакаха с десетгодишен додж, целият тапициран с жабешкозелена дамаска. Неоновата табела върху покрива беше с реклама на магазина за килими „Арт“. До доджа дори Сребрият фурия щеше да изглежда връх на изтънчеността.

— Майко мила! — ахнах аз. — Това пък сега какво е?

— За толкова кратко време не успяхме да намерим друго — заоправдава се Мичъл. — А и на твоето място не бих отварял дума за автомобили, все пак това ти е болен въпрос. Не че се опитвам да сменя темата, но вече ставаме нетърпеливи. Не искам да те плаша, но ако в най-скоро време не ни доведеш приятелчето си, ще вземем да ти направим нещо наистина гадно.

— Заплашваш ли ме?

— Да, разбира се, че те заплашвам — потвърди Мичъл.

Хабиб стоеше зад волана, вратът му беше в гипс.

Кимна едва забележимо.

— Ние сме хора професионалисти — допълни Мичъл.

— Хич не се заблуждавай от любезното ни отношение.

— Точно така — обади се и Хабиб.

— Днес пак ли ще ме следите? — поинтересувах се аз.

— Такива са ни плановете — отвърна Мичъл. — Надяваме се да правиш нещо интересно. Хич не ми се обикаля из търговския център и щандовете за дамски обувки. Както вече ти обясних, шефът вече се изнервя.

— И за какво му е притрябвал Рейнджъра на тоя ваш шеф?

— Рейнджъра е взел нещо, което е негово, и той би искал да обсъдят въпроса. Предай му.

Опасявах се, че обсъждането на въпроса може да има фатален край.

— Ще му предам, стига да се чуем.

— Предай му, значи, да върне каквото е взел, и всичко ще е наред. Било каквото било. Шефът не е злопаметен.

— На всяка цена. Е, трябва да бързам. До скоро!

— Ще ти бъда признателен, ако ми донесеш аспириин — помоли Хабиб. — Мъча се като грешен дявол с тая гипсова яка.

— За теб не знам — казах на Боб, след като се качихме в асансьора, — но аз вече имам чувството, че халюцинирам.

Когато влязох в апартамента, баба четеше на Рекс комиксите във вестника. Боб се примъкна — и той да се включи в увеселението, а аз занесох телефона в хола и звъннах на Брайън Саймън.

Той вдигна след третото позвъняване.

— Ало!

— Много бързо се върна — подметнах аз.

— Кой се обажда?

— Стефани.

— Откъде взе номера? Няма го в указателя.

— Написан е върху каишката на кучето.

— А, да.

— Рекох си, че щом си се върнал, сигурно ще наминеш да си прибереш Боб.

— Днес съм малко зает...

— Не се притеснявай. Ще ти го доведе. Къде живееш?

Мълчание.

— Добре, де — каза накрая Саймън. — Не го искам той Боб.

— Но кучето си е твое!

— Вече не. Девет-десети от закона се свеждат до собствеността. Сега храната е твоя. Лопатката за изпражнения — също. Кучето и то. Слушай, много е добричко, но нямам време. И от него ми тече носът. Мисля, че съм алергичен.

— Аз пък мисля, че си негодник.

Саймън въздъхна тежко.

— Не си първата жена, която ми го казва.

— Не мога да го оставя тук. А съм понечила да изляза, а надава вой.

— На мен ли го казваш! Аз пък, ако го оставя, ми яде мебелите наред.

— Моля? Как така ти яде мебелите?

— Все едно не съм го казвал. Друго имах предвид. Боб всъщност не яде мебелите, а само ги гризе. Не е същото.

Всъщност не ги гризе. Ох, ужас! — проплака Саймън. — Късмет!

После затвори. Пак го набрах, но той не вдигна.

Върнах телефона в кухнята и дадох на Боб от кучешката храна. Сипах си чаша кафе и си похапнах сладкиш. Остана още едно парче, което дадох на Боб.

— Ти не ядеш мебели, нали? — попитах го.

Баба се беше сгърбила пред телевизора и гледаше синоптичния канал.

— Не се притеснявай за вечерята — каза ми тя. — Ще дойдем кюфтетата.

Кимнах, тя обаче се беше захласнала по времето в Кливланд и изобщо ле ми обърна внимание.

— Е, аз излизам.

Баба кимна.

Чувстваше се на върха на щастието. За разлика от мен. Недоспивах си. Среднощните посещения и хъркането щяха да ме довършат. Едвам намерих сили да изляза и да ида при асансьора. Докато го чаках, очите ми се затваряха.

— Скапана съм — оплаках се на Боб. — Трябва да си доспя.

Отидох у нашите и двамата с Боб им нахълтахме в къщата. Майка ми беше в кухнята — тананикаше си, докато правеше ябълков сладкиш.

— Това сигурно е Боб — предположи тя. — Баба ти ми каза, че си си взела куче.

Боб изприпка при майка ми.

— Не! — изкресях му аз. — Само да си посмял!

Боб спря на половин метър от майка ми и ме погледна.

— Знаеш за какво ти говоря — скастрих го аз.

— Какво възпитано кученце! — възкликна майка ми.

Откраднах си резенче ябълка от сладкиша.

— А баба каза ли ти, че хърка, че става по нощите и гледа с часове синоптичния канал? — Налях си чаша кафе. — Помощ! — казах на кафето.

— Сигурно си пийва преди лягане — отбеляза майка ми. — След като гаврътне някоя и друга чашка, си похърква.

— Не е от това. Аз не държа в къщата алкохол.

— Виж в гардероба. Баба ти си слага пиенето там.

— Значи си купува пиене и го крие в гардероба?

— Не, не го крие. Само го държи там.

— Нима намекваш, че баба е алкохоличка?

— Разбира се, че не. Само се черпи от време на време. Така спяла по-добре.

Дали пък не спях толкова лошо, защото не се черпех? Няма да е зле и аз да гаврътвам по някоя и друга чашка. Лошото бе, че увлека ли се с черпенето, започвам да драйфам. А почна ли да се черпя, е трудно да се каже кога съм се увлякла, после вече е късно. Първата чашка винаги води до следващата и така нататък.

В кухнята беше много горещо и не след дълго вече се чувствах като сладкиша във фурната, над който се виеше пара. Съблякох ватената риза, отпуснах глава върху масата и заспах. Присъни ми се сън: че е лято и че се пека на плажа в Пойнт Плезънт. Топъл пясък отдолу, топло слънчице отгоре. А кожата ми е кафява и загоряла като коричката на сладкиша. Когато се събудих, сладкишът вече бе изваден от фурната и в къщата ухаеше приказно. И мама ми беше изгладила ризата.

— Случвало ли ти се е някога да си изядеш първо десерта? — попитах я.

Тя ме погледна недоумяващо. Все едно я бях попитала дали в сряда в полунощ прави жертвоприношения на котки.

— Да предположим, че си сама вкъщи — поясних аз, — че в хладилника има ягодова пастичка, а във фурната се пече руло „Стефани“. Кое ще изядеш по-напред?

Майка ми се ококори и се позамисли.

— Не помня някога да съм вечеряла сама. Дори не мога да си го представя.

Облякох си ризката, закопчах я и си сложих дънковото яке.

— Трябва да вървя. Имам работа.

— Заповядай утре на вечеря — покани ме мама. — Доведи и баба си, и Джоузеф. Ще приготвя свинско печено и картофено пюре.

— Добре, но за Джо не съм сигурна.

Излязох пред къщата и видях, че колата на магазина за килими се мъдри зад буика.

— Това пък какво е? — възкликна майка ми. — Кои са тия типове?

— Хабиб и Мичъл.

— Защо са спрели тук с тая шантава кола?

— Следят ме, но ти не се притеснявай. Не са страшни.

— Как така да не се притеснявам? Бива ли да говориш така на майка си! То се знае, че ще се притеснявам. Тия типове са си главорези.

Майка ми профуча покрай мен, отиде при колата и почука на прозореца.

Стъклото се плъзна надолу и Мичъл се взря в мама.

— Драго ми е да се запознаем — рече ѝ той.

— Защо следите дъщеря ми?

— Тя ли ви каза, че я следим? Не биваше да го прави. Не искаме майките да се притесняват.

— В къщата имам пистолет и ако се наложи, ще го използвам — закани се майка ми.

— Ама недейте така, не правете от мухата слон! — подвижна Мичъл. — Какво ви прихваща всичките? Цялото семейство сте

настроени много враждебно. Какво толкова правим — само следим малко щерка ви.

— Ей сега ще ви запиша номера — продължи със заканите майка. — Ако на дъщеря ми й се случи нещо, веднага отивам в полицията.

Мичъл натисна копчето и стъклото на прозореца се вдигна.

— Нали нямаш пистолет? — попитах аз майка си.

— Казах го колкото да ги посплаша.

— Хм. Добре, признателна съм ти. Сега съм сигурна, че всичко ще е наред.

— Баща ти има връзки, може да те уреди на работа в завода за продукти за лична хигиена — каза мама. — Момичето на Ивлин Наги работи там, има два̀сет дена платена отпуска.

Опитах се да си представя как неотразима жена като мен работи на поточната линия в завода за продукти за лична хигиена, но нещо не се получи.

— Не знам — започнах да увъртам. — Не съм сигурна, че имам бъдеще в завода.

Метнах се на Голямата синя птица и магнах на мама.

На изпроводяк тя прониза още веднъж с поглед Мичъл и се прибра в къщата.

— От критическата е — обясних на Боб. — От време на време я прихваща. Но няма страшно, после й минава.

ГЛАВА 7

Отидох в кантората, следвана по петите от Мичъл и Хабиб.

Точно когато влизахме с Боб, Лула се обърна и погледна през прозореца.

— Както виждам, двамата кретени са се сдобили с кола на магазин за килими.

— Да. И са с мен от ранна доба. Разправят, че работодателят им вече губел търпение и издирването на Рейнджъра се било проточило.

— Не само той е на това мнение — провикна се Вини от другия кабинет. — Джойс уж трябваше да залови Рейнджъра, а ми сервира едно голямо кръгло нищо. Така ще вземе да ми докара язва. Да не говорим пък, че хлътнах здравата с гаранцията на Морис Мънсън. Я си размърдай задника и ми го доведи тоя негодник.

С повечко късмет Мънсън сигурно вече беше в Тибет и аз щях да го намеря, когато цъфнат налъмите.

— Нещо ново? — попитах Кони.

— Нищо, което да искаш да узнаеш.

— Кажй й, де. Тъкмо да се поразвесели — намеси се Лула.

— Снощи Вини плати гаранцията на някой си Дъглас Крупър. Шитнал, моля ти се, кола на петнайсетгодишната щерка на един от прославените ни сенатори. Девойчето си я платило като поп и тръгнало да се прибира, но го спипали, задето минава на червено и няма шофьорска книжка, после се оказало, че колата е крадена. А сега идва веселата част. В графата „Марка на автомобила“ пише *ролсваген*. Случайно да познаваш човек на име Дъглас Крупър?

— Известен и като Прекупвача — вметнах аз. — Съученик ми е.

— Е, известно време няма да прекупува.

— А как го преживя, че са го арестували? — попитах аз Вини.

— Плака като малко дете — отвърна братовчед ми. — Чак ми се пригади. Опозори всички престъпници по света.

Колкото да се намирам на работа, отидох при кантонерката и проверих дали имаме нещо за Синтия Лоти. Не се изненадах особено,

че името ѝ го няма.

— Ще отскоча по работа до центъра на града — рекох. — Нали нямате нищо против да оставя Боб тук? Ще се върна след около час.

— Само да не ми влиза в личния кабинет! — извика Вини.

— Друга песен щеше да ми пееш, ако Боб беше коза — подметна Лула.

Вини затръшна вратата и пусна резето.

Казах на Боб, че ще върна за обяд, и забързах към колата. Изтеглих от най-близкия банкомат петдесет долара, после се запътих към *Грант Стрийт*. Дуги имаше две каси парфюм „Долче вита“ — когато отидох да му върна Сребърната фурия, ми се видя прекален лукс да се охарчвам за парфюм, сега обаче се надявах, че той е смъкнал цената — все пак си имаше проблеми човекът. Не че исках да се възползвам от злочестините на хората, но... все пак говорим не за друго, а за „Долче вита“.

Когато пристигнах, пред къщата на Дуги бяха спрели три коли. Познах едната, беше на моя приятел Еди Газара. Бяхме израдли заедно. Сега той е ченге и е женен за братовчедка ми Шърли Ревлата. На втория автомобил се мъдреше знакът на служба „Общински имоти“, третият пък беше петнайсетгодишен кадилак още със заводската боя и нито едно петънце ръжда. Не ми се мислеше какво произтича от това, но кадилакът май беше на Луиз Грибър. Какво ли търсеше тук приятелката на баба?

Вътре тясната къща приличаше на дядовата ръкавичка — нямаше къде игла да падне от народ и стока. Дуги вървеше като зашеметен от човек на човек.

— Трябва да пласирам всичко — обясняваше той. — Пускам кепенците.

Тук беше и Откаченяка.

— Кажи ми, маце, това живот ли е? — взе да си скубе косите той. — Човекът си има бизнес. И трябва да си го гледа, нали така? Какво стана с гражданските му права? Е, шитнал крадена кола на някаква пикла. Чудо голямо! Всички допускаме грешки, нали така?

— Който сгази лука, си тегли последиците — отсъди философски Газара, както държеше цяла връзка дънки „Левис“. — Колко им искаш, Дуги?

Дръпнах Газара настрани.

— Трябва да поговорим за Рейнджъра.

— Алън Барне го търси под дърво и камък — оповести Газара.

— А освен видеозаписа разполага ли с друго срещу него?

— Нямам представа. Не съм в течение. Всички мълчат като гроб.

Никой не иска да мъти водата на Рейнджъра.

— А Барне издирва ли и други заподозрени?

— Поне аз не знам. Но нали ти казах вече, не съм в течение.

На улицата, точно където беше забранено, спря полицейски автомобил, от който слязоха две униформени ченгета.

— Чух, че тук имало тотална разпродажба — рече единият, след като влязоха. — Тостери останаха ли?

Извадих от касата две флакончета парфюм и дадох на Дуги десетачка.

— Какво ще правиш сега?

— И аз се чудя. Направо съм сломен — оплака се той. — Не ми върви, и туйто. Някои хора си се раждат без късмет.

— Горе главата, мой човек — зае се да го утешава Откаченияка. — Все ще изскочи нещо. Виж ме мен. Оставил съм се на течението, където ме отнесе.

— Лошото е, че мен ме отнася в затвора! — завайка се пак Дуги.

— Ти оглуша ли бе, човек. Все ще изскочи нещо — заповтаря пак Откаченияка. — Пък и да идеш в дранголника, чудо голямо! Там няма да имаш грижа за нищо. И храната ти храна, и наемът ти платен. Дори ти поправят зъбите безплатно. Пак си е работа, мой човек. Само не ми казвай, че не искаш да ти оправят зъбите безплатно.

Всички се извърнахме към Откаченияка — имаше право човекът.

Заобиколих къщата и надзърнах отзад, но баба и Луиз Грибър ги нямаше. Сбогувах се с Газара и тръгнах през тарапаната към изхода.

— Много мило от твоя страна, че подкрепяш Дуги — рече ми на изпроводяк Откаченияка. — Шапка ти свалям.

— Само исках да си взема от „Долче вита“ — възразих аз.

Кадилака вече го нямаше отвън. Затова пък на завоя се мъдреше автомобилът на магазина за килими. Седнах в буика и си мацнах от парфюма — като компенсация за пъпката върху брадичката и опърпаните дънки. Реших, че парфюмът няма да е достатъчен, та си наплескаш още малко спирала за мигли и си тупирах косата. По-добре да приличам на курве с пъпка, отколкото на повлекана с пъпка.

Отидох в центъра, в сградата Шуман, където беше кантората на бившия ми мъж. Ричард Ор, адвокат, женкар и тъпанар. Беше младши съдружник в адвокатска кантора с дълго-предълго име: Рабинович, Рабинович, Зелер и Шушумигов. Качих се с асансьора на втория етаж и затърсих вратата с изписаното със златни букви име. Не бях от честите посетители тук. Разводът ми с Дики не бе от най-приятелските и сега ние с него не си пращаме коледни картички. Но от дъжд на вятър професионалните ни пътища се кръстосваха.

Синтия Лоти седеше в предния кабинет — в сивото костюмче със строга кройка и бялата блузка приличаше на рекламна снимка на Ан Тейлър. След като влязох, ме изгледа възмутено — явно ме помнеше от последното ми посещение, когато бях вдигнала на Дики луд скандал.

— Отсъства — обясни ми тя.

Все пак има Бог.

— Кога го очаквате да се върне?

— Трудно ми е да кажа. Днес е в съда.

Синтия не носеше халка. И не ми се виждаше сломена от мъка. Тъкмо обратното, изглеждаше направо щастлива, ако не броим това, че бившата жена на Дики ѝ се е изтърсила в кабинетчето.

Престорих се на заинтригувана от подредбата на помещението.

— Тук е много изискано. Сигурно е страхотно да работиш в кантората.

— Обикновено да.

Разтълкувах го като „почти винаги с изключение на сега“.

— Още повече ако човек не е семеен. Вероятно имате възможност да се запознавате с много мъже.

— Накъде биете?

— Сетих се за Хомър Рамос. Тук ли се запознахте с него?

Онази млъкна като риба — бях готова да се закълна, че чувам дори сърцето ѝ. Не каза нищо. Аз също. Нямам представа какво ѝ се въртеше в главата, затова пък аз пуках наум с пръсти. Въпросът за Хомър Рамос прозвуча малко по-ненадейно, отколкото го бях намислила, и ми стана неудобно. Обикновено съм груба с хората само наум.

Но Ситния Лоти се окопоти бързо и ме погледна право в очите.

— Само не си мислете, че искам да сменя темата — подхвана тя угрижено, — но опитахте ли се да скриете пъпката с коректор?

Изгубих ума и дума.

— А, не — изпелтечих накрая. — Не съм се сетила.

— Внимавайте! Когато пъпката е толкова голяма, зачервена и гноясала, може да ви остане белег.

Пръстите ми се стрелнаха към брадичката още преди да съм успяла да ги спра. Ужас! Оная беше права! Пъпката беше огромна. Растеше! Ами сега! Задейства се реакцията ми за извънредни ситуации, която прати на мозъка сигнала: „Беж да те няма! Скрый се! В миша дупка!“

— Е, трябва да тръгвам — заотстъпвах аз към вратата. — Кажете на Дики, че съм минавала оттук и съм се отбила да му кажа едно *здрасти*.

Изхвърчах като тапа, взех на бегом стълбите, стрелнах се през фойето и се метнах на буика. Тутакси нагласих огледалото за обратно виждате, та да си видя пъпката.

Беше грамаданска!

Облегнах се и стиснах очи. Не само че бях пъпчасала, ами и тая Синтия Лоти хубаво ми беше натрила носа. А и не открих нищо, което да предам на Рейнджъра. Единственото, което знаех за Лоти, бе, че сивото ѝ отива и че ме е направила за пет стотинки. Само бе споменала за пъпката, и аз си бях плюла на петите.

Погледнах сградата Шуман и се запитах дали Рамос си е имал вземане-даване с кантората на Дики. И ако да — какво са правели заедно. Беше си съвсем логично Лоти да се е запознала покрай това с Рамос. Е, можеше да го е срещнала и на улицата. Административната сграда на Рамос беше само на една пресечка оттук.

Превключих на скорост и минах бавно покрай опожарената постройка. Бяха махнали жълтата полицейска лента, дори мярнах във фойето майстори. Уличката отзад беше задръстена с камиони.

Пак прекосих центъра и се отбих в железарията на *Трета улица*.

— Търся аларма — обясних на хлапето зад касата. — Но да не е от скъпите. Достатъчно е да ми показва, че входната врата се отваря. И стига сте ми зяпали брадичката!

— Не съм ви зяпал брадичката. Наистина. Изобщо не съм забелязал ей оная огромна пъпка.

След половин час вече пътувах към службата, за да прибера Боб. В пликчето до мен на седалката имаше малка джаджа — детектор за движение, която смятах да сложа на входната врата. Втълпявах си, че го правя в името на своята сигурност, но да ви призная, знаех истината: слагах устройството, за да ме предупреди, когато Рейнджъра ми влиза в апартамента. И за какво ми беше притрябвала тая джаджа? Имаше ли тя нещо общо със страха? Не. Макар че понякога Рейнджъра наистина си беше страшничък. А имаше ли нещо общо с недоверието? Не. Аз се доверявах на Рейнджъра. Голата истина е, че бях се сдобила с джаджата, понеже ми се искаше поне веднъж и аз да имам предимство. Направо полудях при мисълта, че Рейнджъра ми прониква в апартамента, без дори да ме събуди.

Отбих се в една закусвалня и купих цяла кутия пилешки хапки — за обяд. Това бе най-доброто за Боб. Няма да си играе с разни кокалчета.

Когато, понесла пилешките хапки, влязох в кантората, очите на всички блеснаха.

— Тъкмо си мечтаехме с Боб за пържено пиленце — оповести Лула. — Сигурно си ни прочела мислите.

Махнах капачето на кутията, сложих го на пода и отсипах цяла шепа от хапките на Боб. Взех си една, а останалото дадох на Лула и Кони. После звъннах на братовчедка си Бъни от Службата за отпускане на заеми.

— Какво ще ми кажеш за Синтия Лоти? — попитах аз братовчедката.

След минута-две тя беше готова с отговора.

— Нямам нищо интересно. Наскоро е теглила заем за кола. Плаща си редовно вноските. Никакви изобличителни данни. Живее в Юинг. — Известно време Бъни мълча. — Какво по-точно те интересува?

— И аз не знам. Секретарка е на Дики.

— А, такава ли била работата!

Сякаш това обясняваше всичко.

Записах си адреса и телефона на Лоти и казах *чао* на братовчедката.

Следващият човек, на когото се обадох, беше Морели. Но той не отговаряше на никой от телефоните, затова му оставих съобщение на

пейджъра.

— Виж ти, странна работа! — възкликна Лула. — Нали отсипа от хапките върху капачето. Къде ли се е дянало?

Всички погледнахме Боб. От устата му висеше късче мукава.

— Майко мила, какъв ненаситник! — изцъка колежката. — До него приличам на някаква аматьорка.

— Забелязвате ли нещо необичайно в мен? — попитах аз.

— Не. Ако не броим огромната пъпка върху брадичката ти. Сигурно ще загазваш, а?

— От стреса ми е!

Пъхнах глава в дамската си чанта и затърсих коректора. Електрическо фенерче, гребен, червило, плодова дъвка, газов пистолет, лосион за ръце, лютив спрей. Коректора го нямаше и нямаше.

— Имам лейкопласт — обади се Кони. — Я се опитай да я скриеш с лейкопласт.

Лепнах го върху пъпката.

— Сега вече е по-добре — одобри Лула. — Сякаш си се порязала, докато си се бръснала.

Страхотно, няма що!

— А, чакай, че ще забравя — рече Кони. — Докато говореше със Службата за отпускане на заеми, ми звъннаха да съобщят, че вече е издадена заповед за арестуването на Рейнджъра във връзка с убийството на Рамос.

— И какво пише в тая заповед? — поинтересувах се аз.

— Да се яви за разпит.

— Същото пишеше и на заповедта на О. Дж. Симпсън — намеси се Лула. — Викаха го само за разпит. Пък виж как се обърнаха нещата.

Исках да нагледам градската къща на Ханибал, не исках обаче да отвеждам там и Мичъл и Ханибал.

— Това не може да продължава така — споделих с Лула. — Трябва да ги разкарам тия с колата на магазина за килими.

— Ама наистина ли искаш да се отървеш от тях? Или искаш само да престанат да те следят?

— Не искам да ме следят.

— Какво по-лесно от това! — Тя извади от чекмеджето пистолета четирийсет и пети калибър. — Ще им надупча гумите.

— А, без тия! Никакви стрелби!

— До гуша ми дойде от тия твои правила — измърмори колежката.

Вини подаде глава от кабинета си.

— Защо не им извъртиш оня номер с горящата кесия?

Всички се завъртяхме към него.

— Обикновено се прави на предната веранда — поясни братовчед ми. — Пъхаш в кесията кучешки лайна. После я слагаш на верандата и натискаш звънеца. Подпалваш кесията и беж да те няма. Онзи кретен отваря и що да види — горяща кесия. И какво прави — опитва се да я угаси с крак.

— И?

— И цялата му обувка става в кучешки лайна — рече Вини. — Ако го погодиш на тия хубостници отвън, те ще си оплескат обувките с кучешки лайна и ще се разсеят, а през това време ти духваш и край.

— Да де, но нямаме предна веранда — отбеляза Лула.

— Дайте воля на въображението си! — подкани братовчед ми. — Пускате им кесийката зад колата. После се измъквате ни лук яли, ни лук мирисали, а някой се провиква от кантората, че нещо под колата гори.

— Става! — възкликна ентузиазирано Лула. — Но нямаме кучешки лайна.

Всички насочихме вниманието си към Боб.

Кони извади от най-долното чекмедже хартиено пликче, останало от някой обяд.

— Имам кесийка, а за лопатка използвай кутията от пилешките хапки.

Речено-сторено. Надянах каишката на Боб и тримата с него и с Лула излязохме през задния вход и тръгнахме да се разхождаме. Боб се изпика към четирийсет пъти, но не напълни торбичката.

— Не е мотивиран — отбеляза Лула. — Дали да не го заведем в парка?

Паркът беше на някакви си две пресечки, отидохме там и зачакахме Боб да откликне на зова на природата. Природата обаче нещо не го зовеше.

— Забелязвала ли си, че когато не ти трябва кучешки изпражнения, те са навсякъде, а сега няма и за цяр... — завайка се

колежката. После зяпна смаяна. — Виж! Като по поръчка. Куче! При това голямо!

Е, не само ние си разхождахме кучето в парка. Псетото беше голямо и черно. Бабката в другия край на каишката пък беше малка и беловласа. Беше обува в обувки без ток и бе облечена в провиснало кафяво туидено палто, косата си беше пъхнала в плетена шапка. Държеше найлоново пликче и хартиена салфетка. Пликчето беше празно.

— Не че богохулствам — подхвана Лула, — но Бог ни го праща това куче, така да знаеш.

Песът ненадейно спря и огъна гърбина, а ние с Лула и Боб хукнахме през моравата. Бях завързала Боб на каишката, Лула размахваше кутията от пилешките хапки и хартиената кесия, тичахме колкото ни крака държат, когато лелката вдигна глава и ни забеляза. Пребледня като платно и се дръпна назад.

— Вече съм на преклонна възраст — заопява тя. — Нямам пукнат грош. Махнете се. Не ми причинявайте зло!

— Не ни трябва парите ви — обясни Лула. — Трябват ни изпражненията.

Бабката само как не се обеси на каишката.

— А, и дума да не става! Не мога да ви ги дам. Длъжна съм да си ги отнеса вкъщи. Така е по закон.

— В закона не пише, че трябва да ги носите вкъщи — възрази колежката. — Пише само, че някой трябва да го направи. Ето, ние си предлагаме доброволно услугите.

Голямото черно псе спря да върши каквото вършеше и задуши любопитно Боб. Той му отвърна със същото, после погледна лелката между чатала.

— И през ум да не ти минава — предупредих го аз.

— Не знам дали е така — подхвана пак бабката. — За пръв път го чувам. Според мен съм длъжна да занеса изпражненията вкъщи.

— Добре де, ще ви платим за тях — предложи Лула и ме погледна. — Я й дай един-два долара и да приключваме.

Претърсих си джобовете.

— Не нося пари. Не съм си взела портмонето.

— Няма да взема по-малко от пет долара — отсече лелката.

— Оказва се, че не носим пари — обясни Лула.

— Тогава изпразненията са си мои — зайнати се жената.

— Друг път са си твои — промърмори Лула, след което изтика бабката и загреба с кутията изпразненията. — Трябват ни.

— Помощ! — развика се жената. — Взимат ми изпразненията! Стой! Крадци!

— Готово! — оповести Лула. — Взех ги всичките до шушка.

После ние с нея и с Боб си плюхме на петите и за нула време се прибрахме с изпразненията в кантората.

Пред задната врата поспряхме, за да си поемем дъх. Боб си умираше от кеф, току подрипваше щастливо. Ние с Лула обаче съвсем бяхме взели-дали.

— Божичко, по едно време си помислих, че оная вещица ще вземе да ни догони — рече колежката. — Уж е грохнала, а я я виж! Тича като козле!

— Изобщо не тичаше — възразих аз. — Кучето я теглеше, опитваше се да догони Боб.

Отворих книжния плик и Лула изсипа вътре изпразненията.

— Сега ще падне голяма веселба — каза тя. — Направо не ме свърта да погледам как ония мухльовци ще гасят плика с лайната.

Мина отпред с хартиената кесийка и със запалка. А ние с Боб се шмугнахме през задния вход в кантората. Хабиб и Мичъл бяха спрели отпред при тротоара, точно зад моя буик.

Ние с Кони и Вини надзърнахме през прозореца и видяхме как Лула се прокрадва зад колата на магазина за килими. Остави плика точно под задния калник. Видяхме и пламъчето на запалката, после Лула подскочи, хукна като попарена и се скри зад ъгъла.

Кони подаде глава през вратата.

— Ей! — провикна се тя колкото й глас държи. — Ей, вие в колата... отзад нещо гори!

Мичъл смъкна прозореца.

— Моля?

— Нещо гори зад колата ви!

Двамата с Хабиб слязоха да видят какво става, а ние на мига се изнизахме от кантората и отидохме при тях.

— Някакъв боклук — каза Мичъл на Хабиб. — Я го ритни да не повреди колата.

— А, без мен! Гори — възропта Хабиб. — Не искам да докосвам с обувката си запален плик.

— Ето какво става, когато взимаш на работа някакъв смрадлив камилар — закърши ръце Мичъл. — Вие в Пакистан нямате ли трудова етика, бе, хора!

— Как така да нямаме! В Пакистан се скъсвам от бач. В нашето село си имаме тъкачница за килими и работата ми е да бия малките немирници, които са се наели там. Много хубава работа!

— Не думай! — изцъка Мичъл. — И какво, значи биеш невръстните дечица, които работят в тъкачницата, а?

— Да. С пръчка. Високо квалифициран труд. Трябва да внимаваш много как биеш малчуганите, та да не им премажеш пръстчетата, с които завързват възлите.

— Отвратително! — намесих се аз.

— Че какво толкова му е отвратителното! — не ме разбра Хабиб. — На хлапетата им харесва, пък и изкарват добри пари за семействата си. — Той се обърна към Мичъл и му се закани с пръст. — Пък и докато бия невръстните деца, се скъсвам от работа, затова недей да злословиш срещу мен.

— Хиляди извинения — рече Мичъл. — Сигурно не съм бил прав.

Той изрита кесийката, която се скъса и част от изпразненията полепнаха по обувката му.

— Ужас!

Мичъл разклати крак и горящите кучи лайна се разлетяха във всички посоки. Едно се приземи на дамаската в колата, чу се съсък и всичко лумна.

— Майко мила! — изпищя Мичъл, после сграбчи Хабиб за ръката и двамата залитнаха назад към тротоара.

Огънят пукаше и съскаше, малко по малко обхвана и купето отвътре. Допъпли и до резервоара, който се взриви, и колата бе погълната от черен пушек и пламъци.

Хабиб и Мичъл бяха допрели гърбове до стената и зяпаха с отворени уста.

— Вече можеш да поемаш — напомни ми Лула. — Мен ако питаш, няма да тръгнат да те следят.

Докато дойдат пожарникарите, от колата беше останал, кажи-речи, само скелетът, а огънят беше утихнал — вече не ставаше да си опечеш на него и шишче. Буикът беше на някакви си три-четири метра, но въпреки това Голямата синя птица си беше здрава и невредима. Дори боята не се беше олющила. Единствената забележима разлика беше дръжката на вратата, която сега бе малко по-топла от обикновено.

— Трябва да тръгвам — обясних на Мичъл. — Много жалко за колата. На твое място обаче не бих се притеснявала за веждите. Опърлени са, но сигурно пак ще пораснат. И на мен веднъж ми се случи, пък ми пораснаха.

— Ама какво... Как?... — запелтечи той.

Натоварих Боб на буика, поотдалечих се от тротоара и взех да лавирам между полицейските автомобили и пожарните.

Карл Костанца беше в униформа и отклоняваше движението.

— Bravo на теб! — подвикна ми той. — Втора кола за една седмица.

— Нямам никаква вина! Колата дори не е моя.

— Подразбрах, че някой е погодил на двамата биячи на Артуро Столе изтъркания стар номер с кесийката с кучешките лайна.

— Сериозно? Едва ли знаеш кой го е направил.

— Тъкмо се канех да питам теб.

— Аз попитах първа.

Костанца се свъси.

— Не, не знам кой го е направил.

— Аз също — рекох му.

— Ти си върхът — каза ми той. — Направо не мога да повярвам, че си се навила да прибереш кучето на Саймън.

— Стана ми симпатично.

— Но не го оставяй само в колата.

— Защото е забранено ли?

— Не. Защото изяде предната седалка на Саймън. Оставило само малко дунапен и няколко пружинни.

— Благодаря за предупреждението.

Костанца се ухили до уши.

— Рекох си, че не е зле да знаеш.

Продължих нататък с мисълта, че дори и Боб да изяде седалката на Голямата синя птица, тя ще вземе да възкръсне от небитието. С риск да ви прозвуча като баба, ще отбележа, че и аз започвах да ѝ се чудя на Голямата синя птица. Тая проклетия повреда не я лови. Беше кажи-речи на половин век, а по заводската боя нямаше и драскотинка. Всички останали коли я някой ги чукваше, я ги подпалваше или ги смачкваше на хармоника, а на Голямата синя птица не ѝ се случваше нищо.

— Чак да те побият тръпки — споделих аз с Боб.

Боб бе долепил носле о стъклото и нехаеше.

Още бях на *Хамилтън*, когато клетъчният ми телефон иззвъня.

— Казвай, сладур, какво ново-старо — рече Рейнджъра.

— Научих само най-общи неща за Лоти. Интересува ли те къде живее?

— Не особено.

— Сивото ѝ отива.

— Добре, че ми каза, това ще ме крепи жив.

— Хм. Какво си се вкиснал такъв?

— Хич не питай. *Вкиснал* е съвсем меко казано. Ще ми направиш ли една услуга? Погледни къщата в *Дийл* отзад. Всички останали от екипа ще събудят подозрения, никой обаче няма да реши, че жена, която си разхожда кучето, застрашава сигурността на *Рамос*. Инвентаризирай къщата. Преброй отвън прозорците и вратите.

На петстотин-шестстотин метра от къщата на *Рамос* има обществен плаж. Спрях на пътя, после зацепихме с Боб през ниските дюни. Небето беше похлупено с облаци, беше по-студено, отколкото в *Трентън*. Боб задуши въздуха — умираше си от кеф, аз пък си закопчах якето догоре и се ядосах, че не съм се облякла по-топло. Повечето големи тежкарски къщи, накацали по дюните, бяха празни, със затворени капаци. Към нас се носеха сиви разпенени вълни, които се разбиваха с трясък. Над приборя кръжаха няколко чайки, инак наоколо нямаше жива душа. Само ние с Боб и чайките.

Изад дюните изникна голямата розова къща — откъм плажа се виждаше по-добре, отколкото от улицата. Ясно си личаха почти целият първи етаж и целият втори. Централната сграда беше опасана с тераса.

Къщата беше с две крила. Северното се състоеше от гаражи на първия етаж и стаи над тях. Второто явно беше само с жилищни помещения.

Продължих да си се разхождам бавно по пясъка, та да не си помисли някой, че проявявам любопитство, докато броя прозорците и вратите. Най-обикновена жена, която е извела на разходка кучето си и се мотае край приборя, докато задникът ѝ съвсем замръзне. Носех и бинокъла, но ме достраша да погледна през него. Не исках да будя подозрения. Не знаех дали не ме гледат от прозорците. Боб припикаше около мен — не забелязваше нищо на тоя свят, освен радостта, задето съм го извела на въздух. Подминах още няколко къщи, нарисувах върху листче хартия схема и се върнах при входа на обществения плаж, където бях оставила колата. Мисията беше изпълнена.

Качихме се с Боб на Голямата синя птица и за последно минахме покрай къщата на Рамос. На кръстовището спрях и от тротоара към мен се завтече мъж някъде на шейсет-шейсет и пет години. Беше по анцуг и кецове. И ми махаше.

— Спри — извика ми. — Спри за малко, де!

Бях готова да се закълна, че е Александър Рамос. Да си умреш от смях.

Дотърча със сетни сили при прозореца откъм моята страна и почука.

— Намират ли ти се цигари? — попита ме.

— Ами... не.

Дядката ми пъкна двайсетачка.

— Я ме откарай до магазина да си купя. Ще ти отнеме най-много минута.

Силен акцент. Същите ястребови черти. Същият ръст и телосложение. *Наистина* си приличаше на Александър Рамос?

— Тук ли живеете? — полюбопитствах аз.

— Да, в ей оная лайнянорозова дивотия. Казвай, де. Ще ме хвърлиш ли до магазина?

Майко мила! Беше Рамос.

— Обикновено не качвам в колата непознати мъже.

— Я не се занасяй. Пуши ми се, та две не виждам. Пък и возиш на задната седалка голямо псе. Освен това, както те гледам, непрекъснато качваш непознати мъже. Ти какво си мислиш, аз не съм вчерашен.

— Не, не сте.

Той отвори вратата откъм другата страна и се качи в колата.

— Не знам пътя. Къде си купувате цигари?

— Завий ей тук. На половин километър има магазин.

— Щом е само на половин километър, защо не отидохте пеша?

— Имам си причини.

— Сигурно не ви разрешават да пушите, а? И не искате да ви хванат как сте тръгнали към магазина.

— Да опустеят и докторите. Принуден съм да се измъквам като крадец от собствената си къща колкото да изпуша една цигара. — Той махна пренебрежително. — Но и бездруго там не ме свърта. Прилича на музей, натъпкан с мумии. Проклетата лайнянорозова дивотия.

— Щом къщата не ви харесва, защо живеете в нея?

— Уместен въпрос. Май е време да я продам. Никога, още от самото начало не ми е харесвала, но тъкмо се бях оженил и жената като се тръшна: искам я, та я искам. Всичко й беше розово. — Той се позамисли. — Как ли се казваше? Май Трикси. Не, Трудн. Ужас, не й помня дори името.

— Не думайте!

— Имал съм много жени. Мноо-ого. Четири. Не, я чакай... пет.

— Сега женен ли сте?

Той поклати глава.

— Приключих с браковете. Миналата година ми оперираха простатата. Навремето жените се омъжваха за мен заради оная работа и мангизите. Сега са готови да се задоволят и само с парите. — Чинката пак поклати глава. — Но това не е достатъчно. Човек трябва да държи на себе си, нали така?

Спрях пред магазина и той изскочи от колажа.

— Стой тук. Ей сега се връщам.

Част от мен искаше да избяга и да не се обръща. Това беше бързивата част. А на друга част й идеше да викне: „Ура-а-а!“ Това пък беше смотаната част.

След две минути чичката отново беше в колата и понечи да запали цигара.

— Ей! — подвикнах аз. — В колата не се пуши.

— Ще ти дам още една двайсетачка.

— Не ви искам и първата. Казах — не! В колата не се пуши.

— Как само я мразя тая загубена страна. Тук никой не умее да живее. Всички се наливат с тъпото обезмаслено мляко. — Той посочи кръстовището. — Завий и карай покрай морето.

— Къде отиваме?

— Знам една кръчма.

Само това оставаше — Ханибал да дотърчи да търси баща си и да ме види да си шушукам задушевно с него в някаква кръчма.

— И дума да не става.

— А ще ми разрешиш ли да пуша в колата?

— Не.

— Тогава отиваме в „Салс“.

— Хайде, от мен да мине. Ще ви закарам в този ваш „Салс“, но няма да влизам.

— Как така няма да влизаш?

— Ами кучето...

— И него ще вземем. Ще го черпя бира и сандвич.

В „Салс“ беше тъмно и тясно. Барплотът прорязваше помещението от единия, та чак до другия край. В единия ъгъл се бяха тропосали двама дядковци, които си пийваха, без да продумват, и зяпаха телевизия. Вдясно от вратата имаше три празни маси. Рамос се разположи на една от тях.

Без да го пита нищо, келнерът му донесе бутилка узо и две чаши от дебело стъкло. Не си казаха и думица. Рамос гаврътна една чаша от мастиката, после запали цигарата и всмукна дълбоко тютюневия дим.

— А-а — издиша с удоволствие.

Понякога завиждам на пушачите. При първото вдишване на катрана изглеждат на върха на щастията. Не се сещам за нещо, което да ме ощастливи така. А, да, може би тортата на рождения ми ден.

Рамос си наля втора чаша и наведе бутилката към мен.

— Не, благодаря — отказах му аз. — Ами колата!

Той поклати глава.

— Държава на мухльовци. — Чинката гаврътна и втората чаша. — Не ме разбирай погрешно. И аз харесвам някои неща тук. Например големите американски автомобили. И американския футбол. И американки с големи цици.

Почна се!

— Често ли се возите на автостоп? — поинтересувах се аз.

— При всяка възможност.

— А не ви ли се струва опасно? Ами ако се натъкнете на някой откачен?

Той извади от джоба си пистолет двайсет и втори калибър.

— Ще му тегля куршума. — Остави патлака върху масата, затвори очи и пак всмукна от тютюневия дим. — Някъде тук ли живееш?

— Не. Идвам от време на време да си разходя кучето. Обича да палува по плажа.

— Какъв е тоя лейкопласт на брадичката ти?

— Порязах се, докато се бръснех.

Той метна на масата една двайсетачка и се изправи.

— Била се порязала, докато се бръсна, моля ви се! Ей на това му се казва приказка! Ставаш! А сега ме закарай до нас.

Оставих го на една пресечка от къщата.

— Утре пак да дойдеш! — заръча ми Рамос. — По същото време. Може и да те назнача за лична шофьорка.

Когато двамата с Боб се прибрахме, баба слагаше вечерята. Откаченяка се беше разположил на канапето и гледаше телевизия.

— Как е животът? — провикна се той.

— Не мога да се оплача. А при теб как вървят нещата?

— И аз не знам, маце. Но ми е трудно да повярвам, че Прекупвача вече го няма. Мислех си, че ще ми е подръка до гроб. Така де, служеше човекът на хората. — Той поклати глава. — Направо съм сломен, маце.

— Дай да те черпя още една бира — предложи баба. — А после ще вечеряме. Много обичам някой да ми прави компания по време на вечерята. Особено пък ако е мъж.

Не бях много сигурна, че Откаченяка се брои за мъж. Беше си нещо като Питър Пан, само че друсан. Почти цялото време прекарваше в страната Никога-Никога.

Боб се дотътри от кухнята и задуши Откаченяка при чатала.

— Недей така, бе човек! — скастри го Откаченяка. — Хубава работа, да ми се нахвърляш още от първата вечер.

— Днес си купих кола — оповести баба. — И Откаченяка ми я докара.

Усетих как устата ми пресъхва.

— Но нали вече имаш кола! Буика на чичо Шандор.

— Така си е, имам. Не ме разбирай погрешно, мен ако питаш буикът няма равен. Но реших, че не пасва на новия ми имидж. Искаше ми се да се сдобия с нещо по-спортно. И само да знаеш как я купих! Ще паднеш от смях. Луиз мина да ме вземе, за да ме закара на кормуването, и каза как чула, че Прекупвача пускал кепенците. Нямахте как, трябваше да отскочим, за да се запасим с метамуцил. И докато бяхме там, си купих кола.

— Купила си кола от Дуги?

— Ами да. Количка за чудо и приказ.

Изгледах на кръв Откаченяка, но той хич и не забеляза. Рядко излизаше от унеса.

— Чакай само да видиш колата на баба си — рече той. — Отлично автомобилче.

— Кола и половина — потвърди баба. — В нея приличам на Кристи Бринкли.

По-скоро на Дейвид Бринкли, помислих си. Но карай, само баба да е щастлива!

— И каква марка е колата?

— „Корвет“ — отвърна баба. — Червен.

ГЛАВА 8

И така, баба ми имаше червен корвет, а аз — син буик модел петдесет и трета година и огромна пъпка върху брадичката. Е, можеше да е и по-зле, рекох си. Пъпката можеше да ми е на носа.

— Пък и знам колко си харесваш буика — добави баба. — Не исках да ти го отнемам.

Кимнах и се опитах да се усмихна.

— Извинявайте, трябва да си измия ръцете преди вечеря — рекох.

Отидох бавно в банята, заключих се, погледнах се в огледалото над мивката и подсмръкнах. От лявото ми око се търкулна сълза. Я се стегни, казах си. Какво си седнала да ревеш заради някаква си пъпка! Все някога ще се махне. Да, ами буикът? — попитах аз. Ето какво ме плашеше — буикът. Той не даваше признаци, че някога ще се махне. Търкулна се още една сълза. Какво си се разкиснала такава, попитах ревлата в огледалото. Правиш от мухата слон. Сигурно е временно хормонално нарушение, предизвикано от недоспиването.

Наплисках си лицето и се изсекнах. Сега вече имах аларма на вратата и ако не за друго, поне заради това можех нощес да спя спокойно. Не че имах нещо против Рейнджъра да ме посещава посред нощ... но виж, неприятно ми беше да ме заварва неподготвена. Ами ако, докато спя, ми потече лига и той ме види? Или седне да ми зяпа пъпката?

След вечеря Откаченяка си тръгна, а баба ми показа новата си кола и си легна рано.

В девет и пет ми се обади Морели.

— Извинявай, но не успях да се свържа по-рано — заоправдава се той. — Бях затънал в работа. Ти как си?

— Аз имам пъпка.

— Тук не мога да се меря с теб.

— Познаваш ли Синтия Лоти? Ако се вярва на клюките, била последната любовница на Хомър Рамос.

— Доколкото съм чувал, Хомър си е сменял любовниците, както другите мъже — чорапите.

— Познаваш ли баща му?

— Говорил съм с него един-два пъти.

— И какво ти е мнението?

— Най-обикновен грък, контрабандист на оръжие. Напоследък нещо не съм го срещал. — Известно време Морели мълча. — Баба ти Мазур още ли е при теб?

— Да.

Той въздъхна тежко.

— Майка ми пита дали утре можеш да дойдеш на вечеря у нашите. Щяла да сготви свинско печено.

— Разбира се, че ще дойда — рече Морели. — И ти ще бъдеш там, нали?

— Да, с баба и Боб.

— Божичко!

Затворих, изведох Боб на разходка до съседната пресечка, дадох на Рекс стафидка и погледах телевизия. Заспала съм някъде по средата на хокейния мач и се събудих колкото да хвана края на публицистично предаване за серийните убийци и съдебните лекари. След предаването проверих три пъти ключалките на входната врата и окачих върху бравата детектора за движение. Ако някой отвореше вратата, алармата щеше да се включи. Надявах се най-искрено това да не се случи, понеже предаването за серийните убийци ми беше изкарало ангелите. Това, че Рейнджъра щял да ми зяпа пъпката, ми се виждаше шега работа в сравнение с опасността някой да ми клъцне езика и да си го занесе вкъщи, за да си обогати колекцията от замразени човешки езици. За всеки случай отидох в кухнята и скрих всички ножове. Защо да му улеснявам живота на ненормалника, решил да се промъкне и да ме нареже на парченца със собствените ми ножове! След това извадих от кутията от курабийки пистолета и го пъгнах под възглавниците върху канапето — ако се наложи, да ми е подръка.

Угасих лампите и се пъгнах под юргана върху импровизираното ми легълце на канапето. В спалнята баба хъркаше, та се късаше. В кухнята пък бучеше фризерът. Откъм паркинга се чу как се затваря

врата на автомобил. Все обичайни звуци, рекох си аз. Защо ли тогава сърцето ми биеше като обезумяло? Защото съм гледала по телевизията оная тъпотия за серийните убийци — ето защо.

Добре де, гледала, каквото гледала. Сега спи. Мисли си за нещо друго.

Затворих очи. И започнах да си мисля за Александър Рамос. И той си падаше лудичък като ония ненормалници, серийните убийци, хвърлили ме в такива сърдечни трепети. И докъде се беше докарал тоя Рамос! Уж въртеше далавери с незаконно оръжие в цял свят, а бе принуден да спира разни непознати по улиците, за да си проси, моля ви се, цигари. Ако се вярва на мълвата, се бил поболял, но на мен не ми се видя чак толкова изкуфял, болен или превъртял. Е, беше си агресивен, не може да се отрече. И припрян. На друго място поведението му сигурно щеше да изглежда малко налудничаво, но ние все пак бяхме в Джърси — според тукашните представи той си се държеше съвсем нормално.

От притеснение си бях глътнала езика и не бях успяла да си побъбря с него. А сега, след като беше минало известно време, ми се искаше да му задам цял куп въпроси. Не само че ми се приказваше с него, но и ме беше налегнало странно любопитство да видя каква е къщата му вътре. Като малка нашите ме заведоха веднъж във Вашингтон, да съм разгледала Белия дом. Висяхме на опашка цял час и после ни поведоха през някакви помещения. Умрях си от разочарование. Кого го интересува официалната трапезария! Аз исках да видя кухнята. Банята и кенефа. А сега си умирах от любопитство да видя килима в хола на Александър Рамос. Да поразгледам стаите, където живееше Ханибал, и да надзърна в хладилника. Така де, всички от семейството се бяха мъдрили на корицата на „Нюзуик“. Сигурно бяха интересни.

Така малко по малко мислите ме отведоха при Ханибал, който изобщо не ми се беше видял интересен. И при Синтия Лоти, у която също не забелязах нищо интересно. Опитах се да си представя Синтия Лоти гола заедно с Хомър Рамос. Пак не ми се видя интересно. Добре де, а дали Синтия Лоти ще е интересна гола заедно с Ватман? Е, това вече беше по-добре. Я чакай! Ами Ханибал Рамос заедно с Ватман? Брр, гадост! Изтичах в банята и си измих зъбите. Не че мразя чак толкова обратните, но все пак задрасках Ватман.

Докато излизах от банята, някой задраска по входната ми врата и зачовъкра в ключалката. Вратата зейна и алармата се включи. Предпазната верига върху вратата се опъна — отидох в антрето и що да видя: Откаченяка наднича през процепа между вратата и рамката.

— Ей, маце — подвикна той, след като изключих алармата. — Как е животът?

— Какво търсиш тук?

— Забравих да дам на баба ти втория ключ от колата. Пъхнал съм го в джоба си. Рекох да го донеса. — Той ми го връчи. — Бре, бре, бре, хубава аларма си си взела. Знам един, който пък си е взел аларма с музиката от „Бонанза“. Помниш ли „Бонанза“? Забавлявал съм се като ненормален.

— Как ми отвори вратата?

— С шперц. Не исках да те безпокоя по нощите.

— Много мило от твоя страна.

— Винаги се старая да съм мил.

После показа знака на победата и тръгна на верев към асансьора.

Затворих вратата и отново включих алармата. Баба продължаваше да си хърка в спалнята, Боб, който се бе проснал при канапето, не се беше и помръднал. Ако ми довтасаше някой сериен убиец, щях да съм оставена на произвола на съдбата.

Отбих се при Рекс и му разказах за алармата.

— Но ти не се притеснявай — успокоих го аз. — Знам, пици силно, но ти и бездруго не спеше и си тичаше.

Рекс се беше закрепил на мъничкото си хамстерско задниче, беше присвил предни лапки пред себе си, помръдваше мустачки и тънички като пергамент ушета и ме гледаше с черните си като мъниста очички. Пуснах му парче бисквитка, той се завтече, пъхна си я в бузата и се шмугна в кутийката от супа. Знае как да се справя в кризисни ситуации!

Легнах си пак на канапето и се завих презглава с юргана. Няма да мислиш повече за Батман, казах си. Няма да му надничаш в каучуковия дюкян. Няма да си мислиш и за серийни убийци. А също и за Джо Морели — току-виж си се изкушила да му звънеш по нощите и да му кажеш да се ожените... или някои друга щуротия.

Добре де, а за какво да си мисля тогава? За бабиното хъркане ли? Беше толкова силно, че имаше опасност да оглушея до края на дните

си. Ако си запуша ушите с възглавницата, няма да чуя алармата, серийният убиец ще влезе и за едното чудо ще ми отреже езика. Ужас, отново си мисля за серийни убийци!

Пак се чу нещо при вратата. Опитах се да си видя часовника в тъмното. Сигурно беше някъде към един. Вратата се отвори и алармата писна. Рейнджъра! Нямах кой друг да бъде! Пооправих си с ръка косата и проверих дали лепенката върху пъпката си е на мястото. Бях по бархетни боксерки и бяла тениска и ни в клин, ни в ръкав ме връхлетя страхът, че през нея ми се виждат зърната на гърдите. Карай! Да съм мислила преди! Забързах към антрето, за да изключа алармата, но преди да съм стигнала вратата, между нея и рамката се появи ножица, с която някой кръцна предпазната верига, и вратата зейна.

— Ей, не е честно — подвикнах на Рейнджъра.

Но човекът, влязъл през отворената врата, не беше Рейнджъра. Пред мен стоеше Морис Мънсън. Той изтръгна алармата и я спря с ножицата. Тя изписка за последно и млъкна. Баба продължаваше да си хърка. Боб продължаваше да си се излежава при канапетото. А Рекс пак стоеше на задни крачка и се правеше на мечка гризли.

— Изненада! — каза Мънсън, после затвори вратата и влезе в антрето.

Газовият пистолет, лютивият спрей, електрическото фенерче и пиличката за нокти бяха в дамската ми чанта, която висеше на кукичката точно зад Мънсън, така че нямаше как да се пресегна и да я взема. Пистолетът ми пък беше някъде под възглавниците по канапетото, въпреки че нямах намерение да го използвам. Пистолетите ме плашат до смърт... и убиват хората. А да убивам хора не е на челно място в списъка на нещата, които обичам да правя.

Сигурно би трябвало да се зарадвам, че виждам Мънсън. Нали уж го издирвах. А той ми беше дошъл на крака чак в апартамента!

— Стой, не мърдай! — извиках аз. — Не си се явил пред съда в посочения ден и си арестуван.

— А ти ми съсипа живота — рече ми той. — Правех всичко за теб, а ти ми почерни дните. Взе ми всичко до шушка. Къщата, колата, покъщнината...

— Не аз, а бившата ти жена, тъпанар с тъпанар! Нима ти приличам на бившата ти жена?

— Малко.

— Изобщо не приличам на нея! — Особено като знаем, че тя е мъртва, със следи от автомобилни гуми по гърба. — Как ме намери?

— Един ден те проследих и видях къде живееш. С този буик не е кой знае каква философия да те проследи човек.

— Нали не смяташ сериозно, че съм жена ти?

Устата му се изкриви във вълча усмивка.

— Не, но ако решат, че ми хлопа дъската, мога да се направя на невменяем. Изгорели му бушоните на клетия онеправдан съпруг! С теб вече подготвих почвата. Остава само да те наклъцкам с нож и да те подпаля, и ще ме пуснат да си се прибера по живо, по здраво.

— Ти си полудял!

— Ето, виждаш ли, вече действа.

— Да де, но с мен ще удариш на камък, понеже имам професионална подготовка за самозащита.

— Я не се занасяй. Поразпитах за теб. Нямах никаква подготовка за нищо. Навремето си продавала дамски гащи, но са те изгонили.

— Не са ме гонили. Уволниха ме.

— Все тая. — Отвори длан, за да ми покаже, че държи сгъваем нож. Натисна копчето и острието щракна и изскочи. — Ако ми съдействаш, няма да боли. Изобщо не искам да те убивам. Казах си, че е достатъчно да те наръгам два-три пъти. Или да ти отрежа зърното на гърдата.

— И дума да не става!

— Влез ми в положението, бе, жена! Обвинен съм в убийство.

— Нищо няма да постигнеш! Говорил ли си с адвокат?

— Не ми е по джоба! Жена ми ме обра до шушка. Докара ме до просешка тояга.

Докато си говорехме, отстъпвах малко по малко назад, към канапето. Сега вече знаех какви са намеренията на Мънсън — да ми отреже, моля ви се, зърното на гърдата, и вече не бях така предубедена към пистолета.

— Стига си отстъпвала — каза той. — Да не искаш да те гоня из целия апартамент?

— Искам само да поседна. Не се чувствам особено добре.

Не беше далеч от истината. Сърцето ми биеше лудешки, косата ми беше щръкнала в съвсем буквалния смисъл на думата. Плъснах се

на канапето и затърсих с пръсти между възглавниците. Пистолета го нямаше никакъв. Плъзнах длан и под възглавницата до мен. Нямах го и тук.

— Какво правиш? — поиска да узнае Мънсън.

— Търся цигари — обясних. — За да се поуспокоя за последно.

— А, няма за кога да се успокояваш.

Замахна ми с ножа, аз се дръпнах и той го заби в една от възглавниците.

Изпицях колкото ми глас държи, заставах на четири крака и продължих да търся пистолета — а, ето къде бил, под средната възглавница. Мънсън ми се нахвърли с ножа още веднъж и аз го прострелях в крака.

Боб отвори едно око.

— Кучка! — изписка Мънсън, след което изтърва ножа и се хвана за ходилото. — Кучка!

Дръпнах се и го взех на мерник.

— Арестуван си!

— Прострелян съм! Прострелян съм. Сега ще умра. Ще ми изтече кръвта и ще умра.

И двамата погледнахме надолу към ходилото му. Не бих казала, че кръвта чак шурти. Някакво си петънце върху кутрето.

— Само съм те одраскала — успокоих аз Мънсън.

— Майко мила! — възкликна той. — Не можеш и да стреляш. Беше на две пети от мен! Срам и позор! Да не ми улучи крака!

— Искаш ли да опитам още веднъж?

— Сега вече оплеска всичко. Какво винаги, си остави ръцете. Тъкмо намисля нещо, и ти се издъниш. А бях уточнил и най-малките подробности. Идвам тук, отрязвам ти зърното на гърдата и те подпалвам. А ти пак сгафи и ми провали плана! — вдигна той ръце, погнусен. — Женска му работа!

Обърна се и закуцука към вратата.

— Къде бе, човек! — провикнах се след него.

— Отивам си. Тоя пръст ще ме убие. Я ми погледни обувката. Цялата е раздрана. Ти какво си мислиш, че обувките растат по дърветата ли? Ето, за това ти говоря. Хич не те е еня за никого, мислиш само за себе си. Всички жени сте един дол дренки. Само едно знаете: дай, дай, дай!

— Ти не бери грижа за обувката. Държавата ще ти отпусне нов чифт. Ще те премени и с оранжево раирано костюмче и верижка на глезена.

— А, без тия! Няма да стъпя в затвора, докато не убедя цял свят, мало и голямо, че съм превъртял.

— Мен вече ме убеди. Освен това съм и въоръжена и ако се налага, пак ще те прострелям.

Мънсън вдигна отново ръце.

— Хайде, стреляй, де!

Не само че сърце не ми даваше да стрелям по невъоръжен човек, ами и патроните ми бяха свършили. Бяха ми в списъка какво трябва да купя. Мляко, хляб, патрони.

Проврях се покрай Мънсън, смъкнах дамската си чанта от кукичката върху стената и изсипах всичко в нея върху пода — така най-бързо щях да си намеря белезниците и лютивия спрей. Хвърлихме се с Мънсън върху купчинката разпилени джунджурии и той спечели. Грабна лютивия спрей и се шмугна към вратата.

— Само да си посмяла да ме гониш! Ще те напръскам, така да знаеш!

Загледах как препуска като спънат кон по стълбищната площадка. Спря при асансьора и разтръска спрея.

— Ще се върна — зарече се.

После се качи на асансьора и изчезна.

Затворих вратата и я заключих. Чудничко, няма що... Отидох в кухнята и затърсих нещо, с което да се утеша. От тортата не бе останало и за цяр. От сладкиша — също. В тъмните кътчета на бюфета не се спотайваха забравени вафли. Нямахше нищо и за пиене. Бурканчето с фъстъчено масло беше празно.

Ние с Боб опитахме да се поуспокоим с маслини, но при тези обстоятелства те не вършеха работа.

Надвесих се над дрънкулките по пода на антрето и ги върнах, както бяха на купчинка, в дамската си чанта. Сложих счупената аларма върху кухненския плот, угасих осветлението и си легнах на канапето. Замятах се в тъмното — сън не ме ловеше от заканата на Мънсън. Беше все тая дали наистина си е луд, или само се преструва — важното в случая бе, че за малко да се разделя със зърното на едната си гърда. Май не бива да заспивам, докато не сложа резе на вратата.

Мънсън не бе уточнил кога точно ще се върне — след час или след ден.

Лошото само бе, че очите ми се затваряха. Опитах се да си пея, но съм се унесла някъде насред „Деветдесет и девет бутилки бира“. Последното, което помня, бе петдесет и седмата бутилка, после се сепнах и се събудих с неприятното чувство, че не съм сама в стаята. Лежах с примряло сърце, без да се помръдвам. Не се чу някой да стъпва по килима. Не се долавяше и смрадта на ненормалник, която да ми разваля въздуха. Въпреки това дълбоко в себе си бях сигурна, че някой ми е нахълтал в пространството.

После, не щеш ли, усетих върху китката си пръсти и подскочих като ужилена. В кръвта ми се плисна адреналин, аз се катапултирах от канапето и рипнах върху навлека.

И двамата бяхме толкова сащисани, че преплели ръце и крака, се свлякохме върху масичката, а оттам и на пода. В миг онзи ме затисна с тяло, доста приятно изживяване, след като осъзнах, че върху мен се е проснал Рейнджъра. Мина доста време, през което не правихме нищо друго, освен да дишаме.

— Браво, моето момиче, добре се справи! — похвали ме той.

После ме целуна. Този път нямах никакви съмнения за намеренията му. Така няма да целуваш братовчедка си например. Така целува мъж, на когото му иде да ти смъкне дрехите и да те накара да пееш „Алилуя, алилуя!“

Рейнджъра ми пусна език и плъзна длани под тениската ми, после ги долепи до корема ми. Слава Богу, че и двете зърна на гърдите ми още си бяха на мястото.

Вратата на стаята се откряна и оттам надзърна баба.

— Всичко наред ли е тук?

Виж я ти нея! Сега ли намери да се събуди?

— Да. Всичко е наред — потвърдих аз.

— Този върху теб Рейнджъра ли е?

— Показваше ми хватка за самозащита.

— Нямам нищо против да покаже и на мен — подметна баба.

— Е, вече приключваме.

Рейнджъра слезе от мен и се претърколи по гръб.

— Ако не ти беше баба, щях да й тегля куршума.

— Жалко! — възкликна баба. — Винаги изпускам най-интересното.

Скочих на крака и си оправих тениската.

— Не си пропуснала кой знае какво. Тъкмо се канех да направя мляко с какао. Някой иска ли?

— Разбира се — обади се баба. — Чакай да си наметна пенъоара.

Рейнджъра ме погледна. В стаята беше тъмно, само откъм спалнята се процеждаше мъничко светлина. Въпреки това успях да видя, че той се подсмива, а очите му са сериозни.

— Спасена от баба си!

— Ти мляко с какао искаш ли?

Рейнджъра ме последва в кухнята.

— Не, мерси.

Дадох му листчето, където бях нарисувала къщата.

— Ето ти схемата, за която ме помоли.

— Имаш ли да ми казваш още нещо?

Знаеше за Александър Рамос.

— Откъде разбра?

— Държа под наблюдение къщата на плажа. Видях те как качваш на колата Рамос.

Напълних две чаши с мляко и ги пяхнах в микровълновата.

— Тоя не е добре! Да спира който му падне колкото да си проси цигари!

Рейнджъра се подсмихна.

— Опитвала ли си някога да откажеш цигарите?

Поклатих глава.

— Тогава не можеш да му влезеш в положението.

— А ти някога пушил ли си?

— Всичко съм правил. — Рейнджъра вдигна от плота алармата и я завъртя. — Забелязах, че предпазната верига е счупена.

— Ти не си първият ми посетител тази нощ.

— Какво се е случило?

— Един с просрочена съдебна гаранция ми се изгърси в апартамента. Прострелях го в крака и той си обра крушите.

— Сигурно не си чела „Наръчник за залавяне на хора, просрочили съдебната гаранция“. Ако случайно не знаеш, длъжни сме да залавяме лошите и да ги изправяме пред съда.

Смесих какаото с топлото млекце.

— Рамос настоява днес пак да съм идеала. Предложи ми работа като контрабандистка на цигари.

— Не ставаш за това. Понякога Александър се вдетинява и страда от мания за преследване. Трябва да пие лекарства, но се случва и да пропусне. Ханибал е наел телохранители да го наглеждат, но той ги разиграва като маймуни. Само да му падне случай, и духва. Дватамата с Ханибал си оспорват надмощието. Хич не се навират между шамарите.

— Колко прекрасно е всичко! — възкликна баба, след като се вмъкна в кухнята и си взе млякото с какаото. — При теб е много по-забавно. Докато живееш при майка ти, нито веднъж не се е случвало мъж да ни дойде посред нощ на гости.

Рейнджъра върна алармата върху плота.

— Трябва да вървя. Да ви е сладко!

Изпратих го до вратата.

— Какво още да направя за теб? Искаш ли да ти прибирам пощата? Или да ти поливам цветята?

— Адвокатът ми прибира пощата. А цветята си ги поливам сам.

— Значи се чувстваш в безопасност в пещерата на Ватман?

Тъглчетата на устните му се извиха в усмивка. Рейнджъра се наведе и ме млясна по тила, точно над тениската.

— Сладки сънища!

Преди да си тръгне, каза довиждане и на баба, която още се моташе в кухнята.

— Какъв възпитан симпатичен младеж — отбеляза тя. — И обвивката си я бива.

Отидох при гардероба, намерих й пиенето и си сипнах в млякото с какао.

На другата сутрин и двете с баба ни гонеше махмурлук.

— Не бива да пия какао толкова късно през нощта — затюхка се тя. — Имам чувството, че очите ми ще се пръснат. Сигурно трябва да се прегледам за глаукома.

— Още по-добре да си провериш алкохола в кръвта.

Глътнах два аспирина и се повлякох към паркинга. Хабиб и Мичъл вече бяха там — чакаха в зелен автомобил комби с две детски седалчици отзад, но без деца.

— Много ви е хубава колата — подметнах аз. — Точно като за целта.

— Не почвай пак — тросна се Мичъл. — Днес не ми е до шеги.

— Това е колата на жена ти, нали?

Онзи ме изгледа на кръв.

— За да ви улесня живота и за да не се изгубите, още отсега ви казвам, че първо ще се отбия до кантората.

— Мразя я тая държава! — подвикна Хабиб. — Тя е проклета. Самото възплъщение на злото.

Отидох в кантората и паркирах отпред. Хабиб пък спря на половин пресечка, но без да гаси двигателя.

— Ей, сладур! — викна Лула. — Къде е Боб?

— Остана с баба. Да си отспят.

— Както гледам, и ти е трябвало да останеш. Изглеждаш като влачена от порой. Ако и останалото ти лице беше черно, както сенките под очите ти, преспокойно можеше да дойдеш да живееш при нас в махалата. Е, добрата новина е, че с тия твои тъмни сенки и кръвясали очи човек не забелязва огромната гадна пъпка.

А наистина добрата новина бе, че днес изобщо не се притеснявах от пъпката. Странно, в живота ти изниква дреболия от рода на това, че някой заплашва да те убие, и ти в миг забравяш за пъпките. Онова, за което днес се притеснявах, бе как да пипна Мънсън. Не изгарях от желание да прекарам още една безсънна нощ и да се мятам от страх, че той ще ми се домъкне всеки момент и ще вземе да ме подпали.

— Имам чувството, че тази сутрин Морис Мънсън се е прибрал вкъщи — казах на Лула. — Отивам да го заловя. Ще му връхлетя изневиделица и ще го спипам.

— Идвам и аз — скочи колежката. — Днес нямам нищо против и аз да връхлетя на някого.

Извадих от дамската си чанта пистолета.

— Закъсала съм за патрони — обясних на Кони. — Случайно да ти се намират някъде тук?

Вини начаса проточи врат от кабинета си.

— Какво, да не си зареждаш пистолета? Или не съм разбрал? По какъв случай?

— Пистолетът ми винаги е зареден — троснах се с присвити очи — бях си вкисната. — Всъщност нощес дори прострелях един навлек.

Всички ахнаха в хор.

— И кого? — поинтересува се Лула.

— Морис Мънсън. Проникна с взлом в жилището ми.

Вини се завтече към мен.

— Къде е сега Мънсън? Да не е мъртъв? Не си го уцелила в гърба, нали? Все ви повтарям — стреляйте ги навсякъде, само не в гърба!

— Не съм го простреляла в гърба. Само в крака.

— Та къде е той сега?

— Ужас! — завайка се Лула. — Простреляла си го с последния си патрон, нали? — Тя поклати глава. — Много е неприятно, когато останеш без патрони.

Кони се върна от другата стая с кутийка патрони.

— Сигурна ли си, че ги искаш? — попита ме тя. — Не изглеждаш добре. Не знам дали е редно да давам цяла кутия патрони на жена, на която ѝ е излязла пъпка.

Сложих четири патрона в пистолета, другите пуснах в дамската си чанта.

— Не бери грижа за мен.

— Това не е каква да е жена. Това е жена с план — допълни Лула.

Това всъщност беше жена с махмурлук, която просто искаше да доживее до вечерта.

Някъде по средата на пътя, на *Рокуел Стрийт* отбих встрани и се издрайфах. Зад мен Хабиб и Мичъл направиха кисели физиономии.

— Нощта явно е била бурна — отбеляза Лула.

— Не ми се мисли за това.

И това не бяха празни думи. Наистина не ми се мислеше. Така де, за кой дявол да си блъскам главата какво точно става между мен и Рейнджъра? Явно бях превъртяла. Не можех да повярвам, че цяла нощ съм седяла с баба си и съм се наливала с бърбън и с мляко с какао. Няма ме никаква в пиенето. Отцепвам се от две бутилки бира. Имам чувството, че мозъкът ми е изхвърчал в космоса, а тялото ми е изостанало и още се петлярка по земята.

След петстотин-шестстотин метра пак отбих — този пък към „Макдоналдс“, за да си набавя изпитания лек срещу махмурлук: пържени картофи и кола.

— Така и така сме тук, я да си взема и аз нещо малко — каза Лула. — Пържени филии, пържени картофи, шоколадов шейк и биг мак — провикна се тя през мен.

Усетих как позеленявам.

— На това *малко* ли му викаш?

— Добре де. Без филийките.

Хлапето на прозорчето ми подаде плика с храната и погледна към задната седалка на буика.

— Къде ви е кучето?

— Вкъщи.

— Жалко! Последния път беше страхотно. Божичко, каква планина от...

Натиснах газта до дупка и побързах да се омета. Докато стигнем у Мънсънови, вече бяхме излапали храната и аз се чувствах къде-къде по-добре.

— Защо реши, че лайнарят му с лайнар се е прибрал? — полюбопитства Лула.

— Просто имам такова чувство. Къде другаде ще ходи! Нощес трябваше да си превърже крака и да си смени обувките. Пък и беше посред нощ. На негово място лично аз щях да се прибера у дома и понеже вече съм си вкъщи, щях да си легна в легълцето, за да се наспя.

Отвън по нищо не личеше дали в къщата има хора. Прозорците бяха тъмни. Никакви признаци на живот. Заобиколих отзад и подкарах по алеята към гаража. Лула скочи от буика и надзърна през прозорчето.

— Точно така, тук е! — възкликна тя, след като се върна в Голямата синя птица. — Най-малкото таратайката му си е на мястото.

— Имаш ли газов пистолет и лютив спрей?

— Все едно да питаш пилето дали има човка. Въръжена съм до зъби, с тоя арсенал в дамската ми чанта преспокойно мога да превзема и България.

Върнах се при предния вход и пратих Лула да стои на пост. После паркирах колата през две къщи, та Мънсън да не я вижда. Хабиб и Мичъл спряха точно зад мен автомобила си за превозване на деца, заключиха вратите и отвориха пликите със закуска от „Макдоналдс“.

Цепих през дворовете, излязох отзад при къщата на Мънсън и надзърнах крадешком през кухненския прозорец. Не се случи нищо. Върху масата имаше кутийка лейкопласт и ролка хартиени салфетки. Явно си бях гений. Дръпнах се и погледнах втория етаж. Някъде в далечината се чуваше плискаща се вода. Мънсън се къпеше. Какво повече можех да искам от живота!

Натиснах дръжката на вратата. Заключено. Опитах прозорците. И там заключено. Тъкмо се канех да счупя единия, когато Лула отвори задната врата.

— Беше фасулско да я отключа — похвали се колежката.

Явно съм единственият човек по белия свят, който не умее да отваря врати с шперц.

Влязохме в кухнята и нададохме ухо. Горе водата продължаваше да тече. В едната ръка Лула бе стиснала лютивия спрей, а в другата — газовия пистолет. Аз пък държах в едната белезниците, а другата ми беше свободна. Изкачихме на пръсти стълбите и спряхме на горната площадка. Къщата беше малка. Някакви си две стаички и баня на втория етаж. Вратите на стаите зееха, в леглата нямаше никого. Виж, вратата на банята беше затворена. Лула застана от едната страна, както стискаше спрея. Аз пък се притаих от другата. И двете бяхме наясно какво трябва да правим, защото гледаме редовно кримките по телевизията. Знаеше се, че Мънсън не ходи въоръжен, пък и да ходеше, надали щеше да се къпе с пистолет, въпреки това не беше зле да си отваряме очите на четири.

— Броим до три — казах само с устни на Лула и сложих ръка върху бравата. — Едно, две, три!

ГЛАВА 9

— Я чакай! — спря ме колежката. — Той ще е гол. Дали да гледаме това? Навремето съм се нагледала на голи мъже. Не изгарям от желание да виждам още.

— Чудо голямо, че е гол! — отвърнах аз. — Важното е, че под душа няма как да държи нож и газова горелка.

— Права си.

— Добре. Започвам да броя отново. Готови! Едно, две, три! Отворих вратата на банята и двечките с Лула нахълтахме вътре. Мънсън дръпна рязко завеската.

— Какво става тук?

— Арестуван си! — подвижна Лула. — И ще ти бъдем признателни, ако се поприкриеш с някоя кърпа по причина на това, че не ми се гледат спаружените ти срамни части.

Косата му беше цялата в шампоан, на крака му се мъдреше огромна превръзка, която Мънсън беше омотал в найлонов плик, прихванат на глезена с ластик.

— Аз съм луд! — провикна се той колкото му глас държи. — Луд за връзване и вие никога няма да ме заловите жив!

— Щом казваш! — рече Лула и му връчи кърпата. — А сега ще бъдеш ли така любезен да спреш водата?

Мънсън взе кърпата и замахна с нея към Лула.

— Ей, ти, внимавай в игричката! — закани му се колежката. — А си ми замахнал с кърпата още веднъж, а съм те напръскала целия с лютивия спрей!

Мънсън пак й замахна.

— Дебелана, трътла, лоена топка! — изтананика той.

Лула забрави за спрея и посегна да го души. Мънсън обърна душа към нея и изскочи иззад завесата. Аз се опитах да го хвана, той обаче беше мокър и хлъзгав от сапуна, а Лула се въртеше като пумпал и се мъчеше да се махне от водата.

— Пръсни му със спрея! — изкрещях ѝ аз. — Убий го с ток! Застреляй го на място! Направи нещо, де!

Мънсън ни изтика и двечките и драсна надолу по стълбите. Хукна към другия край на къщата и изхвърча навън през задния вход. Аз обаче го следвах по петите, а Лула тичаше на два-три метра подир мен. Кракът го болеше непоносимо, въпреки това Мънсън прекоси двата съседни двора и отцепи нататък по алеята. Но и аз не се давах — направих лъвски скок и го хванах за кръста. Двамата паднахме на земята и вкопчени в мъртва хватка, се затъркаляхме, като псувахме и се дращехме. Мънсън се мъчеше да се отскубне, аз пък се мъчех да го задържа и да му щракна белезниците. Щеше да е по-лесно, ако тоя кретен беше с дрехи — все щях да се вкопча за нещо. А сега, както беше гол, не изгарях от желание да се вкопчвам в единственото, в което можех да го направя.

— Фрасни го, където ще го заболи — дереше се Лула. — Фрасни го, ти казвам, където ще го заболи.

Речено-сторено! Така де, все идва миг, когато ти писва да се търкаляш. Замахнах с крак и забих коляно в ташаците на Мънсън.

— Мамка ти! — простена той и зае зародишно положение.

Ние с Лула извихме назад ръцете на господин Тъжна увиснала торба и му надянахме белезниците.

— Жалко, че нямам камера, да те снимам в схватка с тоя хубостник — отбеляза колежката. — Покрай боричкането се сетих за оня виц за лилипута, който се озовал на нудистки плаж и почнал да си вре гагата, дето свари.

Мичъл и Хабиб бяха изскочили от колата — стояха на няколко метра и ни гледаха с измъчени физиономии.

— Знаех си аз — завайка си Мичъл. — Ако ми наредят да те залавяме, ще си сложа бандаж.

Лула изтича до къщата да вземе одеяло и да заключи. Ние с Хабиб и Мичъл затикахме Мънсън към буика. Щом и Лула дойде при нас, го омотахме в одеялото, метнахме го на задната седалка и го откарахме в полицейския участък на Норт Клинтън. Минахме през задния вход, тъкмо имаше рампа.

— Точно като в „Макдоналдс“ — отбеляза колежката. — Само че вместо да взимаме стоката, я доставяме.

Натиснах звънеца и се представих. След миг Карл Костанца отвори задната врата и надзърна в буика.

— Какво има пак? — попита той.

— Карам ти човек. Морис Мънсън. Просрочил е съдебната гаранция.

Карл пак надникна през прозореца и се ухили до уши.

— Гол-голеничък.

Въздъгнах тежко.

— Сега за това ли ще се заяждаш?

— Ей, Джуниак! — провикна се Костанца. — Ела да видиш, моля ти се! Гол мъж! Познай кой!

— Хайде, приключихме — каза Лула на Мънсън. — Вече можеш да слизаш.

— Не, няма да сляза — отсече Мънсън.

— Друг път няма — тросна се колежката.

При Костанца на вратата дойдоха Джуниак и още две ченгета. Всички се хилеха с тъпите си ченгеджийски усмивки.

— Понякога ми се струва, че съм се хванал на ужасна работа — отбеляза един от полицаите. — Друг път обаче пред очите ми се разкрива ей такава гледка и си казвам, че все пак си струва. А защо голият си е намотал на крака найлонов плик?

— Прострелях го — оповестих аз.

Костанца и Джуниак се спогледаха.

— Все едно не съм те чул — рече Костанца.

Лула прониза Мънсън с погледа си на бездомно куче.

— Ако не си изнесеш белезникавите телеса от колата, идвам да те изкарам с шутове.

— Що не си го завреш отзад! — подвикна Мънсън. — Отзад в дебелия задник.

Ченгетата подсвирнаха и отстъпиха назад.

— Край! — отсече Лула. — Сега вече здрава ти гърбина! Развали ми хубавото настроение. Ей сега ще дойда отзад и ще те изритам като мръсно джудже с пишле като на мишле.

Тя слезе с триста мъки от колата и отвори с гръм и трясък задната врата.

Мънсън изскочи като тапа.

Заметнах го с одеялото и всички влязохме вътре, но без Лула, която имаше фобия от полицейски участъци. Тя даде на заден, намери празно място на паркинга и спря.

Аз пък прихванах Мънсън с белезниците за скамейката до дежурния лейтенант, връчих бумагите и си получих разписката. Сега по списък трябваше да отскоча и до Брайън Саймън.

Понечих да се кача на третия етаж, но Костанца ме спря.

— Ако си тръгнала към Саймън, хич не си прави труда да ходиш горе. Още щом чу, че си тук, си плю на петите. — Той плъзна поглед по мен. — Не се обиждай, но изглеждаш ужасно.

От глава до пети бях в прахоляк, коляното на дънните ми се беше цепнало, косата ми приличаше на сплъстено валмо, а и пъпката продължаваше да се мъдри насред лицето ми.

— Изглеждаш така, сякаш не си мигнала от няколко дена — допълни Костанца.

— Изглеждам така, понеже наистина не съм мигнала.

— Бих могъл да поприказвам с Морели.

— Морели няма пръст в тая работа. Не спя заради баба си. Изтърси ми се да живее при мен и ми хърка.

Да не говорим пък, че имах в живота си и Откаченяка. И разни ненормалници. И Рейнджъра.

— И какво, живееш с баба си и с кучето на Саймън? Правилно ли съм разбрал?

— Да.

Костанца се ухили.

— Ей, Джуниак — провикна се той, — ела да чуеш, моля ти се. — Той пак ме погледна. — Сега вече разбирам защо Морели е толкова вкиснат.

— Кажи на Саймън, че съм го търсила.

— Можеш да разчиташ на мен — обеща Костанца.

Тръгнах си от полицейския участък, отидох в кантората и влязох вътре заедно с Лула, за да се изфукам каква ненадмината агентка по залавянето на хора с просрочени съдебни гаранции съм. Ние с Лула бяхме спипали нашия човек. Голям удар, ще знаете! Все пак Мънсън не бе кой да е, той си беше цял убиец и маниак. Е, в операцията имаше и дребни издънки, но без тях не може. Пък и важното бе, че сме сгасчили оная гадина.

Шляпнах разписката върху писалището на Кони.

— Кажи сега, не сме ли добри! — подвикнах аз.

Вини подаде глава от кабинета си.

— Какво чух току-що, новината, че сте заловили някого ли?

— Морис Мънсън — потвърди Кони. — Предаден на властите срещу разписка.

Вини се люшна на токове, без да вади ръце от джобовете си, и грейна в усмивка.

— Върхът!

— Този път дори не подпали никоя от нас — похвали се Лула. — Бяхме неотразими. Сгащихме го за нула време.

Кони огледа Лула.

— А знаеш ли, че си вир-вода?

— Знам, знам. Е, какво да се прави, измъкнахме го онзи мухльо направо изпод душа.

Вини изви вежди.

— Само не ми казвай, че сте го арестували гол.

— Чудо голямо, че сме го арестували гол. Лошото е, че онзи изхвърча от къщата и хукна, както го е майка родила, по улицата — поясни колежката.

Вини поклати глава и усмивката му стана още по-широка.

— Обичам я тая работа!

Кони ми плати хонорара, аз пък дадох на Лула нейния дял и отидох вкъщи да се преоблека.

Баба още беше там, готвеше се за кормуването. Беше се издокарала в пурпурния анцуг, маратонки на платформа и тениска с дълги ръкави отпред с надпис: „Изяж ми гащите!“

— Днес се запознах в асансьора с един мъж — съобщи ми тя. — Довечера ще го взема с нас на вечеря.

— Как се казва?

— Майрън Ландовски. Дебел дъртак, но все трябва да започна отнякъде. — Взе си дамската чанта от кухненския плот, метна я на ръка и погали Боб по главицата. — Днес беше много послушен, само дето изяде ролката тоалетна хартия. А, да, дано вие с Джоузеф имате възможност да ни откарате на вечерята. След като се мръкне, Майрън не шофирал, бил зле със зрението.

— Ама разбира се.

Направих си за обяд едно пържено яйце, преобух си дънните, посресях се криво-ляво и си вързах косата на опашка, после излях цял тон коректор върху пъпката. Наплесках си и спирала за мигли и се погледнах в огледалото. Стефани, Стефани, Стефани, възкликнах. Какви ги вършиш?

Какви ги върших ли? Готвех се да ида в Дийл, при къщата край плажа. Място не можех да си намеря, че съм си пропиляла шансовете да си побъбря с Александър Рамос. Вчера бях седяла с него на масата и бях мълчала като пукал. Уж следяхме всички от семейство Рамос, а когато ми падна случай да се промъкна в кокошарника, аз не зададох на петела и един-едничък въпрос. Бях повече от сигурна, че Рейнджъра ми е дал разумен съвет и не бива да се навъртам край Александър Рамос, но как, кажете, да устоя на изкушението да се върна и пак да си опитам късмета?

Грабнах якето и сложих на Боб каишката. Отбих се в кухнята да кажа едно *чао* на Рекс и да върна пистолета в кутията от курабийки. Едва ли беше уместно да бъда въоръжена до зъби, докато се вживявам в ролята на шофьорка на Александър Рамос. Ами ако той или някой от бавачите му ме пребъркаха и видеха, че съм въоръжена — какво щях да обяснявам?

Когато слязох на паркинга, там беше спряла Джойс Барнхард.

— Хубаво лице, прилича на пица! — подметна тя.

Явно коректорът не вършеше работа.

— Какво искаш?

— Знаеш много добре какво искам.

Джойс не беше единственият идиот, който ми се размотаваше по паркинга. В дъното се бяха тропосали и Мичъл и Хабиб. Отидох при тях и Мичъл, който седеше зад волана, смъкна прозореца.

— Виждате ли жената, с която току-що говорих? — попитах го аз. — Това е Джойс Барнхард. Вيني я е наел да му заведе Рейнджъра. Ако искате да го спипате, трябва да следите нея.

И двамата погледнаха Джойс.

— Ако някоя вземе да се облече така в нашето село, ще я замеряме с камъни, докато умре — съобщи Хабиб.

— Но циците ѝ си ги бива — отбеляза Мичъл. — Истински ли са?

— Поне доколкото знам — да.

— Какви според теб са шансовете й да залови Рейнджъра?

— Никакви.

— А твоите?

— Никакви.

— Казано ни е да те държим под око — каза Мичъл. — Това и ще правим.

— Лошо! — възропта Хабиб. — Лично аз предпочитам да държа под око курвата. Джойс Барнхард, де.

— Цял следобед ли ще ме следите?

Мичъл пламна като домат.

— Имаме да вършим и други неща.

Аз се подсмихнах.

— Трябва да върнеш колата вкъщи, нали?

— Какво да се прави, не я карам само аз — проплака Мичъл. — Синът ми има футболен мач.

Върнах се при буика и натоварих Боб отзад. Да е жив и здрав футболът, поне можех да не се притеснявам, че ме следят. Хвърлих едно око в огледалото за обратно виждане — за всеки случай. От Хабиб и Мичъл нямаше и следа, затова пък Джойс ми се беше лепнала точно отзад. Отбих встрани и спрях, Джойс също спря на два-три метра зад мен. Слязох и отидох при нея.

— Разкарай ми се от главата.

— Живеем в свободна страна.

— Цял ден ли ще ме следиш?

— Вероятно.

— Ами ако те помоля мило?

— Няма да стане.

Погледнах й колата. Новичък черен джип. Погледнах и моето автомобилче — Голямата синя птица. Върнах се при Птицата и се метнах вътре.

— Дръж се! — заръчах на Боб.

После дадох на заден.

ТРИАС!

Смених скоростите и се дръпнах няколко метра напред. Слязох и огледах щетите. Калникът на джипа беше на хармоника, а Джойс се бореше с въздушната възглавница. Виж, задницата на буика си беше

здрава и невредима. Нито една драскотинка! Отново се качих и отпраших. Не ви препоръчвам да се заяждате с пъпчасала жена.

В Дийл беше облачно, откъм океана се стелеше мъгла. Сиво небе, сиво море, сиви тротоари, огромна розова къща, собственост на Александър Рамос. Подминах къщата, направих обратен завой, подминах къщата втори път, завих и спрях на ъгъла. Дали Рейнджъра ме гледаше? Вероятно да. На улицата нямаше спрели микробуси и камиони. Значи беше вътре в къщата. От което излизаше, че къщата е празна. Не беше трудно да разпознаеш в кои от къщите покрай плажа няма никого. Виж, по-трудничко си бе с къщите покрай пътя. Капаците на никоя не бяха затворени.

Погледнах си часовника. Същото време, същото място. А Рамос го нямаше никакъв. След десет минути телефонът ми иззвъня.

— Здравсти — поздрави Рейнджъра.

— Здравей.

— Не умееш да спазваш инструкции, и туйто.

— Говориш за съвета да не се хващам на работа като контрабандистка на цигари ли? Предложението ми се видя много примамливо, за да откажа току-така.

— Но внимавай, чу ли?

— Да.

— Нашият човек не може да се измъкне от къщата. Стой там.

— А ти откъде знаеш? Къде си сега?

— Готова ли си? Театрото започва — оповести Рейнджъра.

И затвори.

Александър Рамос се показа иззад портата и хукна през пътя към колата ми. Отвори рязко вратата и се пхна вътре.

— Карай! — подвикна ми той. — Карай, де!

Тъкмо потеглих и видях как от портата изхвърчат двама костюмирани, които се насочват тичешком право към нас. Натиснах газта до дупка и дим да ни няма.

Рамос не изглеждаше никак добре. Беше блед като мъртвец, бе плувнал в пот и едвам си поемаше дъх.

— Божичко — простена той. — Вече си мислех, че няма да успея. Тая къща е истинска лудница. Добре, че погледнах през

прозораца, когато погледнах, и те видях. Щях да превъртя там вътре.

— В магазина ли отивате?

— Не. Най-напред ще ме потърсят там. Не мога да отскоча и до „Салс“.

Точно тук ме връхлетя лошо предчувствие. Нещо от рода, че днес Александър не си е взел лекарството.

— Карай в Асбъри Парк — нареди той. — Знам едно местенце там.

— Защо тези мъже ви преследват?

— Никой не ме преследва.

— Но аз ги видях с очите си.

— Нищо не си видяла.

След десет минути вдигна показалец.

— Ей там. Спри при кръчмата.

Тримата влязохме вътре, седнахме на една маса и повторихме ритуала от предния път. Без изобщо да даваме поръчка, келнерът ни донесе бутилка узо. Рамос гаврътна две чаши и запали цигара.

— Всички ви познават — отбелязах аз.

Чичката огледа изподраните сепарета покрай едната стена и тъмния махагонов барплот, опасал заведението от единия, та чак до другия край. Зад него се мъдреха задължителните шарени бутилки. Зад тях пък лъщеше задължителното огледало. На един от високите столове без облегалки в дъното седеше човек, който се бе вторачил в питието си.

— Идвам тук от няколко години — поясни Рамос. — Отскачам, когато ми писне от ония ненормалници.

— Кои ненормалници?

— Роднините ми. Отгледал съм трима синове, които не стават за нищо и харчат парите по-бързо, отколкото мога да ги спечеля.

— Вие сте Александър Рамос, нали? Преди известно време видях снимката ви в „Нюзуик“. Моите съболезнования за Хомър. Прочетох във вестника за пожара.

Той си напълни поредната чаша.

— Един ненормалник по-малко.

Усетих как преbledнявам. Доста зловещо заявление в устата на един баща.

Рамос всмукна дълбоко от тютюневия дим и затвори очи да му се наслади.

— Въобразяват си, че изкуфелият дядка не знае какво става. Да де, ама не са познали. Дядката знае всичко от игла до конец. Не съм създал такава империя, защото съм глупав. Или пък добричък. Така че да внимават в играта!

Погледнах назад към вратата.

— Сигурен ли сте, че тук сме в безопасност?

— Щом си с Александър Рамос, значи си в безопасност. Никой не смее и с пръст да ме докосне.

Да, не се и съмнявам. Точно заради това се крием в някаква кръчма в Асбъри Парк. Вече ми се струваше, че полудявам.

— Просто не обичам да ми додяват, когато си пуша цигарата — допълни той. — Не ми се гледат разните му там доктори.

— Защо не ги разкарате? Кажете им да напуснат къщата ви.

Рамос се взря в мен през валмата дим.

— Какво ще си рекат хората! Как да ги разкарам, роднини са все пак! — Метна цигарата на пода и я угаси с крак. — Има само един начин да се отървеш от роднините си.

Ужас!

— Е, да тръгваме — подкани Рамос. — Трябва да се върна, докато синът ми не ме е надушил.

— Кой, Ханибал ли?

— Господин Голямото добрутро! Защо ли изобщо го изучих! — Изправи се и хвърли на масата пачка банкноти. — Ами ти? Ти учила ли си в колеж?

— Да.

— И с какво се занимаваш сега?

Притесних се, че ако му кажа, че съм агентка, издирваща хора, нарушили съдебната гаранция, ще вземе да ме застреля на място.

— С едно-друго.

— Виж я ти нея, потрошила толкова пари да се изучи и да се занимава сега с едно-друго!

— Говорите като майка ми.

— Ще вземеш да й докараш някоя ангина.

Тук вече се засмях. За луд си беше луд, но въпреки това ми беше симпатичен. Приличаше ми на чичо Пънки.

— Знаете ли кой е убил Хомър?

— Хомър сам се е убил.

— Четох във вестника, че не са открили оръжие и изключват възможността да се е самоубил.

— Има много начини да се самоубиеш. Синът ми си беше тъп и алчен.

— О!... Но не сте го убили вие, нали?

— Тогава бях в Гърция.

Погледите ни се срещнаха. И двамата знаехме, че това не е отговор на въпроса. Рамос преспокойно е могъл да поръча екзекуцията на сина си.

Върнах го с колата в Дийл и спрях отстрани, на една пресечка от розовата къща.

— Решиш ли да изкараш някоя и друга двайсетачка, идваш и заставаш на ъгъла — каза Рамос.

Усмихнах се. Досега не бях взимала пари от него, вероятно нямаше и да дойда пак.

— Дадено — обещах. — Оглеждайте се да не ме изпуснете.

Потеглих още в мига, когато той слезе от колата. Само това оставаше — да ме видят ония с костюмите. След десет минути телефонът ми иззвъня.

— Много сте бързи — каза Рейнджъра.

— Той пие каквото пие, пуши каквото пуши и бърза да се прибере.

— Научи ли нещо?

— Мен ако питаш, е луд.

— По този въпрос спор няма.

Спор нямало, моля ви се! Понякога говореше като хъшлак, друг път — като борсов посредник. Рикардо Карлос Маносо, мъжът, обвит в тайнственост.

— Според теб възможно ли е Рамос да е очистил сина си?

— Способен е да го направи.

— Каза, че са убили Хомър, понеже бил тъп и алчен. Ти си го познавал. Тъп и алчен ли беше?

— Беше най-мекушавият от тримата синове. Все гледаше да мине метър. Но това му навличаше главоболия.

— Какви?

— Ами например вземе и профука сто бона на комар, а после се опитва да спечели парите по лесния начин, като ограби ТИР или пласира дрога. Така се натъкваше я на мафията, я на полицията, а Ханибал се виждаше принуден да го откупва.

Всичко това ме накара да се замисля какво ли е търсел Рейнджъра при Хомър Рамос в нощта, когато той е бил убит. Но нямаше смисъл да питам.

— Чао, сладур — каза Рейнджъра.

И изчезна.

Прибрах се вкъщи навреме — за да разходя Боб и да си взема един душ. Посветих половин час на косата си и сега прическата ми изглеждаше измамно нехайна — един вид, хич не си мислете, че съм полагала някакви усилия, просто по рождение съм си неотразима. Видя ми се светотатство косата ми да е толкова секси, а да върви в комплект с чудовищната пъпка, затова изстисках пъпката и тя се пукна. Онова, което остана от нея, беше огромна кървава дупка на сред брадичката ми. Ужас! Лепнах й малко тоалетна хартия, за да не кърви поне докато се гримирам. Облякох си черен ластичен панталон и червено пуловерче с ей такава деколте. Махнах тоалетната хартия от брадичката си, дръпнах се и се погледнах. Ядваше се: торбичките под очите ми изглеждаха значително по-малки, дупката върху брадичката ми бе хванала коричка. Е, не ставах за корица на модно списание, но на по-слаба светлина щях да изглеждам криво-ляво прилично.

Чух, че предната врата се отваря и се затваря, и баба профуча като хала покрай банята — беше се запътила към спалнята.

— Голям кеф е да кормуваш — отбеляза тя. — Просто не знам как съм живяла всичките тия години без шофьорска книжка. Днес след урока Мелвина мина да ме вземе, заведе ме в търговския център, а после ми даде да направя няколко кръгчета. Справих се блестящо, ще знаеш. Само спрях много рязко и на Мелвина й се сецна кръстът.

На вратата се позвъни, отворих и що да видя — Майрън Ландовски връхлита в антрето ми. Винаги ми е приличал на костенурка с тоя проточен врат, плешива глава на морави старчески петна, сгърбени рамене и панталони, прихванати с колана чак под мишниците.

— Казвам ви, ако не направят нещо с тоя проклет асансьор, се изнасям — закани се той. — Живея тук вече двайсет и две години, но ще се видя принуден да ида другаде. Оная дърта вещица Бестлър се вози на асансьора с инвалидната си количка и докато слиза, натиска стопа. Виждал съм я да го прави милион пъти. Слиза по петнайсет минути и забравя да освободи копчето. А през това време какво да правим ние от третия етаж? Ето и сега се наложи да слизам пеш чак дотук.

— Искате ли чаша вода?

— Намира ли ви се нещо за пийване?

— Не.

— Карай. — Той се огледа. — Имам среща с баба ви. Ще ходим на вечеря.

— Облича се. Ей сега ще дойде.

На вратата се почука и при нас дойде Морели. Погледна ме. После погледна и Майрън.

— Ще бъдем заедно — обясних му аз. — Това е приятелят на баба, Майрън Ландовски.

— Нали ще ни извините? — рече Морели и ме дръпна в антрето.

— И бездруго трябва да седна — отвърна Ландовски. — Наложил се да слизам пеш чак дотук.

Морели затвори вратата, притисна ме до стената и ме целуна. Когато приключи, се огледах хубавичко — да се уверя, че още съм облечена.

— Уф! — простенах.

Той ме млясна по ухото.

— Ако не ги разкараш тия старчоци от апартамента, ще мина на петопръстната система.

Влизах му в положението. Сутринта под душа и аз я бях опитала, но не помогна особено.

Баба отвори вратата и надзърна.

— Тъкмо си рекох, че сте тръгнали без нас.

Натоварихме се на буика, понеже джипът на Морели нямаше да ни побере. Морели караше, до него се беше разположил Боб, аз бях до

прозореца. Баба и Майрън седяха отзад и обсъждаха как да си лекуват стомашните киселини.

— Нещо ново за убийството на Рамос? — попитах аз Морели.

— Нищо. Барне продължава да е убеден, че го е извършил Рейнджъра.

— Други заподозрени няма ли?

— Как да няма! Има — ще напълнят цял стадион. И никакви улики срещу никого.

— Ами роднините?

Морели ме стрелна с поглед.

— Какво роднините?

— И те ли са сред заподозрените?

— Да, заедно с всички останали в цели три държави.

Когато пристигнахме, майка ми вече стоеше на вратата. Видя ми се странно, че стои сама — не бях свикнала. През последните две-три години баба винаги бе стояла до нея. Майката и щерката с разменените роли: баба на драго сърце беше преотстъпила родителските отговорности, майка ми пък от немай-къде се бе нагърбила със задачата и се мъчеше като грешен дявол да си изясни отношенията с бабичка, ни в клин, ни в ръкав превърнала се в странна кръстоска между любвеобилна великодушна майка и непокорна щерка. Баща ми си седеше в хола — отказваше да взема участие.

— Виж ти! — възкликна баба. — От тази страна на вратата изглежда по-различно!

Боб се спусна като стрела и се хвърли на майка ми, привлечен от миризмата на свинско печено, лъхаща откъм кухнята.

Майрън се придвижи по-бавно.

— Количката ви е страхотна — отбеляза той. — Цена няма. Сега вече не правят такива. Сега всичко е боклук. Купчина пластмаса. Произведена от шайка чужденци.

Баща ми дотърча в антрето. Много си падаше по такива разговори. Беше второ поколение американец и си умираше да клейми всички чужденци наред, без роднините, разбира се. Но отстъпи крачка назад, щом видя, че дълбокомислията излизат от устата на Човека костенурка.

— Това тук е Майрън — представи го баба. — Тази вечер ще ми кавалерства.

— Чудесна къща имате — отбеляза Майрън. — Най-хубава си е алуминиевата дограма. Това тук е алуминиева дограма, нали?

Боб търчеше из къщата като побесняло псе — беше превъзбуден от миризмата на вкуснотии. Спря в антрето и задуши задника на баща ми.

— Махайте го това куче оттук! — извреця баща ми. — Откъде се взе?

— Това е Боб — представи баба и него. — Какво толкова, казва ти *здрасти*. Гледах по телевизията едно предаване за кучета и там казаха, че когато душели, все едно се ръкували. Сега вече знам всичко за кучетата. И сме извадили голям късмет, че са кльцнали топките на Боб още докато е бил пале и не си е създал навика да ти чука крака. Било много трудно да отучиш кучето си от това.

— Навремето като малък имах заек, който ги вършеше същите — намеси се и Майрън. — Като ти се лепне, и няма отърване, и с кулокран не можеш да го издърпаш. И хич не пробираше пустият му заек. Веднъж като налетя на котката, щеше да я умъртви горката.

Усещах как Морели се тресе зад мен в беззвучен смях.

— Прегладняла съм като вълк — оповести баба. — Хайде да ядем.

Насядахме всички около масата без Боб, който щеше да вечеря в кухнята. Баща ми си взе две пържоли и подаде останалите на Морели. Започнахме да си предаваме и пюрето. А също зеления фасул, ябълковия сос, бурканчето с туршията, панерчето с хлебчетата и маринованото цвекло.

— За мен без цвекло — рече Майрън. — От него получавам киселини. И аз не знам каква е тая работа, но почнеш ли да остаряваш, и от всичко получаващ киселини.

Старост нерадост — но аз още бях далеч от киселините.

— Пак викай *ура*, че можеш да вървиш — отвърна баба. — Не си опрял до метамуцила. След като Прекупвача излезе от бизнеса, цените на лекарствата ще достигнат баснословни нива. И другите неща няма да са ни по джоба. Добре, че купих навреме колата.

Майка ми и баща ми вдигнаха глави от чиниите.

— Кола ли си купила? — шашка се майка ми. — Никой не ми е казал.

— Да знаеш само колко е хубавка! — възкликна баба. — Червен корвет.

Майка ми се прекръсти.

— Боже Господи! — пророни тя.

ГЛАВА 10

— Откъде взе пари за корвет? — ахна баща ми. — Нали караш на едната пенсийка?

— Скътала съм пари от къщата, дето я продадох — поясни баба. — Пък и я взех много изгодно. Потвърди го дори Откаченияка.

Майка ми се прекръсти.

— Откаченияка ли? — подвикна тя малко истерично. — Да не си купила кола от Откаченияка?

— Не от Откаченияка — уточни баба. — Той не продава коли. Купих я от Прекупвача.

— Слава Богу! — въздъхна майка ми с ръка на сърцето. — За миг си помислих, че... Е, радвам се, че все пак си отишла при търговец на коли.

— Той не е търговец на коли — поправи я баба. — Купих колата от търговеца на метамуцил. Платих му четиристотин и петдесет долара. Евтино ми е излязла, нали?

— Зависи — намеси се пак баща ми. — Има ли двигател?

— Не съм погледнала — рече баба. — Нали всички коли си имат двигатели?

Джо се свъси. Никак не му се щеше тъкмо той да донася в полицията, че баба ми притежава краден автомобил.

— Докато двете с Луиз разглеждахме колите, в задния двор на Прекупвача имаше двамина, които си говореха за Хомър Рамос — продължи баба. — Обсъждаха, че въртял голяма търговия с коли. Не знаех, че кланът Рамос продава и коли. Мислех си, че се занимава само с контрабанда на оръжие.

— Хомър Рамос продаваше *крадени* коли — натърти баща ми, както беше забучил нос в чинията. — И пеленачетата го знаят.

Обърнах се съм Джо.

— Вярно ли е?

Той сви рамене. Така де, защо да влиза в излишни разговори! Лепна си ченгеджийското лице. Ако човек умееше да разчита знаци,

веднага щеше да разбере какво казва изразът му: „Следствието не е приключило.“

— И това не е всичко — допълни баба. — Изневерявал, моля ви се, на жена си. Голям мухльо, ще знаете. Ония двамата казаха, че и брат му не бил по стока. Живее в Калифорния, но имал къща и тук, за да си води любовниците в нея. Мен ако питате, цялото семейство са непрокопсаници.

— Явно е паралия, щом му е по джоба да държи две къщи — отбеляза Майрън. — Ако бях толкова богат, и аз щях да си завъдя любовница.

На масата настъпи мълчание — всички се замислихме какво ще я прави Ландовски тая любовница.

Той се пресегна към купата с пюрето, тя обаче беше празна.

— Дай да я напълня — спусна се баба. — Елън винаги приготвя повечко, но го държи на печката — да е топличко.

Взе купата и заситни към кухнята.

— Ау-у! — простена тя, щом влезе в нея.

Ние с майка ми се изправихме едновременно и се юрнахме да видим какво става. Баба стоеше наред кухнята и гледаше тортата върху масата.

— Добрата новина е, че Боб не е излапал цялата торта — оповести тя. — Лошата е, че е олизал глазурата от едната страна.

Без да губи и миг, майка ми извади от чекмеджето със сребърните прибори шпатулката, гребна от глазурата отгоре по тортата и я прехвърли отстрани, където Боб я беше изял, после я поръси с кокосово брашно.

— Отдавна не сме си хапвали торта с кокосово брашно — рече баба. — Изглежда чудесно.

Майка ми сложи тортата върху хладилника, та Боб да не я стига.

— Когато беше малка, все облизваше глазурата — съобщи ми тя. — Често си правехме торти с кокосово брашно.

Когато се върнах на масата, Морели ме погледна с вдигната вежда.

— Не задавай излишни въпроси — предупредих го аз. — И не яж тортата отстрани.

Когато се прибрахме, паркингът пред блока беше почти пълен. Старците се бяха прибрали и бяха наклеявали пред телевизорите.

Майрън разклати ключовете от апартамента си пред носа на баба.

— Защо не дойдеш, милинка, да пийнем по едно преди лягане?

— Всички мъже сте еднакви — отбеляза баба. — Само едно ви се върти в главата.

— И какво е то? — поинтересува се Майрън.

Баба сви устни.

— Щом не знаеш, какъв е смисълът да идвам у вас? Морели ни изпрати с баба до апартамента. Пусна баба да влезе първа и ме дръпна настрана.

— Защо не дойдеш при мен? — предложи той.

Много съблазнително! Но не по причините, на които залагаше Морели. Бях жива-умряла. И Морели не хъркаше. У него сигурно щях да поспя. Вече не помнех какво е да си легнеш вечерта и да се събудиш на сутринта.

Той ме целуна лекичко по устните.

— Баба ти няма да възрази. Тя си има Боб.

Осем часа, помислих си. Не исках от живота нищо друго, освен осем часа сън и щях да съм като нова.

Джо пхна длани под пуловера ми.

— Ще си прекараме паметна нощ.

Нощ без олигавени пиромани, които ми размахват нож пред лицето.

— Ще бъде райско — казах, без да се усещам, че говоря на глас.

Джо се беше долепил до мен и аз усещах всяка негова част. И една от частите набъбваше. Това обикновено би отприщило ответната реакция и у мен. Днес обаче мислите ми бяха другаде, щях да мина и без реакции. Но ако това бе цената да си отспя, бях готова да я платя.

— Чакай да си взема някои неща — рекох на Морели и вече си представих как си спя сладко-сладко в топлата бархетна нощничка. — Трябва да кажа и на баба.

— Нали няма да влезеш, да въртнеш ключа и да ме оставиш да вися тук?

— Това пък откъде ти хрумна?

— И аз не знам. Просто така ми се стори...

— Защо не влезете? — провикна се баба — По телевизията дават за алигаторите. — Тя промуши глава. — Какъв е тоя странен звук? Като щурче.

— Ужас! — простена Морели.

И двамата знаехме какъв е тоя звук — от пейджъра му. Джо правеше всичко възможно да не му обръща внимание. Аз се окопитих първа.

— Рано или късно ще се наложи да го провериш — казах му.

— Не се налага да проверявам — отвърна Морели. — И така знам какво е и то не е особено приятно.

Погледна екранчето, свъси се и се запъти към телефона в кухнята. След малко се върна с хартиена салфетка, на която беше надраскал някакъв адрес, и аз го погледнах с очакване.

— Трябва да вървя — обясни Джо. — Но ще се върна.

— Кога? Кога ще се върнеш?

— Най-късно в сряда.

Завъртях очи. Какво да се прави, полицейски хумор.

На изпроводяк Морели ме целуна и си тръгна.

Натиснах копчето за повторно набиране на номера върху телефонния апарат. Вдигна жена и аз познах гласа: Тери Гилман.

— Я погледни! — провикна се пак баба. — Алигаторът излапа цяла крава. Това не го показват всеки ден.

Седнах до нея. За щастие яденето на цели крави беше приключило. Макар че сега, когато знаех, че Джо е отишъл на среща с Тери Гилман, смъртта и унищожението някак си ме привличаха. Явно щяха да се срещат по работа и заради това не ми беше чак толкова интересно да се правя на ядосана. Но ако не бях като пребита, със сигурност щях да се докарам до тиха истерия.

След като предаването за алигаторите свърши, погледахме търговския канал.

— Ще взема да си легна — каза накрая баба. — Една жена, за да е хубава, трябва да си почива достатъчно.

Още на мига, щом излезе от хола, извадих възглавницата и юргана, угасих лампите и се свлякох на канапето.

Заспала съм за нула време — дълбоко, без сънища. Но спях, каквото спях, и след малко се събудих от хъркането на баба. Станах да затворя вратата, но тя вече беше затворена. Въздъхнах тежко — къде

от самосъжаление, къде от изумление, че баба ми може да спи на такъв шум. Човек би си казал, че отдавна би трябвало да се е събудила. Боб нехаеше. Беше се проснал в единия край на канапето и спеше непробудно.

Пъхнах се под юргана и се опитах да заспя. Но къде ти! Сън не ме ловеше. Известно време се мятах. Запуших си ушите с ръце. Пак се помятах. Беше ми неудобно на канапето. Юрганът ми се беше намотал. И баба продължаваше да хърка и хърка.

— Хрррр! — казах аз.

Боб не се помръдна.

Така или иначе баба все някога щеше да се разкара оттук. Станах и както бях боса, зашляпах към кухнята. Прегледах едно по едно чекмеджетата, после и хладилника. Нищо интересно. Беше малко след полунощ. Е, не беше чак толкова късно. Дали да не изляза да си купя шоколадово блокче, за да си успокоя нервите? Нали шоколадът уж успокоявал?

Нахлузих дънните и обувките и облякох якето направо върху горницето на пижамата. Дръпнах дамската си чанта от кукичката в антрето и излязох на пръсти. Щеше да ми отнеме някакви си десетина минути да ида да си купя шоколадово блокче, после щях да се прибера и да заспя като къпана.

Докато се качвах в асансьора, едва ли не очаквах вътре да е Рейнджъра, но той не се появи. Нямаше го и на паркинга. Подкарах буика, отидох до магазина и си взех „Милки Уей“ и „Сникърс“. Излапах „Сникърса“ на бърза ръка, а „Милки Уей“ го оставих уж за преди лягане. После обаче излапах и него.

Сетих се за баба и за хъркането ѝ и нещо ми се отця да се прибирам, затова отцепих право към къщата на Джо. Джо живее на две крачки от Бърг, в къща, която е наследил от стринка си. Отпърво все не можех да си го представя като собственик на къща. Но тя някак си му отиваше и съюзът между двамата се оказа успешен. Къщата беше малка и спретната, намираше се на тиха уличка. Входното стълбище излизаше направо на тротоара. Кухнята беше отзад, спалните и банята бяха на втория етаж.

В къщата беше тъмно. Прозорците зад пердетата не светеха. При тротоара нямаше спрян джип. Нямаше и следа и от Тери Гилман. Всъщност какво търсех тук — май бях започнала да полудявам. И

шоколадовите блокчета ми бяха само повод колкото да изляза и да дойда чак тук. Набрах на клетъчния телефон номера на Джо. Не вдигна никой.

Жалко, че не умеех да отворям врати с шперц. Можех да вляза вътре и да си поспя в легълцето на Джо. Като Златоносна.

Включих на скорост и подкарах бавно по уличката — вече не се чувствах толкова уморена. Рекох си, карай, и бездруго нямам какво да правя, защо ли не взема да отскоча до Ханибал?

Излязох по кривите улички от квартала на Джо, подкарах по *Хамилтън* и се отправих към реката. Свих по магистрала 29 и след броени минути профучах покрай градската къща на Ханибал. Тъмно като в рог. И тук не светеше никъде. Спрях на една пресечка оттам, зад ъгъла, и се върнах пеш. Застанах точно пред къщата и се взрях в прозорците. Наистина ли откъм хола се процеждаше светлина, или само ми се беше сторило? Промъкнах се по-близо през моравата, спотаих се зад храстите около къщата и долепих нос до стъклото. Точно така, някъде в къщата светеше. Сигурно нощна лампа. Но не бях много сигурна.

Притичах обратно на тротоара и забързах към велосипедната пътека, където поспрях — да свикна с тъмнината. После отидох на пръсти при задния двор на Ханибал. Покатерих се на дървото и пак зяпнах прозорците. Всички пердета бяха пуснати. Но от някоя стая долу пак се процеждаше светлинна. Тъкмо си казах, че светлината не означава нищо, когато тя угасна.

Сърцето ми се разтуптя — не изгарях от желание пак да стрелят по мен. Я по-добре да сляза от това дърво! И да наблюдавам от по-безопасно разстояние! Например от Джорджия... Слязох бавно и предпазливо и тъкмо да се върна все така крадешком при буика, когато се чу щракване на ключалка. Някой или заключваше за през нощта, или идваше да ми тегли куршума. При тази мисъл хукнах като попарена.

Тъкмо да завия към улицата, когато чух как изскърцват пантите на портичка. Долепих се до стената и се спотаих в тъмното, без да изпускам от очи велосипедната пътека. Изникна самотен силует на мъж, който затвори портичката. Поспря за малко и погледна право в мен. Бях почти сигурна, че е излязъл от двора на Ханибал. Също тъй сигурна бях, че не може да ме види. Делеше ни доста голямо

разстояние, пък и мъжът стоеше в тъмното. Завъртя се и тръгна в другата посока. Мина покрай ивица светлина, процеждаща се от един прозорец, и тя за миг го освети. Беше Рейнджъра. Понечих да го повикам, но тъкмо да отворя уста, и той се скри в мрака — нощта го погълна. Все едно беше привидение.

Изтичах на улицата и нададох ухо — да чуя стъпки. Стъпки не чух, затова пък долових някъде наблизо запален двигател. По кръстовището мина черен джип, после кварталът отново потъна в тишина. Притесних се да не съм превъртяла и от безсъние да не съм започнала да получавам халюцинации. Уплашена до смърт, се върнах при колата и се отправих към къщи.

Когато метнах дамската си чанта върху плота в кухнята, баба продължаваше да си хърка — не ти трябва електрически трион. Казах едно здрасти на Рекс и се проснах на канапето. Не си направих труда да си изувам обувките. Само се завих с юргана.

Следващия път, когато отворих очи, на масичката до канапето се бяха разположили Откаченяка и Дуги, които ме гледаха втренчено.

— Майко мила! — викнах аз. — Това пък сега какво е?

— Дано не сме те уплашили, маце — отвърна Откаченяка.

— Какво търсите тук? — продължих да пища аз.

— Ей това приятелче, доскоро известно като Прекупвача, изпитва нужда да си поговори с някого. Объркан е, тъй да се каже. В един момент е преуспял бизнесмен, а после — хоп! — лишават го от цялото му бъдеще, все едно са му издърпали килимчето под краката. Не е честно, мой човек.

Дуги поклати глава.

— Ама никак — потвърди той.

— Та си рекохме, че сигурно имаш идея с каква работа да се заеме в бъдеще — допълни Откаченяка. — Ти преуспяваш в службата. И двамата с Дуги сте много предприемчиви, лика-прилика сте си.

— Не че нямам и други предложения — намеси се отново Дуги.

— Точно така, има — потвърди Откаченяка. — Радва се на голямо търсене във фармацевтичната индустрия. Там винаги има свободни места за предприемчиви младежи.

— Какво ще рече фармацевтичната индустрия — нещо от рода на метамуцила ли?

— Да, и на метамуцила — потвърди Откаченяка.

Сякаш не беше загазил достатъчно. Едно е да пласираш задигнат метамуцил, съвсем друго — трева и дрога.

— Лично аз не ти препоръчвам да се занимаваш с фармацевтиката — казах му аз. — Може да се отрази неблагоприятно върху продължителността на живота ти.

Дуги кимна за пореден път.

— Точно това си мислех и аз. А сега, след като Хомър излезе от играта, нещата ще загубеят.

— Какъв срам и позор, да очистят Хомър! — завайка се Откаченяка. — Прекрасно същество беше. А и го биваше за бизнесмен.

— Кого, Хомър ли? — не разбрах аз.

— Да, Хомър Рамос. Ние с него бяхме много гъсти — поясни Откаченяка и допря пръсти.

— Нима намекваш, че Хомър Рамос е пласирал дрога?

— Разбира се, че е пласирал! — изненада се на въпроса ми Откаченяка. — Че кой не пласира!

— А ти откъде познаваш Хомър Рамос?

— Не съм го познавал във физическия смисъл на думата. Тук става въпрос по-скоро за космическа връзка. Той беше великият дух на дрогата, аз пък ѝ бях потребителят. Но и той се друсаше. Беше друсан дори когато се сдоби със скъпия килим.

— Килим ли?

— Ами да. Миналата седмица отскочих до магазина „Арт“, мислех да си купя килимче. Нали знаеш как е, в началото всички килими ти се струват страхотни, после, колкото повече ги гледаш, толкова по-еднакви ти се виждат. И докато се усетиш, един вид те хипнотизират. Сетне — хоп! — полягаш на пода, за да си починеш. Та докато си лежах зад килимите, чух, че влиза Хомър. Отиде в служебното помещение отзад, грабна един килим и дим да го няма. Но първо килимарят, собственикът де, и Хомър си поговориха как килимът струвал милион долара, затова Хомър да внимавал много. Какво ще кажеш, а?

Килим за един милион долара ли! И Артуро Столе го е дал на Хомър Рамос точно преди той да бъде убит. А сега Столе издирваше под дърво и камък Рейнджъра, последния човек, видял Рамос жив... ако не броим, разбира се, онзи кретен, дето го е пречукал. И Столе

смяташе, че у Рейнджъра има нещо, което му принадлежи. Нима цялата дандания беше заради някакъв си килим? Нещо не ми се вярваше. Чак пък такъв килим!

— Сигурен съм, не са халюцинации, честен кръст! — зарече се Откаченяка.

— Щяха да са доста странни халюцинации.

— Е, не чак толкова странни, както оня път, когато ми се стори, че съм се превърнал в огромна, издута на балон дъвка. Глътнах си езика от страх, маце. Бях с едни такива мънички ръчички и крачета, а останалото ми беше дъвка. И нямах лице, представяш ли си! И бях един такъв надъвкан. — Той потрепери. — Гадна работа, маце. Много се бях надрусал.

Входната врата се отвори и влезе Морели. Погледна Откаченяка и Дуги, после хвърли едно око и на часовника си и вдигна вежда.

— Добра среща, мой човек! — провикна се Откаченяка. — Отдавна не съм те виждал. Как е животът?

— Не мога да се оплача — отвърна Морели.

За разлика от Откаченяка Дуги не беше чак толкова друсан — при вида на Морели подскочи като ужилен и без да иска, настъпи Боб. Боб излая стъписано, заби зъби в крачола му и откъсна ей такава парче.

Баба Мазур открехна вратата на спалнята и надзърна в хола.

— Какво става тук? — поинтересува се тя. — Да не пропускам нещо?

Дуги бе заел стартова позиция и се бе приготвил при първа възможност да търти към вратата. Не му се стоеше в едно и също помещение с ченге от нравствената полиция. Липсваха му много качества, необходими, за да преуспее като престъпник.

Морели вдигна ръце — един вид, предава се.

— Аз бях дотук — оповести.

Целуна ме колкото да не е без хич по устата и се обърна да си ходи.

— Я чакай! — спрях го аз. — Трябва да поговорим. — Погледнах към Откаченяка. — На четири очи.

— Ама разбира се — каза Откаченяка. — Нямате проблем. Признателни сме ти за мъдрия съвет относно фармацевтиката. Ще се

наложи ние с Дуги да потърсим други възможности за професионалната му изява.

— Отивам да си легна — съобщи баба, след като Дуги и Откаченяка си тръгнаха. — Нещо не ми се вижда интересно. По ми хареса оная вечер, когато се въргаляше на пода с онзи, агента по залавяне на неявили се в съда.

Морели ме стрелна с поглед: какво си оплескала пак!

— Тя е дълга и широка — заоправдавах се аз.

— А, не се и съмнявам.

— Сигурно сега не ти е до това да слушаш цялата дълга отегчителна история — настоях аз.

— Както личи, е доста забавна. Така ли ти отиде предпазната верига?

— Не. Нея я бастиса Морис Мънсън.

— Оная нощ не си си губила времето.

Въздъгнах тежко и пак се свлякох върху канапето.

Морели се разположи във фотьойла отсреща.

— Е, казвай сега!

— Знаеш ли нещо за килимите?

— Знам, че ги слагат на пода.

Разправих му за Откаченяка и за килима за един милион долара.

— Мен ако питаш, не килимът е струвал един милион долара, а онова, което е било вътре в него — рече Морели.

— Като например?

Той само ме погледна.

Започнах да играя на „топло — студено“.

— Значи е било достатъчно малко, за да се помести вътре в килима. Дрога?

— Видях малко от записа, който охранителната камера е направила преди пожара в сградата на Рамос — поясни Морели. — Вечерта, когато се е срещал с Рейнджъра, Рамос е минал покрай камерата със сак. А когато си е тръгнал, Рейнджъра е носел същия сак. Сред престъпния свят се говори, че на Артуро Столе му се губят доста мангизи и той искал да си поприказва с Рейнджъра. Какво мислиш?

— Мисля, че Столе може би снабдява Рамос с дрога. Рамос я дава на някого да я разфасова и пласира и накрая прибира сакче,

натъпкано с мангизи, част или всичките от които принадлежат на Столе.

— Ако наистина е така, Хомър Рамос го е правел в разрез с всички правила в престъпния свят — поясни Морели. — С наркотиците, изнудването и проституцията се занимава организираната престъпност. А оръжието е запазена територия на клана Рамос. Александър Рамос винаги е спазвал това.

С тази малка подробност, че в Трентън престъпността беше по-скоро *неорганизирана*. Трентън се падаше по средата между Ню Йорк и Филадельфия. Никой пет пари не даваше за наш Трентън. Онова, с което градът можеше да се похвали, беше бандата посредници и сводници, които по цял ден киснеха по клубовете. А благодарение на парите от проституцията и наркотърговията ставаше по-стабилна. Дрогата пък се пласираше от улични банди на чернокожи с имена от рода на Корлеоне. Ако не бяха филмите за Кръстника и предаванията по телевизията за престъпността, надали някой в Трентън щеше да знае какво да прави и как да се кръсти.

Сега вече получавах по-ясна представа защо Александър Рамос може би се е разочаровал от сина си. Но още с пълна сила си стоеше въпросът: бил ли е той чак толкова разочарован, че да го очисти? Струваше ми се, че вече знам и защо Артуро Столе издирва Рейнджъра.

— Всичко това са догадки — вметна Морели. — Колкото да става приказка.

— Никога не споделяш с мен полицейските данни. Защо сега ми казваш тези неща?

— Това не са точно полицейски данни. Обясних ти, просто догадки. От доста време държа под око Столе — безуспешно. Може би това е пробивът, на който се надявам. Трябва да поговоря с Рейнджъра, а не мога да го накарам да ми звъне. Ето защо и ти разказвам всичко това, а ти го предай на него.

Кимнах.

— Ще му предам.

— Но не по телефона.

— Да де. А как мина с Гилман?

Морели се подсмихна.

— Я да видим дали ще позная. Пръстчето ти съвсем случайно е натиснало копчето за повторно набиране на последния номер.

— Е, защо да си кривя душата, любопитна съм.

— Организираната престъпност си има организационни проблеми. Забелязах известно оживление по клубовете и изразих пред Вито своята загриженост. А Вито ми прати Тери да ме увери, че момчетата му не трупат атомно оръжие, с което да подпалят Третата световна война.

— В сряда видях Тери. Занесе едно писмо на Ханибал Рамос.

— Значи организираната престъпност и контрабандистите на оръжие пак поделят териториите. Хомър Рамос е прекрачил някои граници и сега, след като той бе изваден от играта, границите трябва да бъдат очертани наново. — Морели започна да си играе с кутрето ми. — Е?

— Какво е?

— Ще го правим ли?

Бях капнала от умора, чак не ми се говореше, а Морели напираше да сме се чукали.

— Да, разбира се — отвърнах му. — Но нека очите ми си починат малко.

Затворих очи и когато ги отворих, вече беше сутрин. Морели го нямаше никакъв.

— Закъснявам — оповести баба и заситни от спалнята към кухнята. — Успала съм се. Всяка нощ ме будите. Къщата ти прилича на Централна гара. След половин час ми е последният урок по кормуване. Утре съм на изпит. Надявах се да ми го вземеш ти. Рано сутринта е.

— Разбира се. Защо не!

— И после се изнасям. Не се обиждай, но това тук е лудница.

— Къде ще идеш?

— Как къде, връщам се при майка ти. Пък и баща ти заслужава да се примири с присъствието ми.

Беше неделя, а в неделя сутрин баба винаги ходеше на черква.

— Ами черквата?

— Днес не ми е до черкви. Е, ще минат и без мен. А и майка ти нали ще бъде там — ще представя цялото семейство.

Майка ми винаги представяше семейството, защото баща ми не стъпваше в черква. Стоеше си вкъщи и чакаше бялото пликче от

хлебарницата. Откакто се помня, няма неделя, в която майка ми да не е отишла на черква и на връщане да не се е отбила в хлебарницата. Всяка Божя неделя купуваше понички с желе. Нищо друго, освен понички с желе. Курабийките, сладките и ластичните се купуваха през седмицата. Неделята беше ден на поничките с желе. Все едно се причестявахме с тях. По рождение съм католичка, ала в личната ми религия светата Троица се състои от Отца, Сина и светата Поничка с желе.

Сложих на Боб каишката и го изведох на разходка. Беше хладно, небето беше синьо. Вече миришеше на пролет. Не видях на паркинга Хабиб и Мичъл. Сигурно не работеха в неделя. Не видях и Джойс Барнхард. Камък ми падна от сърцето.

Когато се върнах, баба вече беше излязла и апартаментът тънеше в блажена тишина. Пъхнах се под юргана. Събудих се в един часа и се сетих за разговора си с Морели от предната нощ. И аз не му казвах всичко. Например, че съм видяла как Рейнджъра излиза от градската къща на Ханибал. Дали и Морели не криеше едно-друго от мен? По всяка вероятност — да. Професионалните ни отношения се подчиняваха на правила, съвсем различни от правилата в личната ни връзка. Още в самото начало Морели беше задал тона. Имало някои свързани с полицията неща, които нямало да огласява пред мен и точка по въпроса. Виж, правилата в личните ни отношения продължаваха да се развиват. Той си имаше негови си правила. Аз пък си имах свои. От време на време бяхме на еднакво мнение. Веднъж ни хрумна да живеем заедно, но това продължи ден до пладне — Морели не искаше да се чувства обвързан, аз пък не исках да се превръщам в жена домакиня. Затова и се разделихме по живо, по здраво и всеки продължи да си живее сам в жилището.

Стоплих си консерва пилешка супа с фиде и звъннах на Морели.

— Извинявай за нощес — рекох му.

— В началото се уплаших, че си умряла.

— Бях уморена.

— Досетих се.

— Баба няма да я има цял ден, а аз имам малко работа и се питах дали няма да погледаш Боб.

— Колко ще го гледам? — поинтересува се Морели. — Ден? Година?

— Час-два.

После се обадох на Лула.

— Трябва да проникна на едно място с взлом и да вляза вътре. Ще дойдеш ли с мен?

— Защо изобщо питаш! Най обичам да прониквам с взлом.

Закарах Боб у Морели, на когото дадох инструкции.

— Наглеждай го. Яде всичко наред, хич не подбира.

— Дали да не го направим ченге? — възкликна Морели. — А как е с пиенето?

Лула ме чакаше на верандата пред тях. Беше облечена много дискретно: отровназелен ластичен клин и електриковорозово палтенце, имитация на кожа. Човек можеше да я тури посред нощ и в най-гъстата мъгла на някое кръстовище и да е сигурен, че се вижда от пет километра.

— Хубаво тоалетче — отбелязах аз.

— Исках да изглеждам добре, в случай че ме арестуват. Нали знаеш, в участъка те снимат и така нататък. — Тя си пооправи палтенцето и ме огледа от глава до пети. — Ще има да съжаляваш, че си се облякла с тая размъкната гадна фланела. Ще личи и на снимката. Дори не си си тупирала косата. Това коса ли е!

— В плановете ми не влиза да ме арестуват.

— Човек никога не знае. Не е зле да вземе предпазни мерки и да си сложи повечко грим. Та у кого ще влизаме с взлом?

— У Ханибал Рамос.

— Моля? Правилно ли чух? У брата на мъртвия Хомър Рамос ли? У първородния син на Царя на пушката Александър Рамос? Ти да не си превъртяла?

— Той едва ли си е вкъщи.

— А как ще провериш?

— Ще натисна звънеца.

— Ами ако отвори?

— Ще го питам дали ми е виждал котарака.

— Майко мила! — завайка се Лула. — Ти нямаш котарак.

Да де, тъпичко си беше. Но не ми хрумваше нищо по-добро. Бях готова да се обзаложа, че Ханибал не е в къщата. Нощес не бях чула Рейнджъра да пожелава на някого *лека нощ*. Не бях забелязала и вътре да свети, след като той си тръгна от къщата.

— Какво търсиш? — поинтересува се колежката. — Или просто ти се мре млада?

— Ще разбера, когато идем — отвърнах.

Най-малкото се надявах да разбера.

Да ви призная, не ми се мислеше много-много какво точно търся. А и ме беше страх да не натопя Рейнджъра. Той ме беше помолил да държа под око къщата на Ханибал, а после ми беше бил дузпата и бе продължил сам. Това ме притесняваше. Какво ли е търсел в къщата на Ханибал? А и в къщата в Дийл? Подозирах, че оня път, когато се бях нагърбила със задачата да броя прозорци и врати, съм му предоставила данните, необходими, та той да проникне с взлом в сградата. Какво ли, дявол го взел, имаше вътре, та Рейнджъра да се излага на такава опасност?

Рейнджъра, загадъчен човек, беше голям симпатяга, но само когато всичко вървеше по вода. Тук обаче се бях забъркала в нещо сериозно и вече ми се струваше, че постоянната тайнственост, обгърнала Рейнджъра, се поизносва. Искях да разбера какво точно става. Искях, освен това, да се убедя, че Рейнджъра не е сгазил лука. Така де, кой всъщност беше той?

Ние с Лула стояхме на тротоара и оглеждахме къщата на Ханибал. Пердетата още си бяха спуснати. Мъртвило. Къщите от двете страни на Ханибалови също тънеха в тишина. Неделя следобед. Всички бяха отишли на пазар.

— Сигурна ли си, че не си сбъркала адреса? — попита колежката. — Къщата ми се вижда доста скромничка, та в нея да живее такава важна клечка, контрабандист на оръжие. Очаквах нещо от рода на Тадж Махал. Дето живее Доналд.

— Доналд Тръмп не живее в Тадж Махал.

— Как да не живее! Разбира се, че живее, когато е в Атлантик Сити. А тази барачка си няма дори бойници. Изключено е тук да живее търговец на оръжие!

— Гледа да не бие на очи.

— Бабина ти трънкина! Да не биел на очи.

Отидох на вратата и натиснах звънеца.

— Не знам дали иска да не бие на очи, но ако сега отвори вратата, ще взема да напълня гащите — оплака се Лула.

Натиснах бравата — заключено. Погледнах колежката.

— Нали умееш да отваряш врати?

— Разбира се, че умея. Още не са произвели ключалката, която да ми се опре. Само не си нося джаджата, как ѝ беше името?

— Шперца ли?

— Точно така, шперца. Ами алармата?

— Имам чувството, че не работи.

А ако работеше, щяхме да си плюем на петите.

Минахме отзад и на следващата пресечка излязохме на велосипедната пътека, да не би някой да ни гледа. Стигнахме задната портичка на Ханибал, която не беше заключена, и влязохме в двора.

— Идвала ли си тук и преди? — попита Лула.

— Да.

— И какво стана?

— Той стреля по мен.

— Ужас! — проплака колежката.

Натиснах бравата на вратата към задния двор. Не беше заключено.

— Можеш да влезеш първа — настоя Лула. — Знам, че държиш много на тези неща.

Дръпнах пердето и влязох в къщата на Ханибал.

— Мале, каква тъмница! — прошепна колежката. — Тоя да не е вампир?

Обърнах се и я погледнах.

— Ох, уплаших се! — възкликна тихичко Лула.

— Не е вампир. Но дърпа пердетата, за да не му надничат вътре. Ще направя предварителен оглед, за да се уверя, че няма никого. После ще огледам стаите една по една, може пък да изскочи нещо интересно. А ти стой тук на пост.

ГЛАВА 11

На първия етаж нямаше никого. В сутерена — също. Долу Ханибал имаше малък склад, а също и доста просторна бiliarдна зала с огромен телевизор, бiliarдна маса и мокър бар. Хрумна ми, че някой може да се е спотаил в сутерена и да си гледа телевизия, въпреки че къщата бе тъмна и изглеждаше безлюдна. На втория етаж имаше три спални. И те празни откъм човешки същества. В едната определено спеше собственикът. Другата беше превърната в кабинет с вградена библиотека и огромно писалище, застлано с кожа. А третата стая бе за гости. Тъкмо тя привлече вниманието ми. Личеше, че някой живее в нея. Завивките бяха намачкани. На стола пък бяха метнати мъжки дрехи. В ъгъла бяха запокитени чифт обувки.

Претършувах чекмеджетата и дрешника, пребрках и джобовете да видя дали по нещо ще позная кой е въпросният гост. Но ударих на камък. Дрехите бяха скъпи. Притежателят им беше среден на ръст и като телосложение, под метър и осемдесет и с тегло към осемдесет кило. Сравних панталоните тук с панталоните в спалнята на Ханибал. Той бе по-широк в кръста, с по-старомодни вкусове. В банята на Ханибал се влизаше от самата спалня. Докато другата стая си нямаше баня — гостенинът трябваше да ходи чак в банята в дъното на коридора. В никоя от двете спални не се натъкнах на изненади, ако не се броят презервативите в банята за гости. Посетителят явно е смятал да помърсува.

Отидох в кабинета и най-напред огледах библиотеката. Биографии, атлас, някое и друго романче. Седнах зад писалището. Никакви тефтерчета с телефони, никакви адресници. Имаше само бележник с химикалка. Вътре не пишеше нищо. Лаптоп. Включих го. Нищо интересно в хард диска. Ханибал беше много предпазлив. Изключих компютъра и се заех с чекмеджетата. И там нищо. Ханибал бе чист като сълза. И изключително подреден. Държеше малко неща. Дали и в къщата край плажа беше същото?

Виж, онзи в стаята за гости си падаше мърляч. Писалището му, където и да се намираше, сигурно бе доста разхвърляно.

В горните стаи не намерих оръжие. Но понеже на собствен гръб бях проверила, че Ханибал има най-малко един пистолет, това вероятно означаваше, че той го е взел със себе си. Не беше от хората, дето ще си оставят въоръжението в кутия от курабийки.

После слязох в сутерена. Но там нямаше какво да оглеждам.

— Разочароващо — споделих с Лула, след като затворих вратата на сутерена. — Тук няма нищичко.

— И аз не намерих нищо на първия етаж — каза колежката. — Никакви кибрити от заведения, никакви пистолети, скрити зад възглавниците на канапето. Виж, в хладилника има едно-друго. Бира, сок, хляб, колбаси. А също безалкохолни напитки. Това е, общо-взето, всичко.

Отидох при хладилника. Колбасите и сиренето бяха купувани в съседния супермаркет преди два дена.

— Ще си умра от страх — споделих отново с Лула. — В тая къща живее някой.

Виж, не изрекох на глас, че този някой може да се прибере всеки момент.

— Да, и не разбира от колбаси и сирена — вметна колежката. — Трябвало е да си купи шпеков салам и проволоне, вместо пуешки гърди и швейцарско сирене.

Бяхме в кухнята и се бяхме заплеснали по хладилника, затова и не обърнахме внимание какво се разиграва пред къщата. По едно време се чу как ключалката изщраква и ние с Лула подскочихме като ужилени.

— Ами сега! — затръшка се тя.

Вратата се отвори. В стаята влезе Синтия Лоти, която присви очи в мъждивата светлина.

— Какво, дявол ви взел, правите тук? — подвижна тя.

Ние с Лула бяхме изгубили ума и дума.

— Кажи й, де — поокопоти се по едно време Лула и ме сръга с лакът. — Кажи й какво правим тук.

— Не ти влиза в работата какво правим — отсякох аз. — А ти какво правиш тук?

— И на теб не ти влиза в работата. При всички положения имам ключ, значи мога да си влизам и да си излизам.

Лула извади глок.

— Ей, имам пистолет, значи горе ръцете!

Синтия също измъкна от дамската си чанта патлак четирийсет и пети калибър.

— И аз имам. Едно на едно.

И двете се извърнаха към мен.

— Аз също имам, но е вкъщи — поясних. — Забравих го.

— Значи не се брои — бе категорична Синтия.

— Как да не се брои! — възропта Лула. — Така излиза, че изобщо няма пистолет. Освен това, когато е въоръжена, направо освирепява. Уби един човек — преди време, де.

— Да, помня, че четох някъде. Не знам как Дики не получи сърдечен пристъп. Според него му се отразявало неблагоприятно.

— Дики е хеморойд — вметнах аз.

Синтия се усмихна тъжно.

— Всички мъже са хеморойди. — Огледа жилището. — Идвала съм тук с Хомър, когато Ханибал не беше в града.

Това обясняваше ключа. А вероятно и презервативите горе.

— А Хомър държеше ли дрехи в стаята за гости?

— Някоя и друга риза. Бельо.

— Горе в стаята за гости има дрехи. Я ги погледни, за да ми кажеш дали са негови.

— Първо искам да знам какво търсите тук.

— Един мой приятел е сред заподозрените за пожара и стрелбата. Опитвам се да разбера какво точно се е случило.

— И какво според теб се е случило? Ханибал е очистил брат си ли?

— Не знам. Търся улики.

Синтия се отправи към стълбите.

— Чакайте да ви разкажа за Хомър. Всички искаха да му видят сметката. Включително аз. Хомър си беше лепенце, вечно лъжеше и мажеше. А роднините му непрекъснато се изръсваха за откупи и гаранции. На мястото на Ханибал отдавна да съм му теглила куршума, но в семейство Рамос са много привързани един към друг.

Качихме се след нея в стаята за гости и зачакахме на вратата, докато тя оглеждаше вътре.

— Някои от дрехите определено са на Хомър — оповести Синтия, както ровичкаше из чекмеджетата. — Има неща, които съм виждала и преди. — Тя подритна червените копринени боксерки на цветчета. — Виждате ли ги? — Синтия изстреля четири куршума в тях. — Бяха на Хомър.

— Давай — насърчи я Лула. — Излей си злобата, да ти олекне.

— Понякога беше голям симпатяга — продължи Синтия. — Но жените бързо му втръсваха. Въобразявах си, че е влюбен в мен. И ще успея да го променя.

— И какво те разубеди?

— Два дена преди да го гръмнат, ми каза, че късал с мен. Подметна ми някои доста гадни неща, а също, че ако съм му създавала главоболия, щял да ме убие на място, после ми задигна бижутата и ми взе колата. Трябвали му пари.

— Оплака ли се в полицията?

— Не. Повярвах му, когато се закани, че ще ме очисти. — Тя пъкна пистолета в джоба на самото си. — Но както и да е. Рекох си, че може би не е имал време да ми шитне бижутата и... и ги е скрил някъде тук.

— Претърсих къщата педя по педя — съобщих ѝ аз, — не видях дамски бижута, но не пречи да погледнеш и ти.

Синтия сви рамене.

— Много време мина оттогава. Късно съм се сетила да проверявам.

— А не се ли притесняваше, че ще се натъкнеш на Ханибал? — поинтересува се Лула.

— Разчитах, че Александър е пристигнал за погребението и Ханибал е отишъл да живее в къщата край плажа.

Изнесохме се долу.

— Ами гаражът? — попита Синтия. — Там гледахте ли? Едва ли сте намерили сребристите ми порше.

— Виж я ти колко важна била — изцъка Лула. — Порше кара, моля ви се.

— Е, вече не го карам. Хомър ми го подари за половингодишнината ни — въздъхна другата жена. — Казах ви,

понякога беше голям симпатяга.

Тоест, много щедър.

Ханибал имаше гараж за две коли, долепен до къщата. Влизаше се от антрето, вратата беше с резе. Синтия я отвори и щракна осветлението. И хоп! — пред нас лъсна сребристото порше.

— Поршето ми! Поршето ми! — зарадва се Синтия. — Вече си мислех, че няма да го видя повече. — Спря да кудкудяка и сбърчи носле. — Каква е тая смрад?

Ние с Лула се спогледахме. Знаехме прекрасно какво вони така.

— Ужас! — възкликна колежката.

Синтия изтича при автомобила.

— Дано е оставил ключовете. Надявам се да... — Спря като закована и надзърна през прозореца. — Някой ми спи в колата.

Ние с Лула направихме кисели физиономии. Синтия пък нададе писък.

— Мъртъв е! Мъртвец! Мъртвец в поршето ми!

Ние с колежката се доближихме и също надникнахме.

— Вярно! Наистина е мъртъв! — отбеляза Лула. — Личи си по ей онези три дупки в челото му. Извадила си късмет — успокои тя Синтия. — Очистили са го с двайсет и втори калибър. Ако го бяха гръмнали с четирийсет и пети, всичко тук щеше да е в размазан мозък. А с двайсет и втори си е по-чисто.

Мъртвецът се беше сгърбил на седалката, но Пак си личеше, че е висок към метър и седемдесет и пет и има най-малко двайсет и пет-трийсет кила свръхтегло. Тъмна коса, подстригана късо. Някъде на четирийсет и пет. Беше облечен в пуловер и яке. Диамантен пръстен на кутрето. Три дупки в главата.

— Познаваш ли го? — попитах Синтия.

— Не. За пръв път го виждам. Ужас! Как е могло да се случи? Цялата ми тапицерия е в кръв.

— Е, не е болка за умиране, но внимавай да не я переш с гореща вода. От горещата вода остават лекета — посъветва я Лула.

Синтия отвори вратата и се замъчи да изтика мъртвеца, той обаче не ѝ съдействаше по никакъв начин.

— Малко помощ ще ми дойде добре — подкани Синтия. — Я някой да мине от другата страна и да побутне!

— Чакай! — спрях я аз. — Това тук е местопрестъпление. Не бива да пипаш нищо.

— Бабина ти трънкина местопрестъпление — сопна се Синтия. — Колата си е моя и аз ще си тръгна отгук с нея. Работя в адвокатска кантора. Знам какво ще стане. Ще ми конфискуват автомобилчето като веществено доказателство и ще си го видя отново през крив макарон. Пък и жена му ще се опита да ми го вземе.

Вече беше издърпала трупа до половината, но краката се бяха вкочанили и не помръдваха.

— Трябват ни фокусници — отсече Лула. — Като ония, как ли им беше името, а, да, Зигфрид и Рой. — Веднъж ги гледах по телевизията, срязаха едного наполовина, и то без капчица кръв.

Синтия продължаваше да дърпа мъртвеца за главата с надеждата, че под собствената си тежест той ще климне.

— Кракът му се е закачил в лоста за скоростите — оплака се тя. — Я някой да го изрита.

— Хич не гледай мен — предупреди Лула. — От мъртъвци ме побиват тръпки. За нищо на света няма да пипна мъртвец.

Синтия го сграбчи за якето и продължи да тегли.

— Няма да стане — завайка се тя отново. — До Второ пришествие няма да го разкарам тоя кретен от колата си.

— Ами ако го намажеш с грес? — предложи Лула.

— Ами ако ми помогнеш? — подвикна Синтия. — Иди от другата страна и го изритай по задника, а Стефани ще ми помогне да го дръпна.

— Добре де, с крак може — склони Лула. — Важното е да не го пипам с ръка.

Синтия пак се вкопчи в мъртва хватка в главата на трупа, аз го сграбчих отпред за пуловера, а Лула му тегли един як шут. Той изскочи като тапа.

Веднага го пуснахме и се дръпнахме.

— Как мислите, кой ли му е светил маслото? — попитах аз.

Не че очаквах отговор.

— То се знае кой — Хомър, разбира се — отсече Синтия.

Поклатих глава.

— Не може да е Хомър. Тоя тук е мъртъв отскоро.

— Ханибал?

— Не смятам, че Ханибал ще остави труп в собствения си гараж.

— Пет пари не давам кой го убил — рече Синтия. — Важното е, че си намерих поршето, отивам си вкъщи!

Мъртвецът се бе проснал на пода с крака, щръкнали в различни посоки, с разрошена коса и вдигнат нагоре пуловер.

— А него какво ще го правим? — попитах аз. — Не можем да го оставим тук. Виж колко му е... неудобно.

— Заради краката е — отсъди Лула. — Вкочанили са се, докато е седял. — В дъното на гаража бяха струпани пластмасови шезлонги, тя донесе един и го разпъна до мъртвеца. — Ако го сложим на шезлонга, ще изглежда по-естествено, все едно чака да го откарат или нещо от този род.

Речено-сторено. Сложихме мъртвеца на шезлонга и се дръпнахме да видим какво се е получило. Лошото само бе, че когато се дръпнахме, той взе, че тупна от стола. *Пльос*, направо по лице.

— Добре, че е мъртъв — каза Лула, — иначе щеше да го заболи кански.

Пак го върнахме с триста мъки на стола, този път обаче го привързахме с въже за скокове бърджии. Носът му беше леко сплескан, от удара в пода едното му око се беше затворило, така че едното беше отворено, а другото — затворено, но ако не броим това, мъртвецът си изглеждаше добре. Пак се дръпнахме, а той продължи да си седи.

— Махам се оттук — оповести Синтия.

Смъкна всички стъкла на прозорците, натисна дистанционното за външната врата на гаража, даде на заден и отпраши към улицата.

Гаражната врата пак се затвори и ние с Лула останахме сами с мъртвеца.

Колежката запристъпва от крак на крак.

— Мисля, че трябва да кажем нещичко за покойника, а? Все пак човекът е мъртъв, дължим му някакво уважение.

— Аз пък мисля, че трябва да си обираме крушите оттук.

— Амин! — рече Лула и се прекръсти.

— Мислех, че си баптистка.

— За баптистка съм баптистка, но за случай като този си нямаме никакви знаци.

Изнесохме се от гаража, надзърнахме през задния прозорец, за да се уверим, че наоколо няма никого, и притичахме при вратата за

задния двор. Затворихме след себе си портичката в оградата и по велосипедната пътека отидохме при колата.

— За теб не знам — оповести Лула, — но щом се прибера, ще стоя най-малко два часа под душа, а после ще се изплакна и с белина.

Планът ѝ ми се стори добър. Особено като знаех, че ако стоя толкова дълго под душа, ще позабавя малко срещата с Морели. Така де, какво щях да му кажа? „Знаеш ли, Джо, днес проникнах с взлом у Ханибал Рамос и заварих в къщата му мъртвец. После нахълтах на местопрестъплението, помогнах на една мърла да унищожи веществените доказателства и ни лук яла, ни лук мирисала, се изнизих оттам...“ Да не говорим пък за Рейнджъра — за втори път бе забелязан да излиза от място, където е било извършено убийство.

Докато се прибера, вече се бях вкиснала окончателно. Бях отишла у Ханибал с надеждата да открия в къщата му някаква информация. Сега разполагах с повече информация, отколкото ми се искаше, а нямах и представа какво означава тя. Звъннах на Рейнджъра по пейджъра и си приготвих обяд, който в разсеяното ми състояние се състоеше от маслини. За кой ли път.

Занесох заедно с мен телефона в банята и се пъхнах под душа. Преоблякох се, изсуших си косата, мацнах си малко спирала за мигли. Тъкмо умувах дали да не си тегля над очите и една черта, когато Рейнджъра звънна.

— Казвай сега какво става — подвикнах аз. — Току-що намерих в гаража на Ханибал мъртвец.

— Е, и?

— И искам да знам кой е. А също кой го е пречукал. Както и защо снощи се измъкна като крадец по късна доба от къщата на Ханибал.

Усетих как на Рейнджъра в другия край на линията му иде да ми извие врата.

— Не ти трябва да знаеш.

— Друг път не ми трябва! Току-що се забърках в убийство.

— Озовала си се съвсем случайно на местопрестъплението. Това съвсем не означава, че си се забъркала в убийство. Обади ли се в полицията?

— Не.

— Няма да е зле да звънеш. И вероятно ще е добре да позамажеш частта с влизането с взлом.

— Добре е да позамажа доста неща.

— Е, ти си знаеш — отсече Рейнджъра.

— Държиш се гадно с мен! — подвикнах му аз в слушалката. — До гуша ми дойде с тази твоя тайнственост. Знаеш ли, имаш проблем с общуването. Единия ден ми пъхаш ръце под тениската, на следващия ми заявяваш, че не ми влизало в работата. Не знам дори къде живееш.

— Ако не знаеш нищо, няма как да го раздрънкаш.

— Благодаря за проявеното доверие.

— Това е положението — каза Рейнджъра.

— А, и още нещо. Морели каза да му се обадиш. Следял някого си от доста време, а сега ти си се забъркал с този някого си и според Морели си могъл да му помогнеш.

— По-нататък — отсече Рейнджъра.

И затвори.

Прекрасно! Така да бъде, щом толкова иска. Лично аз нямам нищо против.

Изтичах в кухнята, извадих от кутията от курабийки пистолета, грабнах дамската си чанта и хукнах по стълбището към буика. Джойс се беше тропосала на паркинга — седеше в джипа с калник на хармоника. Видя ме, че излизам от входа, и ми показа среден пръст. Аз ѝ отвърнах със същото и поех към къщата на Морели. Джойс тръгна след мен на един автомобил разстояние. Нямах нищо против. Нека си ме следи, щом няма друга работа. Оттук нататък Рейнджъра да се оправя без мен! Смятах да изляза от играта.

Когато влязох, Морели и Боб седяха един до друг на канапето и гледаха някаква телевизионна игра. На масичката се мъдреха празна кутия от пица, празна кутия от сладолед и две-три смачкани кутийки от бира.

— Обяд ли? — попитах.

— Боб огладня. И не се притеснявай, не съм го черпил бира. — Морели потупа по канапето — да съм седнела до него. — Тук има място и за теб.

Когато Морели се вживяваше в ролята си на ченге, кафявите му очи бяха пронизващи и властни, лицето му ставаше някак ъглесто и изопнато, а белегът, прорязал дясната му вежда, създаваше правилното впечатление, че той никога не е живял предпазливо. Но удареше ли го хормонът, кафявите му очи се превръщаха в течен шоколад, устните му ставаха някак меки, а белегът създаваше погрешното впечатление, че Джо се нуждае от ей толкова майчински грижи.

В момента го беше ударил хормонът. На мен пък изобщо не ми беше до това. Бях ужасно вкисната, не е за разправяне. Плъснах се до него на канапето и се свъсих на празната кутия от пица — покрай нея си спомних за моя обяд от маслини.

Морели ме прегърна през раменете и забучи лице във врата ми.

— Най-последно сами! — възкликна той.

— Искам да ти кажа нещо.

Той застина.

— Днес се натъкнах на мъртвец.

Джо се дръпна и се облегна на канапето.

— Ето на, имам гадже, което все намира мъртъвци. Защо точно на мен!

— Говориш като майка ми.

— Чувствам се като майка ти.

— Недей — троснах му се. — Не харесвам дори майка си, когато се чувства по този начин.

— Сигурно искаш да ми разкажеш.

— Виж какво, ако не ти се слуша, все ще го преживея някак. Ще звънна в участъка и точка по въпроса.

Морели седеше като на тръни.

— Ама ти не си ли се обадила още? Ох, да го вземат мътните! Чакай да видим дали ще позная: проникнала си с взлом в чужда къща и си се натъкнала на убит човек.

— В къщата на Ханибал.

Той скочи като ужилен.

— В къщата на Ханибал ли?

— Но не съм проникнала с взлом. Задната врата беше отворена.

— Какво, по дяволите, търсеше точно у Ханибал? — изкрещя ми Морели. — Ти какво си мислиш?

Аз също скочих и се разкрещях.

— Вършех си работата.

— Работата ти не е да проникваш с взлом и да влизаш по чуждите къщи.

— Казах ти вече, не съм прониквала с взлом, само съм влязла.

— Е, това вече е друго. И кой е мъртвецът, дето си го намерила?

— Не знам. Някой го е очистил в гаража.

Морели отиде в кухнята и се свърза с дежурния в участъка.

— Получих анонимно съобщение — поясни той. — Я пратете някого в градската къща на Ханибал Рамос на *Фенуд* — да погледне в гаража. Задната врата би трябвало да е отворена. — Той затвори и се обърна към мен. — Е, погрижихме се за това — рече ми. — Хайде да се качваме горе!

— Секс, секс, секс! — подвикнах аз. — Само това ти се върти в главата.

Все пак си бях починала, от плещите ми беше паднало бремето за мъртвеца и вече нямах нищо против да получа и някой и друг оргазъм.

Морели ме затисна до стената.

— И други неща ми се въртят в главата... но не и напоследък.

Целуна ме, пусна ми и език и оргазмът ми се стори още по-приемлив.

— Чакай само да те питам нещо за мъртвеца — прекъснах аз Джо. — Колко време ще мине, докато го намерят?

— Ако в района има кола, най-много до пет-десет минути.

Бях почти сигурна, че ще звъннат на Морели, щом видят онзи в гаража. А в най-добрите дни на мен ми трябват повече от пет минути. Е, може пък ченгетата да не се справеха за пет минути — все пак трябваше да бият път до къщата и да заобиколят отзад, за да влязат в гаража. С други думи, ако не губех време да си свалям всичките дрехи и започнехме веднага, може би щяхме да изкараме цялата програма.

— Защо да не го направим тук? — предложих аз и разкопчах горното копче на дънните му. — Кухните са много възбуждащи.

— Чакай да пусна щорите — спря ме Морели.

Изхлузих обувките и смъкнах дънните.

— Нямаме време за това.

Морели ме изгледа.

— Не че се оплаквам, но ми се вижда прекалено хубаво, за да е истина.

— Чувал ли си за бързата закуска? Е, това е бърз секс.

Прегърнах го, а той си пое бързо въздух.

— Колко бърз искаш да бъде? — попита ме.

Телефонът иззвъня.

Е, това беше!

Морели вдигна с едната ръка, а с другата продължи да ме държи за китката. След миг обаче ме стрелна с очи.

— Обажда се Костанца. Бил е някъде в района, затова е отишъл да провери какво става в къщата на Рамос. Да съм идеал да видя с очите си. Разправи ми нещо за някакъв, който не се бил сресал и както си бил рошав, чакал автобуса. Така поне го схванах. Костанца се превиваше от смях, не му се разбираше много-много.

Свих рамене и вдигнах ръце. Един вид — и аз не знам какво точно ти е казал Костанца. Докато бях там, онзи си изглеждаше като най-обикновен мъртвец.

— Искаш ли да ми кажеш нещо? — попита все пак Морели.

— Нека първо дойде адвокатът ми.

Облякохме се, събрахме си нещата и тръгнахме към входната врата. Боб продължаваше да седи на канапето и да си гледа телевизионната игра.

— Странно — отбеляза Морели, — но ми се струва, че той следи играта.

— Дали да не го оставим да си я догледа?

Излязохме и Морели заключи.

— Слушай сладурче, ако кажеш на някого, че съм оставил кучето да гледа телевизионно състезание, ще ти го върна тъпкано, така да знаеш! — Погледна колата ми, после и джипа, спрял зад нея. — Това Джойс ли е?

— Следи ме.

— Искаш ли да я глобя за неправилно паркиране?

Мляснах Морели по бузата и следвана по петите от Джойс, подкарах към магазина за хранителни стоки. Не разполагах с много пари, кредитната ми карта беше просрочена, затова взех само най-необходимото: фъстъчено масло, чипс, хляб, бира, овесени ядки, мляко

и две билетчета от лотарията — от ония, дето ги чегърташ с монета, за да видиш дали печелиш.

После се отбих в железарията и купих резе, което да замени счупената предпазна верига на вратата. Смятах да трампя с моя домоуправител и добър приятел Дилън Рудик една бира срещу умениято му да поставя резета.

След железарията се отправих право към къщи. Спрях на паркинга, заключих Голямата синя птица и магнах за довиждане на Джойс. Тя пък си пъкна нокътя на палеца между горните предни зъби, а сетне пак ми показва среден пръст.

Минах през Дилън — живееше в сутеренния апартамент, и му изложих нуждите си. Той грабна чантата с инструментите и двамата се понесохме към жилището ми. Беше на моите години, а живееше в търбуха на сградата, като къртица. Беше душа човек, но го мързеше, та две не виждаше, поне аз не знам да си имаше и гадже... така че, както вероятно вече се досещате, се наливаше с бира. И понеже не разполагаше с много пари, се радваше винаги когато някой решеше да го почерпи една бира.

Докато Дилън слагаше резето, си проверих телефонния секретар. Пет съобщения за баба Мазур, нито едно за мен.

Тъкмо си почивахме с Дилън пред телевизора, когато баба се прибра.

— Майко, какъв тежък ден — завайка се тя. — Скъсах се да кормувам, май най-после схванах как се спира. — Баба присви очи срещу Дилън. — Кой е този симпатичен младеж?

Представих го и понеже приближаваше време за вечеря, направих за всички сандвичи във фъстъчено масло и чипс. Хапнахме ги пред телевизора, а баба и Дилън на бърза ръка си поделиха шестте бирички. Двамата бяха много доволни от живота, аз обаче започвах да се безпокоя за Боб. Представях си го как седи клетият сам-самичък в къщата на Морели и как няма нищо за ядене, освен празната кутия от пицата. И канапетото. И леглото. И пердетата, и килима, и любимия фотьойл на Морели. После пък си представих как Морели тегли куршума на Боб — грозна гледка!

Звъннах у Морели — никой не вдигаше. Ами сега! Не биваше за нищо за света да оставям Боб сам в къщата. Грабнах ключовете и

тъкмо си обличах якето, когато Морели дойде заедно с Боб, който креташе зад него.

— Отиваш ли някъде? — попита Джо, след като стрелна с очи ключовете и якето.

— Притесних се за Боб. Смятах да отскоча с колата до вас и да проверя дали всичко е наред.

— Пък аз си помислих, че напускаш страната.

Озарих го с лъчезарна превзета усмивка.

Морели махна каишката на Боб, каза едно *здрости* на баба и Дилън и ме затегли към кухнята.

— Трябва да поговорим.

Чух как Дилън подвиква — Боб сигурно се запознаваше с него.

— Въръжена съм — предупредих аз Морели, — така че внимавай в играта. Имам в дамската чанта пистолет.

Морели взе чантата и я метна в другия край на стаята.

Ужас!

— Онзи в гаража е бил Джуниър Макарони — поясни Морели. — Човек на Столе. Умът ми не го побира как се е озовал в гаража на Ханибал. И само това да беше!

Вече се сгърчих вътрешно.

— Седеше, моля ти се, на пластмасов градински шезлонг!

— Това го измисли Лула — уточних аз. — Добре де, и аз участвах, но само да знаеш колко неудобно му беше на циментовия под!

Морели се ухили.

— Би трябвало да те арестувам, задето си унищожила улики, но тоя Макарони беше престъпник и негодник, пък и изглеждаше голям тъпак.

— А откъде знаеш, че не съм го очистила аз?

— Ти се разхождаш с трийсет и осем калибров, а онзи е гръмнат с двайсет и втори калибър. Пък не можеш да уцелиш и слон дори от пет крачки. Вярно, улучи Мънсън, но това е станало с Божията помощ.

Така си беше.

— Колко души знаят, че съм го сложила на шезлонга?

— Никой не знае, но поне стотина се досещат. Никой няма да те издаде. — Морели си погледна часовника. — Трябва да вървя. Довечера имам среща.

— Да не е с Рейнджъра?

— Не.

— Лъжеш като циганин.

Морели извади от джоба на якето белезници и докато се усетя какво става, ме щракна за хладилника.

— Това пък какво е? — подвигнах аз.

— За да не ти хрумне да ме следиш. Ще оставя ключа долу в пощенската кутия.

Божичко, не любовна връзка, а мечта!

— Готова съм да тръгвам! — оповести баба.

Беше се издокарала с пурпурния си анцуг и белите кецове. Беше си накъдрила косата на малки буклички и си беше сложила розово червило. Беше сгънала ръка и държеше голямата черна кожена чанта. Опасявах се да не е пъхнала вътре пистолета с дългата цев и да не вземе да погне ония от Пътна полиция, ако я скъсат на изпита.

— Не си скрила вътре пистолета, нали? — попитах я.

— Разбира се, че не.

Изобщо не й повярвах.

Слязохме долу на паркинга и баба отиде при буика.

— Сигурно ще изкарам изпита по-лесно, ако ида с буика — отсъди тя. — Подочух, че пускали по-лесно младички жени със спортни автомобили.

На паркинга спряха Мичъл и Хабиб. Отново бяха с линкълна.

— Изглежда като нов — отбелязах аз.

Мичъл грейна.

— Да, потегнаха го хората. Прибрахме си го днес сутринта. Наложих се да почакаме, докато боята изсъхне. — Той погледна баба, която вече се беше разположила зад волана на буика. — Каква е програмата за днес?

— Ще закарам баба, днес е на изпит за шофьорска книжка.

— Много мило от твоя страна — похвали ме Мичъл. — Добра внучка си, но баба ти не е ли малко старичка за книжка?

Баба щракна с ченета.

— Старичка ли? — подвигна тя. — Ще ти покажа аз на теб кой е старичък.

Чух я как отваря дамската чанта. После бръкна вътре и извади пистолета с дългата цев.

— Не съм чак толкова стара, все ще те улуча в окото — закани се тя и се прицели.

Мичъл и Хабиб залегнаха на седалките.

Изгледах баба на кръв.

— Нали уж каза, че не си взела пищова?

— Явно съм се объркала.

— Скрый го. И гледай да не го размахваш под носа на ония в Пътна полиция, че ще вземат да те арестуват.

— Дърта откачалка — изпелтечи Мичъл някъде от пода на линкълна.

— Е, това вече се ядва — одобри баба. — Харесва ми да съм откачалка.

ГЛАВА 12

Гледах със смесени чувства на желанието на баба да си изкара шофьорска книжка. От една страна, щеше да бъде по-независима и това наистина беше чудесно. Но да не дава Господ да се озовавам на едно и също шосе с нея! Докато отивахме в Пътна полиция, веднъж мина на червено и спираше толкова рязко, че още малко, и щях да се обеся на предпазния колан, а накрая паркира на мястото, запазено за инвалиди — според нея към тази група спадали и всички пенсионери.

След изпита влезе с гръм и трясък в чакалнята и аз тутакси разбрах, че още известно време улиците ще бъдат безопасни.

— Идеше ми да го удуша с двете си ръце — проплака баба. — Скъса ме почти на всичко.

— Е, не е болка за умирање, ще се явиш отново — утеших я аз.

— Точно така, ще се явявам, докато го взема. Имам дадено ми от Бога право да шофирам. — Тя стисна устни.

— Сигурно вчера трябваше да ида на черква.

— Нямах да е зле.

— Следващия път ще спра на всички стопове. И ще ида да пална свещичка.

Мичъл и Хабиб продължаваха да ни следят, но на разстояние петстотин-шестстотин метра. На идване на няколко пъти насмалко да ни отнесат, понеже баба спираше много рязко, затова на връщане не поискаха да рискуват.

— Още ли смяташ да се изнесеш от апартамента ми? — попитах аз баба.

— Да. Вече съобщих на майка ти. Днес следобед Луиз Грибър ще дойде да ми помогне. Ти няма да имаш грижа за нищо. Много мило, че ме прие. Признателна съм ти, но искам да си отспя. Умът ми не го побира как можеш да живееш с толкова малко сън.

— Е, щом си решила, добре — отвърнах.

Сигурно нямах да е зле и аз да отскоча да пална свещичка.

Когато се прибрахме, Боб ни чакаше.

— Според мен му се ходи по малка нужда — рече баба.

Ние с Боб излязохме на паркинга. Хабиб и Мичъл висяха и чакаха търпеливо да ги отведе при Рейнджъра, там беше и Джойс. Врътнах се, влязох пак във входа и изскочих от другата страна. Повървахме с Боб до следващата пресечка, после цепихме направо и се върнахме в жилищния квартал с малки еднофамилни къщи. За някакви си пет минути Боб ходи поне четирийсет-петдесет пъти по малка нужда, след което двамата се отправихме към къщи.

Не щеш ли, на две пресечки от нас изскочи черен мерцедес и аз примрях. Мерцедесът се приближи, сърцето ми заби лудешката. Имаше само две възможности: наркотрафикант или Рейнджъра. Колата спря до мен и Рейнджъра кимна едва забележимо — един вид: „Качвай се!“

Натоварих Боб на задната седалка и седнах до Рейнджъра.

— На паркинга пред нас трима души висят като паяци с надеждата да те спипат — съобщих му аз. — Какво правиш тук?

— Трябва да поговорим.

Едно е да умееш да проникваш незабелязано в апартамент, съвсем друго — да отгатнеш какво правя в даден момент.

— Откъде знаеш, че съм излязла с Боб? Да не си медиум?

— А, нищо екзотично. Звъннах у вас и баба ти ми каза, че разхождаш кучето.

— Колко разочароващо! Сега остава да ми кажеш и че не си Супермен.

Рейнджъра се подсмихна.

— Искаш да съм Супермен ли? Тогава прекарай нощта с мен.

— Смути ме — рекох му.

— Хитро се измъкваш.

— Та за какво искаш да говорим?

— Освобождавам те от работата.

Смуцението се изпари и на негово място се загнезди неясно чувство, от което ме присви под лъжичката.

— Вие двамата с Морели сте се наговорили, нали?

— Споразумяхме се.

Биеха ми дузпата, изхвърляха ме като излишен багаж. Или още по-лошо, като нещо, което само им се пречка. Почувствах се обидена, не можех да повярвам и след три секунди направо се вбесих.

— На кого му хрумна, на Морели ли?

— На мен. Ханибал те видя. Александър също. И половината полицаи в Трентън знаят, че си проникнала с взлом у Ханибалови и си намерила в гаража Джуниър Макарони.

— Това от кого го научи, от Морели ли?

— Научих го от всички. На телефонния ми секретар не е останало празно място. Прекалено опасно е и занапред да работиш по случая. Притеснявам се, че Ханибал ще надуши каква е работата и ще те погне.

— Потискащо!

— Ама наистина ли си го сложила да седне на пластмасов шезлонг?

— Да. Между другото, ти ли го гръмна?

— Не. Докато тършувах из къщата, поршето го нямаше в гаража. Макарони също не беше там.

— А как мина, без да те засече алармата?

— По същия начин, както и ти. Не беше включена. — Той си погледна часовника. — Трябва да тръгвам.

Отворих вратата и понечих да сляза. Рейнджъра ме хвана за китката.

— Не те бива много-много да спазваш инструкциите, но този път не ми се прави на интересна, чу ли? Няма да си вреш повече гагата, дете не ти е работа. И ще си отваряш очите на четири.

Въздъгнах, слязох и измъкнах Боб от задната седалка.

— Все пак внимавай Джойс да не те спипа. Това съвсем ще ми провали деня — подвикнах му.

Заведох Боб в апартамента, грабнах ключовете от колата и дамската си чанта и отново слязох долу. Отивах някъде. Все едно къде. Бях много вкисната, не ме свърташе вкъщи. Да ви призная, бях ядосана, но не защото са ме отстранили от случая. А защото са ме отстранили като тъпа. Така де, бях паднала от дървото. А после бях сложила Макарони на шезлонга. Все пак и глупостта си има граници, нали?

Ядеше ми се нещо. Сладолед. Разтопен шоколад. Бита сметана. В търговския център имаше сладоледен салон, където правеха мелби за четирима. Ей такова нещо ми трябваше — мегамелба.

Метнах се на Голямата синя птица и хоп! — до мен седна Мичъл.

— Извинявай, да нямаме среща? — сопнах се аз.

— Гладна кокошка просо сънува — заяде се той. — Господин Столе иска да си поговори с теб.

— Знаеш ли какво? Не съм в настроение да си говоря с господин ти Столе. И с когото и да било друг. Включително с теб. Не го приемай лично, но ми се разкарай от колата.

Мичъл извади пистолет.

— Налага се да си смениш настроението.

— Ако не го направя, ще ме застреляш ли?

— Не го приемай лично — тросна се Мичъл.

Магазинът за килими „Арт“ се намира в Хамилтън Тауншип, царството на търговците. Пада се отстрани на магистрала 33, само на хвърлей от Файв Пойнтс, и е абсолютно същият, както всички останали магазини покрай пътя, ако не броим жабешкозелената светеща табела, която се вижда чак от Роуд Айланд. Помещава се в едноетажна квадратна постройка с огромни витрини, по които целогодишно пише, че имало сезонна разпродажба. Ходила съм много пъти в магазина за килими „Арт“, точно както и всяка друга жена, мъж или дете в Ню Джърси. Никога не съм си купувала нищо, макар и да съм се изкушавала. Цените там са твърде изгодни.

Спрях буика пред магазина. Хабиб пък спря линкълна до мен. А Джойс спря до линкълна.

— Какво иска Столе? — попитах аз. — Не иска да ме убива или нещо от този род, нали?

— Господин Столе не убива хора. Наема други да го правят. Исква просто да си поговорите. Само това ми каза.

Из магазина се мотаеха две жени. Приличаха на майка и щерка. Продавачката ги следваше неотлъчно. Влязохме вътре заедно с Мичъл и той ме отведе покрай камарите килими и мокети в служебните помещения в дъното.

Столе беше някъде над петдесетте и бе огромен като канара. Беше широкоплещест, бе започнал да пуска и двойна брадичка. Носеше крециящ пуловер и скъпи панталони. Подаде ми ръка и ме озари с най-лъчезарната си килимарска усмивка.

— Ще чакам отвън — обясни Мичъл и затвори вратата, оставайки ме насаме със Столе.

— Чувам, че си хубаво умно момиче — подхвана отдалече Столе.

— Така си е.

— А защо все не успяваш да ни предадеш Маносо?

— Не съм чак толкова умна. А и Рейнджъра внимава да не се доближава до мен, когато наоколо се навъртат Мичъл и Хабиб.

Столе се усмихна.

— Да ти призная, не съм и очаквал да ни предадеш Маносо. Но нали знаеш, който не рискува, не печели.

Не отвърнах нищо.

— За нещастие, след като не постигнахме целта си по лесния начин, се налага да опитаме друго. Пращаме нещо като знак на гаджето ти. Значи не иска да разговаря с мен. Добре тогава! Искане да си се разхожда като волна птичка? Нямам нищо против. И знаеш ли защо? Защото спипахме теб. Щом търпението ми се изчерпа, а това ще стане всеки момент, ще взема да те нараня. Тогава вече Маносо ще знае, че е могъл да го предотврати.

Изведнъж останах без въздух. Не бях погледнала на нещата в такава светлина.

— Той не ми е гадже — натъртих аз. — Преувеличавате значението ми в неговия живот.

— Е, дори и да е така, той си пада кавалер. Латиноамериканец, какво да го правиш! — Столе се разположи на стола зад писалището и се люшна назад. — Би трябвало да насърчиш Маносо да си поприказва с нас. Мичъл и Хабиб може и да изглеждат симпатяги и разбрани момчета, но ще направят каквото им наредя. Всъщност вече се е случвало да вършат големи страхотии. Имаш си куче, нали? — Той се подпря на бюрото и се наведе напред. — Мичъл много го бива да убива кучета. Не че ще убие и твоето, но...

— Кучето не е мое. Само го гледам.

— Просто ти давах пример.

— Губите си времето — отбелязах аз. — Рейнджъра е печен. Не можете да го спипате чрез мен. Нямаме никаква връзка. Съмнявам се някой да има с него връзка, на каквато разчитате.

Столе се ухили и сви рамене.

— Казах ти вече, който не рискува, той не печели. От опит не боли, нали така?

Впих в него непроницаемия поглед на Плъмови, после се обърнах и си излязох.

Мичъл, Хабиб и Джойс се размотаваха на паркинга.

Качих се на буика и тайничко се пипнах между чатала — да не съм се подмокрила. Поех си дълбоко въздух и сложих ръце върху волана. Дълбоко вдишване, дълбоко издишване. Понечих да завъртя ключа, ала не успях да отлепя длани от кормилото. Продължих да дишам и да издишам. Започнах да си втълпявам, че Артуро Столе си е въздух под налягане. Но нещо не си повярвах. Виж, вярвах, че е голям лайнар. Пък и Хабиб и Мичъл не ми се струваха чак такива главорези.

Всички ме зяпнаха — да видят какво ще направя оттук нататък. Не исках да надушат, че съм се уплашила до смърт, затова и си наложих да пусна волана и да запаля двигателя. Дадох много внимателно на заден, излязох от паркинга, превключих на скорост и подкарах. Съсредоточих се върху шофирането — бавно и сигурно.

Междувременно потърсих Рейнджъра на всички възможни телефони и навсякъде му оставих кратичкото съобщение: „Звънни ми. Незабавно!“ После се обадох и на Каръл Забо.

— Направи ми една услуга — рекох й.

— Каквото кажеш.

— Джойс Барнхард ме следи.

— Ах, вещицата му с вещица! — затюхка се Каръл.

— Следят ме и още двама, с линкълн са.

— Ужас!

— Не се притеснявай — мъкнат се подир мен вече дни наред, а няма убити. — Засега. — Искам да ги разкарам и съм разработила план.

Бях на пет минути път от Каръл. Тя живее в Бърг, на две крачки от нашите. С парите, които бяха събрали на сватбата, двамата с Люби си бяха купили къща и се бяха запретнали да правят деца. След второто момче решиха, че не им трябва повече. И направиха голяма добрина на света. Хлапетата на Каръл са истински бич Божи за махалата — всички са се видели в чудо с тях. Когато пораснат, сигурно ще станат ченгета.

Задните дворчета в Бърг са дълги и тесни. Повечето са оградени. И излизат на задна уличка. На почти всички задни улички е невъзможно две коли да се разминат. Уличката зад къщите по *Рийд Стрийт*, между *Бийл* и *Сидър*, е особено тясна. Помолих Каръл да ме чака на кръстовището на *Рийд* и *Сидър Стрийт*. Според замисъла

трябваше да отведе Джойс и мушморците в уличката, а после, веднага щом завия по *Сидър*, Каръл да изскочи и да препречи платното, уж че колата ѝ нещо се е повредила.

Отидох в Бърг и се помотах още пет минути, та Каръл да заеме позиция. После завих по уличката, всмуквайки Джойс и ония тъпанари след себе си. Излязох на *Сидър* — Каръл вече ме чакаше там, разбира се. Заобиколих я, тя потегли и спря и всички се озоваха в капан. Погледнах назад да видя какво става — Каръл слезе от автомобила си с още три жени. Моника Кайевски, Гейл Войхович и Анджи Боно. И четирите мразеха Джойс и в червата. Така ѝ се пада!

Колкото до мен, подкарах право към *Брод*, а оттам — към морето. Нямах никакво намерение да стоя със скръстени ръце и да чакам Мичъл да убие Боб колкото за да ми натрие носа. Днес Боб... утре и мен.

Навлязох в Дийл и минах бавно покрай къщата на Рамос. Пак опитах да се свържа по клетъчния телефон с Рейнджъра. Никой. Продължих да обикалям по улицата. Хайде, Рейнджър! Погледни през прозореца! Вдън земя ли потъна, да те вземат мътните! Бях на една пресечка от розовата къща и тъкмо се канех да направя обратен завой, когато дясната врата се отвори и в буика скочи Александър Рамос.

— Браво, моето момиче! Не се стърпя и пак дойде, нали!

Ох, да опустее дано! Не го исках в колата си точно сега!

— Добре, че те видях! Щях да превъртя — допълни чичката.

— Божичко, защо не си сложите лепенка срещу тютюнопушене?
— възкликнах аз.

— Не ми е притрябвала никаква лепенка. Пуши ми се, та две не виждам. Карай към магазина. И по-бързичко, че умирам.

— В жабката има цигари. Оставихте ги там последния път.

Рамос извади пакета и ухапа една цигара.

— Не в колата!

— Мале, все едно сме женени, но без да се чукаме. Карай към „Салс“.

Не ми се ходеше в никакъв „Салс“. Трябваше да разговарям с Рейнджъра.

— Не се ли притеснявате, че в къщата ще забележат, че ви няма? Сигурен ли сте, че е безопасно да ходите в „Салс“?

— Да. В Трентън възникна един проблем и всички са се разтърчали да го решават.

Дали проблемът не беше мъртвецът в гаража на Ханибал?

— Да, проблемът явно е доста сериозен — отбелязах аз. — Май ще се наложи да помагате и вие.

— Вече помогнах. Другата седмица натоварвам проблема на лодка. При повечко късмет лодката ще потъне.

Е, сега вече ми скри шайбата. Не проумявах как ще натоварят мъртвец на лодка. Не проумявах и защо им е да го правят.

Тъй като не извадих късмета да изрита Рамос от колата си, потеглих към „Салс“, който беше на две крачки — влязохме с Александър Рамос вътре и седнахме на една от масите. Рамос гаврътна първата чаша и запали цигара.

— Другата седмица се връщам в Гърция — оповести той. — Не искаш ли да дойдеш с мен? Можем да се оженим.

— Пък аз си мислех, че сте приключили с браковете.

— Размислих.

— Поласкана съм, но едва ли ще стане.

Той вдигна рамене и си наля поредната чаша узо.

— Както искаш.

— Този проблем тук в Трентън... Служебен ли е?

— Служебен, личен — все тая. Ще ти дам един съвет. Не раждай деца. А ако искаш да си живееш живота, върти търговийка с оръжие. Друго не мога да те посъветвам.

Клетъчният ми телефон иззвъня.

— Какво става? — попита Рейнджъра.

— Сега не мога да говоря.

— Само не ми казвай, че си с Рамос — тросна се той с необичайно напрегнат глас.

— Точно това ти казвам. Защо не ми се обади по-рано?

— Наложих се за малко да си изключа телефона. Тъкмо се връщам и Танк ми съобщава, че те е видял как качваш Рамос на колата.

— Какво толкова съм направила? Дойдох да те търся!

— Я по-добре се скрий! От къщата току-що поеха три автомобила, предполагам, че са тръгнали да търсят Александър.

Затворих телефона и го пуснах в дамската си чанта.

— Трябва да тръгвам — съобщих на Рамос.

— Обаждаше се гаджето ти, нали? Голям кретен. Бих могъл да се погрижа за него, сещаш се какво имам предвид.

Метнах на масата двайсетачка и грабнах бутилката алкохол.

— Хайде, ще я вземем с нас — подканих.

Рамос погледна през рамото ми към вратата.

— Леле мале, виж кой е тук!

Беше ме страх да видя.

— Моите бавачи — поясни Александър. — Не мога да си избърша и задника без публика.

Обърнах се — камък ми падна от сърцето, че не е Ханибал. И двамата бабаити приближаваха петдесетте и бяха в костюми, от сто километра си личеше, че често си хапват спагети, явно не се лишаваха и от десерт.

— Нужен сте в къщата — оповести единият.

— Аз съм с приятелката си — обясни Александър.

— Да, това е хубаво, но дали да не се видите някой друг път?
Още не можем да открием стоката, която трябваше да натоварим на лодката.

Единият от костюмираните подкара Александър към вратата, а другият остана да си побъбри на четири очи с мен.

— Бива ли такова нещо, да злоупотребяваш със стария човек! — скастри ме той. — Нямах ли си приятели на твоите години?

— Изобщо не злоупотребявам с него. Той ми скочи в колата.

— Знам. Случва му се. — Мутрата извади от костюма си пачка банкноти и дръпна стотачка. — Ето — за неудобството.

Отстъпих назад.

— Ама вие не разбирате.

— Колко искаш? — Бабаитът отброи още девет банкноти от сто долара, сгъна ги и ги пусна в чантата ми. — И да не съм те видял повече. Обещай, че ще оставиш стареца на мира! Разбра ли?

— Я чакай...

Той разтвори сакото си — да ми покаже патлака.

— Сега вече разбрах — казах аз.

Мутрата се обърна, излезе от кръчмата и се качи на лимузината, спряна при тротоара. Тя потегли.

— Понякога животът е много странен — споделих с келнера.

После и аз си тръгнах. След като се отдалечих достатъчно от Дийл, та да се чувствам в безопасност, отново набрах Рейнджъра и му разказах за Столе.

— Прибирай се и се заключи — нареди ми Рейнджъра. — Ще пратя Танк да те вземе.

— И после какво?

— После, докато уредя нещата тук, те пращам на безопасно място.

— А, без тия!

— Не ми прави въртели — отсече Рейнджъра. — И без това си имам доста проблеми.

— Решавай си скапаните проблеми. И по-бързо!

Затворих. Божичко, какъв ден! Да си умреш от яд.

Когато спрях на паркинга пред нас, Мичъл и Хабиб ме чакаха. Махнах им, те обаче не отвърнаха. Дори не ми се усмихнаха. Не казаха нищо. Лоша работа.

Качих се по стълбището на втория етаж и забързах към входната врата на апартамента. Присвиваше ме под лъжичката, сърцето ми биеше като обезумяло. Влязох в антрето. Боб ми се нахвърли и аз въздъхнах облекчено. Заключих и проверих и Рекс — да се уверя, че и той е добре. На телефонния секретар имаше дванайсет съобщения. Едното беше мълчание. Прозвуча ми като мълчанието на Рейнджъра. Десет бяха за баба. Последното беше от майка ми.

— Днес ще вечеряме пържено пиле — беше казала тя на телефонния секретар. — Баба ти реши, че сигурно и ти ще искаш да си хапнеш с нас, понеже си нямала в къщата нищо за ядене — докато тя чистела шкафове, Боб изял до шушка хранителните ти запаси. Баба ти казва и че не е зле да го поразходиш, защото бил излапал две кила сливи, които тя току-що била купила.

Погледнах Боб.

Носът му течеше, стомахчето му изглеждаше така, сякаш той току-що е глътнал волейболна топка.

— Майко мила, не изглеждаш никак добре, Боб! — завайках се аз.

Боб се оригна и се изпърдя.

— Я да се поразходим!

Боб започна да диша тежко. От устата му течеха лиги, стомахът му къркореше. Кучето изви гърбина.

— Не! — изкрещях аз. — Не тук!

Грабнах каишката и дамската си чанта и затеглих Боб към стълбището, а после надолу към входа. Не се качихме на асансьора — нямаше за кога да го чакаме. Излязохме навън и тъкмо да прекосим паркинга, когато линкълнът изневиделица потегли и закова пред нас. Мичъл изскочи като тапа от автомобила, блъсна ме на земята и сграбчи Боб.

Докато се изправя, линкълнът вече бе потеглил. Изпищях и хукнах подире му, той обаче вече бе завил по *Сейнт Джеймс Стрийт*. Не щеш ли, спря като закован. Вратите се отвориха с гръм и трясък и отвътре изхвърчаха Хабиб и Мичъл.

— Боже Господи! — изкрещя Мичъл. — Майко мила! Негодник!

Хабиб си беше запушил устата с ръка.

— Ще взема да се издрайфам. Дори в Пакистан не съм виждал такова чудо.

Боб също изскочи от линкълна и както въртеше опашка, хукна към мен. Стомахчето му пак си беше плоско и хубавко, псето вече не пухтеше и не се лигавеше.

— Поолекна ли ти, мой човек? — попитах го аз и го почесах зад ушите, както обичаше. — Браво на теб! Добро момче.

Очите на Мичъл щяха да изскочат от орбитите, лицето му беше мораво.

— Ще взема да го утрепя това гадно псе! Знаеш ли какво направи? Изсра се напред колата. А после се издрайфа. С какво го храниш? Разбираш ли изобщо от кучета? Ще вземеш да умориш псето.

— Изял е сливите на баба ми — поясних аз.

Мичъл се хвана за главата.

— Без майтап?

Натоварих Боб на Голямата синя птица, заключих вратите и подкарах право през моравата, за да избегна Хабиб и Мичъл.

Майка и баба ме чакаха — току надзъртаха през стъкълцето на вратата. Спрях буика пред къщата.

— Винаги разбираме, че ни идваш на гости — отбеляза баба. — Тая кола се чува от цял километър.

Така си беше.

— Къде ти е якето? — завайка се майка ми. — Не ти ли е студено?

— Не ми беше до якета — отвърнах. — Но тя е дълга и широка. Едва ли ти се слуша.

— На мен ми се слуша — намеси се баба. — Сигурно е голям майтап.

— Първо трябва да се обадя по телефона.

— Ти се обади, а аз ще наредя масата — рече майка ми. — Всичко е готово.

Звъннах от кухнята на Морели.

— Направи ми една услуга — примолих се, след като той вдигна.

— Дадено. Обичам да си ми задължена.

— Би ли се грижил известно време за Боб?

— Ти да не ми пробутваш номера на Саймън?

— Няма такова нещо.

— Защо тогава ми натрисаш Боб?

— Нали знаеш, и ти не можеш да ми обясниш някои неща за полицейската си работа.

— Да.

— Аз пък не мога да ти обясня за моята работа. Най-малкото от кухнята на майка ми.

Баба нахълта при мен.

— С кого говориш, с Джоузеф ли? Кажи му, че имаме пържено пиле и за него, но да побърза, ако иска да си хапне и той.

— Джоузеф не обича пържено пиле.

— Как така да не обичам! — възкликна Джо. — Идвам веднага.

— Не!

Но бе прекалено късно. Той беше затворил.

— Сложете още една чиния.

Баба погледна объркана масата.

— За кого е, за Боб или за Джо?

— За Джо. Боб го боли стомахчето.

— То оставаше да не го боли! — възкликна баба. — Натъпка се като невидял със сливи. А после излапа цяло пликче овесени ядки и кутия бисквити. Докато чаках Луиз, рекох да почистя шкафовете,

после ми се наложи да отида до тоалетната и когато се върнах, върху плота вече нямаше нищо.

Погалих Боб по главицата. Тъпичък си беше. Изобщо не можеше да се сравнява с Рекс. Не се беше сетил дори да повърне сливите. Но и той си имаше своите велики мигове. Имаше много сладки кафяви очи. А аз умирам за кафяви очи. И не беше някой нахалник. Не се опитваше да ми смени радиостанцията, нито веднъж не отвори дума и за пъпката ми. Бях си привързана към него. Да ви призная, когато Мичъл ми погна кученцето, бях готова да му извия врата с двете си ръце. Прегърнах Боб. Беше приятно и да го прегръщаш.

— Довечера ще идеш у Джо — обясних му. — Там ще бъдеш в безопасност.

Мама сложи пърженото пиле на масата, донесе и сухари, червено зеле и броколи. Никой нямаше да се докосне до броколите, но въпреки това майка ми задължително ги приготвяше — били полезни за здравето.

Джо влезе и седна до мен на масата.

— Днес върви ли? — попита го баба. — Залови ли убийци?

— Днес не, но за утре храня надежди.

— Наистина ли? — намесих се и аз.

— Е, не съвсем.

— Как мина с Рейнджъра?

Морели си сложи от червеното зеле.

— Както се и очакваше.

— Каза ми да съм се разкарала. И ти ли го искаш?

— Да, но съм достатъчно умен, за да не ти го казвам право в очите. Все едно да ти развея червен парцал. — Той си взе и от пилето. — Война ли си обявила?

— Нещо от този род. Отказах да се крия в някакви безопасни къщи.

— Нима се е стигнало чак до къщи, в които да се криеш?

— Не знам. И на мен ми се видя доста крайно.

Морели плъзна ръка върху облегалката на стола ми.

— Моята къща е безопасна. Елате с Боб да живеете при мен. Пък и си ми задължена.

— Пак ли те е ударил хормонът?

— Предпочитам да не отлагаш.

Телефонът в кухнята иззвъня и баба отиде да вдигне.

— Търсят Стефани — провикна се тя. — Лула е.

— Цял следобед те издирвам под дърво и камък — оплака се тя.
— Не отговаряш никъде. Клетъчният ти телефон не работи. Пейджърът също. Какво му е на пейджъра ти?

— Не ми е по джоба да плащам и пейджър, и клетъчен телефон, затова избрах телефона. Какво има?

— Намерили са Синтия Лоти в поршето — мъртва е. За нищо на света няма да се кача в тая проклетата кола. Който се е качил в нея, умира.

— Кога е станало? Ти как разбра?

— Намерили са я днес следобед в покрития паркинг на *Трета улица*. Ние с Кони чухме по полицейската радиостанция. За капак имам и работа за теб. Вини щеше да ни изколи, задето те няма никаква и той няма на кого да възложи случая.

— Ами Джойс? Ами Франки Дефрансес?

— Джойс също се е скрила в миша дупка. Не отговаря на пейджъра. А Франки току-що го оперираха от херния.

— Утре рано сутринта ще дойда в кантората.

— Изключено. Вини каза, че до довечера трябвало да го спипаш тоя негодник, инак щял да хване самолета и край. Вини знае къде е. Даде ми документите.

— Гаранцията колко е?

— Сто хиляди долара. Вини ще ти брои десет на сто.

Замълчи, сърце!

— След двайсетина минути ще мина да те взема.

Върнах се на масата, увих си в салфетка две парчета пиле и ги пуснах в дамската чанта. Прегърнах Боб и мляснах Морели по бузата.

— Трябва да тръгвам — оповестих. — Възложиха ми да заловя един, дето си е просрочил гаранцията.

Морели се вкисна.

— По-късно ще те видя ли?

— Сигурно. Освен да ти се отплатя за услугата, искам да си поговорим за Синтия Лоти.

— Знаех си, че рано или късно ще отвориш дума за това.

Когато отидох у Лулини, тя вече ме чакаше пред къщата.

— Нося всичките бумажки — събщи ми колежката. — Звучи обещаващо. Нашият човек — казва се Елуд Стийгър — е обвинен в производство на дрога. Опитвал се да произвежда в гаража на майка си метамфетамин, но цялата махала се развоняла на оцет. Сигурно някой от съседите е звъннал в полицията. Но както и да е. Майка му е заложила като гаранция къщата, а сега се притеснява, че Елуд ще вземе да драсне в Мексико. В петък, за когато е било насрочено делото, не се е явил в съда, а майката е намерила в чекмеджето с чорапите самолетни билети. И е отишла да го натопи пред Вили.

— Къде ще го търсим тоя мухльо?

— Според милата му майчица бил маниак на тема „Стар Трек“. Довечера имало сбирка на поклонниците на сериала. Майката ми даде и адреса.

Погледнах го и простенах. Беше къщата на Дуги.

— Познавам мъжа, който живее там — обясних на Лула. — Дуги Крупър.

Лула се шляпна по главата.

— Знаех си, че ми е познато отнякъде.

— Докато го залавяме тоя Елуд, не искам да пострада никой — предупредих я аз.

— Дадено, бе човек!

— Няма да нахълтваме като някакви гангстери с насочени пистолети.

— Разбира се, че няма да нахълтваме!

— Всъщност изобщо няма да използваме патлаци.

— Щом настояваш.

Погледнах дамската чанта върху коленете й.

— Вътре има пистолет, нали?

— То се знае, че има.

— А на хълбока носиш ли?

— Глок.

— На глезена?

— Само педалите носят кобури на глезените — отсеке Лула.

— Ще оставиш пистолетите в колата.

— Все пак си имаме работа с трекита. Ами ако ни се нахвърлят като Вулкан?

— В колата! — подвикнах аз.

— Мале, я не ми пробутвай тези предменструационни номера!
— Лула погледна през прозореца. — Както виждам, у Дуги се вихри купон.

Отпред бяха спрели доста коли, всички прозорци в къщата светеха. Входната врата зееше, пред нея бе застанал Откаченяка. Спрях през няколко къщи и двете с Лула се върнахме при Откаченяка.

— Ей, маце, добре дошла в Трекарама — провикна се той, щом ме видя.

— Какво става тук?

— Дуги завъртя нов бизнес — Трекарама. Сами си го измислихме. Дуги е Трекшефът. Страхотно, нали? Това е бизнесът на новото хилядолетие. Ние сме върхът, така да знаеш, маце. Сама ще се убедиш.

— А каква е тая Трекарама? — поинтересува се Лула.

— Така се казва клубът ни, маце. Това е място за поклонение. Светилище на мъжете и жените, стигнали там, където преди не е стъпвал човешки крак.

— Преди какво?

Откаченяка се загледа прехласнато в небето.

— Преди всичко. Аха!

— Ако искате да влезете, трябва да платите по пет долара — обясни Откаченяка.

Дадох му десетачка и ние с Лула се промушихме през навалищата на вратата.

— Никога през живота си не съм виждала толкова много чалнати накуп — възкликна Лула. — Без онзи Клингън ей там, в горния край на стълбището. Той се ядва.

Огледахме помещението с надеждата да открием по снимката Стигър. Лошото бе, че някои от трекитата се бяха маскирали, бяха се облекли като любимите си герои от „Стар Трек“.

Дуги се завтече да ни посрещне.

— Добре дошли в Трекарама! Ей там, в ъгъла при ромуланите, има ордьоври и разни нещица за пийване, след десетина минути ще пуснем и филмите. Ордьоврите си ги бива. Те са, как да се изразя... бързоразваляща се стока.

Превод: стока, задигната от някой камион, която сега щеше да се развали, понеже Дуги не можеше да върти далаверите.

Лула го чукна с кокалчетата на пръстите си по главата.

— Ей, има ли някой тук? Приличаме ли ти на някакви превъртели поклоннички на „Стар Трек“?

— Ами...

— Дошли сме да поразгледаме — обясних аз на Дуги.

— Значи сте нещо като туристи, а?

— Нямам нищо против да бъда и туристка, ако ме запознаеш с онзи красавец там, с Клингън, де — израдва се Лула.

ГЛАВА 13

Ние с Лула влязохме по-навътре в стаята, като си проправяхме път през тарапаната и се оглеждахме за Елуд. Беше на деветнайсет години. Слабичък такъв, с моя ръст. Пясъчноруса коса. Арестуван за втори път. Не исках да го подплашвам. Смятах тихомълком да го изведе и да му надяна белезниците.

— Ей — провикна се Лула, — виждаш ли го онзи дребосък, дето се е предрешил като капитан Кърк? Какво ще кажеш?

Присвих очи и се взрях в другия край на стаята.

— На него прилича — съгласих се аз.

Отидохме през множеството при него и аз попитах:

— Стив? Стив Милър?

Капитан Кърк замига срещу мен.

— Не. Припознали сте се, съжалявам.

— Имам среща с човек, когото не съм виждала никога — поясних аз. — Каза, че щял да бъде облечен като капитан. — Протегнах ръка. — Стефани Плъм.

Онзи се здрависа с мен.

— Елуд Стикър. Право в десетката!

— Майко мила, тук е горещо като в баня — завайках се аз. — Ще поизляза на въздух. Не искате ли да дойдете с мен?

Елуд взе да се озърта припряно, да не би да е изтървал нещо.

— Не знам. Май не. Казаха, че прожекцията ще започне всеки момент.

Поука първа: няма смисъл да ходиш на сборище на трекита, когато започва прожекцията. Имах две възможности. Или още сега да реша въпроса, или да изчакам, докато Елуд си тръгне. Ако той останеше до края и излезеше заедно с всички, щях да видя зор.

При нас дойде Откаченяка.

— Бре, бре, бре, кого виждат очите ми! Много се радвам, че вие двамата се погаждате. Напоследък на Елуд му се стъжни животът. Обърка нещо конците и го тикнаха на топло. За нас това бе голям удар.

Очите на Елуд се въртяха, сякаш главата му беше на пружинна.

— Кога ще почне тая проекция? — подвикна той. — Дошъл съм само заради филмите.

Откаченяка отпи от питието си.

— Елуд си живееше като царче, събираше пари да следва, но после му отнеха лиценза. Какъв срам! Какъв срам!

Елуд се подсмихна.

— Никога не съм имал лиценз — уточни той.

— Голям късмет извади, че се запозна със Стеф — продължаваше да плямпа Откаченяка. — Направо не знам какво щяхме да правим ние с Дуги без Стеф. Повечето агенти, издирващи хора, нарушили съдебната гаранция, ще те откарат с ритници по тъпия задник право в панделата, докато нашата Стеф...

Елуд погледна като ударен с мокър парцал.

— Агентка ли...

— Най-добрата по белия свят — ухили се Откаченяка.

Наведох се напред и изшушуках тихичко, но все пак достатъчно високо, та Елуд да ме чуе.

— Дали да не поговорим отвън?

Елуд се дръпна като попарен.

— Не! Не мърдам оттук! Остави ме на мира.

Пристъпих напред, за да му надяна белезниците, той обаче ме фрасна през ръцете.

Лула също посегна с газовия пистолет, но Елуд се скри зад Откаченяка, който се свлече като къщичка от карти.

— Ужас! Май халосах не когото трябва от трекитата — завайка се Лула.

— Уби го! — изписка Елуд.

— Я млъквай! — изсъска колежката. — Какво си се разпищял такъв, ще ми спукаш тъпанчетата.

Хванах го за едната ръка и му щракнах белезниците.

— Уби го. Застреля го — продължи да си повтаря като курдисан Елуд.

Лула сложи ръце на хълбоците си.

— Да си чул гърмежи? Според мен не. Нямам дори пистолет, понеже госпожица Противничката на насието ми нареди да си оставя оръжието в колата. И пак добре направи, защото, ако беше у

мен, за едното чудо щях да ти светя сега маслото. Я се погледни, мекотело с мекотело!

Опитвах се да надяна и другата халка на белезниците върху ръката му, а хората наоколо напиреха да видят каква е тая патаклама.

— Какво става? — подвигнаха в хор. — Какво правите на капитан Кърк?

— Ще откараме безполезния му бял задник в дранголника — обясни Лула. — Отдръпнете се.

Видях с периферното си зрение как нещо полита и удря колежката отстрани по главата.

— Ей! — провикна се Лула. — Какво правите, бе, хора? — Тя се пипна по главата. — Някой ме замеря със смрадливи изварени хапки! Кой тук си играе с огъня?

— Пуснете капитан Кърк — провикна се с цяло гърло някой.

— Бабина ти трънкина ще го пуснем! — заяде се Лула.

Пляк! Друг я уцели по челото с ябълкова пастичка.

— Ще ви дам аз на вас да се разберете! Кого замервате, бе! — закани се тя.

Пляк! Пляк! Пляк! Яйчни рулца.

Цялата стая запя в един глас:

— Пуснете капитан Кърк! Пуснете капитан Кърк!

— Махам се оттук! — отсече Лула. — На тия им хлопа дъската.

Дръпнах Елуд към вратата, но тъкмо да изляза, някой ме заля с черпак от топлия сос към яйчните рулца и ме удари с две изварени хапки.

— Хванете ги! — провикна се някой. — Отвличат капитан Кърк!

Ние с Лула се наведохме и се опитахме да се измъкнем под масирания обстрел от откраднати ордьоври и грозни закани. Стигнахме криво-ляво изхода и се юрнахме навън, като теглехме след себе си Елуд. Метнахме го на задната седалка, после аз натиснах до дупка газта. Всяка друга кола би отскочила назад, но това тук беше буик и той си потегли плавно по улицата.

— Като си помисли човек, тия трекита са си големи кекльовци — отбеляза Лула. — Ако нещо подобно се беше разиграло в моята махала, вместо с изварени хапки щяха да ни обстрелват с куршуми.

Елуд седеше вкиснат на задната седалка и мълчеше като пукал. И него го бяха улучили случайно с две-три изварени хапки и яйчни рулца

и костюмът на Кърк вече изобщо не отговаряше на високите изисквания на Федерацията.

Минах да оставя Лула у тях и продължих към полицейския участък. Дежурен беше Джими Нийли.

— Майко мила — изцъка той, — каква е тая смрад?

— Изварени хапки — поясних аз. — И яйчни рулца.

— Все едно си участвала в бой с храна.

— Пръв започна ромуланът — допълних аз. — Ах, мамка им ромуланска!

— Точно така, човек не може да има вяра на тия проклети ромулани — подкрепи ме Нийли.

Получих си разписката, а също белезниците, с които бях довела капитан Кърк, после си тръгнах от участъка и излязох в мрака. Паркингът отпред беше окъпан в светлината на халогенните лампи отгоре. Зад тях небето беше тъмно, без нито една Звездица. Беше започнало да ръми. Вечерта щеше да бъде прекрасна, ако бях при Морели и Боб. Но аз бях сам-сама в дъжда, вонях на огромна изварена хапка и се притеснявах, че който е очистил Синтия Лоти, може да посегне и на мен. Единственото хубаво на убийството на Лоти бе, че отклоняваше поне засега мислите ми от Артуро Столе.

С тая оплескана със сос риза и с изварата по косата не се чувствах особено сексапилна, затова отскочих до къщи, за да се преоблека, преди да отида у Морели. Спрях буика до кадилака на господин Уайнстайн, заключих и тъкмо да тръгна към входа, когато видях Рейнджъра — беше се облегал на колата пред мен.

— Трябва да внимаваш повече, сладур — рече ми той. — Преди да слезеш от автомобила, винаги се оглеждай.

— Бях се разсеяла.

— Ще се разсееш ти за вечни времена, ако някой те застреля в главата.

Сбърчих чело и се изплезих. Рейнджъра се усмихна.

— Искаш да ме прелъстиш ли? — Той все късче храна, заплело се в косата ми. — Яйчни рулца, а?

— Тежка вечер, какво да се прави!

— Научи ли нещо от Рамос?

— Каза, че в Трентън имало проблем — според мен това е Джуниър Макарони. Но обясни, че другата седмица щял да реши

проблема, като го натовари на лодка. И с повечко късмет лодката щяла да потъне. После ония, мутрите, дойдоха да си го приберат и се завайкаха, че не можели да намерят товара. Имаш ли представа какво означава всичко това?

— Да.

— Ще ми кажеш ли?

— Не.

Майко мила!

— Голям гадняр си, ще знаеш. Няма да работя повече за теб.

— Твърде късно се усети. Вече те уволних.

— Ама аз няма да работя *никога*!

— Къде е Боб?

— При Морели.

— Значи трябва да се притеснявам само за твоята безопасност — вметна Рейнджъра.

— Усещането е сладко, но не се налага.

— Я не се занасяй! Не се налагало! Играеш си с огъня. Казах ти да не дърпаш дявола за опашката и да си отваряш очите на четири, а два часа по-късно ти отново качваш Рамос в колата си.

— Търсех теб и той ми скочи в буика.

— А да си чувала, че вратите имат ключалки?

Навирих носле — един вид, възмутена съм от дън душа.

— Влизам вътре. И колкото да ти доставя удоволствие, ще заключа вратата.

— Не си познала. Идваш с мен и вече аз ще те заключа.

— Заплашваш ли ме?

— Не. Казвам ти го най-сериозно.

— Слушай, драги ми господинчо — озъбих се аз, — живеем в двайсет и първи век. Жените не са ти собственост. Вече не можеш ей така да ни заключваш. Дори и да съм си наумила да извърша някоя ужасна тъпотия и да се изложя на опасност, мое право е да го сторя.

Рейнджъра ми щракна халката на белезниците.

— Не съм много сигурен.

— Ей, ти!

— Само за ден-два.

— Направо не мога да повярвам. Ама наистина ли ще ме заключиш?

Той се пресегна да хване и другата ми китка, аз обаче му издърпах белезниците и отскочих.

— Ела тук! — подвижна Рейнджъра.

Заобиколих колата до нас. Върху китката ми подрънкваха белезниците и кой знае защо, това ми действаше възбуждащо. Същевременно обаче се вкиснах окончателно. Бръкнах в дамската си чанта и извадих лютивия спрей.

— Ела, хвани ме, де! — рекох.

Рейнджъра отпусна длани върху автомобила между нас.

— Така няма да се разберем.

— А нима си очаквал да се разберем?

— Да де, при теб всичко е ужасно сложно. Мъжете си пръсват черепите. Колите се блъсват в боклукчийски камиони и стават на хармоника. Участвал съм в тежки акции, които са протичали погладко, отколкото среща с теб за по едно кафе. — Рейнджъра вдигна ключето — да го видя. — Искаш ли да махна белезниците?

— Метни ми ключа.

— А, няма да стане. Ще се наложи да дойдеш при мен.

— Ще има да почакаш.

— Лютивият спрей действа само ако ми го пръснеш в лицето. Мислиш ли, че ще ме уцелиш чак оттам?

— Естествено!

На паркинга се появи някаква таратайка. Ние с Рейнджъра насочихме цялото си внимание към нея. Той дори извади пистолет, хвана го до хълбока си и се прицели.

Бричката спря и от нея слязоха Откаченяка и Дуги.

— Ей, маце! — провикна се Откаченяка. — Страшен късмет извадихме, че те заварваме тук. Ние с Дуги пак опряхме до мъдрите ти съвети.

— Трябва да поговоря с момчетата — обясних на Рейнджъра. — Ние с Лула им опустошихме къщата.

— Чакай да видим дали ще позная. Поднесли са ви яйчни рулца и нещо жълто.

— Изварени хапки. Но аз нямам никаква вина. Ромуланът започна пръв.

Рейнджъра се подсмихна.

— Как не се сетих, че пак ромуланите са оплескали нещо! — Той прибра пистолета в кобура. — Хайде, върви да си поприказваш с твоите приятели. А ние с теб ще приключим после.

— Ами ключът?

Рейнджъра пак се подсмихна и поклати глава.

— Обявявам ти война — отсякох аз.

Усмивката му помръкна.

— Мисли му!

Отстъпих няколко крачки и тръгнах към задния вход на блока, следвана по петите от Дуги и Откаченяка. Умът ми не го побираше какво точно искат. Да им възмездя щетите ли? Да им изложи бъдещето на Елуд като наркобарон? Да им кажа мнението си за яйчните рулца?

Прекоших забързано входа и тръгнах нагоре по стълбището.

— Можем да поговорим и в апартамента — рекох им. — Трябва да си сменя тениската.

— Извинявай за тениската, маце. Трехитата съвсем се оляха. Големи лайнари са, ще знаеш — сподели с мен Откаченяка. — Федерацията е в опасност. Никога няма да прокопса с членове като тия тъпанари. Не проявиха никакво уважение към жилището на Дуги като частна собственост.

Отворих вратата на апартамента.

— Щетите големи ли са?

Откаченяка се свлече на канапето.

— Отпърво си мислехме, че щетите ще се ограничат само с изварените хапки. После обаче се оказа, и че видеото не работи, затова пропуснахме прожекцията.

— Видеото се развали наред филма, пак добре, че отървахме кожата — включи се и Дуги.

— Страх ни е да се върнем, маце. Та сме дошли да питаме дали не може да пренощуваме тук заедно с теб и баба ти.

— Баба Мазур се върна при нашите.

— Жалко! Беше голям образ.

Дадох им възглавници и одеяла.

— Готина гривна имаш — отбеляза Откаченяка.

Погледнах белезниците, все още прикрепени към дясната ми китка. Съвсем ми беше изхвърчало от главата за тях. Дали Рейнджъра още чакаше на паркинга? Дали наистина не трябваше да ида с него?

Пуснах резето, после се заключих в спалнята, пъгнах се в леглото, както си бях с изварата по косата, и моментално съм потънала в непробуден сън.

Когато на другата сутрин се събудих, се сетих, че съм вързала тенекия на Джо.

Ами сега!

У тях не вдигаше никой, тъкмо да опитам да се свържа по пейджъра, когато телефонът иззвъня.

— Какво, по дяволите, става? — извика Джо. — Идвам на работа и първото, което ми казват, е, че си била нападната от ромулан.

— Нищо ми няма, добре съм. Трябваше да спипам един набирка на почитатели на „Стар Трек“, но се получи голяма бъркотия.

— За беда и аз имам неприятни новини. Приятелката ти Каръл Забо пак се е покатерила на моста. С цяла сюррия приятелки отвлякла, моля ти се, Джойс Барнхард и я завързала гола-голеничка за едно дърво при гробището за домашни любимци в Хамилтън Тауншип.

— Ти за мезе ли ме взимаш? Нима са арестували Каръл, защото е отвлякла Джойс Барнхард?

— Не. Джойс не е предявила обвинение. Но наистина са я отвлекли. Половината участък се юрна да я освобождава. Каръл е била арестувана, задето е била прекалено щастлива на обществено място. Мен ако питаш, те с момичетата са означавали с трева паметното събитие. Единственото, което я застрашава, е да я глобят за неприлично поведение, но тя не иска и да чуе — втълпила си е, че ще я тикнат зад решетките. Та се питахме дали няма да отскочиш до моста и да я свалиш оттам. Само да знаеш какво задръстване е направила!

— Тръгвам веднага!

Каръл си беше изпатила заради мен. Божичко, веднъж като тръгне нещо наопаки, и целият свят се превръща в кенеф!

Бях спала с дрехите, така че нямаше да губя време за обличане. Докато минавах през хола, извиках на Откаченяка и Дуги, че се връщам веднага. Когато слязох при задния вход, вече бях извадила и спрея — в случай че Рейнджъра ми се нахвърли от някой шубрак.

Но от Рейнджъра нямаше и следа. Хабиб и Мичъл също не се виждаха никакви, така че аз поех по живо, по здраво към моста. Лесно им е на ченгетата — когато бързат, могат да си включат бурканите и да

отпращат право напред. Аз си нямах буркан, затова, появеше ли се задръстване, цепех по тротоара.

Валеше като из ведро. Температурите бяха паднали до към пет-шест градуса над нулата и цялото население на щата се бе юрнало да проверява по телефона колко струват самолетните билети до Флорида. Освен, разбира се, сеирджиите, насъбрали се да позяпат на моста Каръл.

Спрях зад един полицейски автомобил и стигнах пеш до средата на моста, където Каръл се беше качила заедно с чадъра на парапета.

— Благодаря ти, че се погрижи за Джойс — казах ѝ аз. — Какво правиш на тоя мост?

— Пак ме арестуваха.

— Обвинена си в неприлично поведение. Няма само заради това да те пратят в затвора.

Каръл слезе от перилата.

— Просто исках да съм сигурна. — Тя се взря в мен с присвити очи. — Какво е това по косата ти? И тия белезници? Нали беше с Морели?

— Изобщо не съм била с Морели — възразих натъжена.

Върнахме се при колите. Каръл се прибра вкъщи. Аз отскочих до кантората.

— Майко мила! — провикна се Лула, щом ме мерна. — Вижте, вижте, през вратата ни влиза една забавна история! Голям смях ще падне! Какви са тия белезници?

— Реших, че ще отиват много на изварените хапки по косата ми. Нещо като аксесоар към тоалета.

— Дано ти ги е сложил Морели — намеси се и Кони. — Нямам нищо против Морели да сложи белезници и на мен.

— Топло! — отвърнах аз. — Сложи ми ги Рейнджъра.

— Бре, бре, бре, вече се подмокрих — ахна Лула.

— Но не защото го е ударил хормонът — попарих надеждите ѝ аз. — А... съвсем случайно. И после изгуби ключа.

Кони започна да си вее с голям плик.

— Пак получих гореща вълна.

Връчих ѝ разписката за Елуд Стигър. Като теглим чертата, това си бяха лесни пари. Никой не се опита да ме застрелва или подпалва.

Входната врата се отвори с гръм и трясък и в кантората влезе Джойс Барнхард.

— Ще ми платиш! — изсъска ми тя. — Ще има горчиво да съжаляваш, че си ми се изпречила на пътя.

Лула и Кони завъртяха глави към мен и ме погледнаха изпитателно — какво пак е станало?

— Каръл Забо и едни други приятелки ми се притекоха на помощ: завързали Джойс гола-голеничка за дърво и я оставили да виси там.

— Само да не почнеш да ми стреляш тук! — предупреди Кони Джойс.

— Няма да се отърве с едната стрелба — успокои я Джойс. — Искам нещо повече. Искам Рейнджъра. — Тя ме погледна с присвити очи. — Знам, че двамата сте дупе и гащи. Ето защо ти препоръчвам да се възползваш от това и да ми го доставиш. Не ми ли го доведеш до двайсет и четири часа, като нищо ще натопя твоята приятелка Каръл Забо — ще я обвиня в отвличане.

Джойс се фръцна и заситни с тънките си токчета към вратата.

— Мамка му! — изсумтя Лула. — Пак се развоня на сяра.

Кони ми връчи чека за Елуд.

— Каква дилема!

Взех чека и го пуснах в дамската си чанта.

— Имам толкова дилеми, че вече им изгубих края.

Грохналата госпожа Бестлър се взеше на асансьора, по-точно, беше се вживяла в ролята на човек, който го обслужва.

— Нагоре сме! — оповести тя. — Дамски чанти, бельо... — Наведе се напред в инвалидната количка и се вторачи в мен. — О, салонът за разкрасяване е на втория етаж.

— Чудесно — отвърнах аз. — Тъкмо натам съм тръгнала.

Когато влязох в апартамента, вътре беше тихо. Одеята бяха най-старателно сгънати и подредени върху канапето. Върху една от възглавниците беше оставена бележка с една-едничка дума:

После.

Затътрих се в банята, съблякох се и си измих косата — няколко пъти. Облякох си чисти дрехи, после си изсуших косата със сешоара и криво-ляво я вързах на конска опашка. Звъннах на Морели да проверя как е Боб — бил добре, пазел го съседът. След това се спуснах в сутерена и помолих Дилън да среже веригата на белезниците, та втората халка да не се клатушка върху китката ми.

После вече нямах какво да правя. Не ми бяха възложили да ловя никого с просрочена съдебна гаранция. Нямах куче, което да разхождам. Нямах кого да следя, нямаше и къщи, в които да прониквам с взлом. Можех да намеря ключар, който да ми махне белезниците, но още се надявах да взема ключа от Рейнджъра. Довечера смятах да го предам на Джойс. По-добре това, отколкото отново да разубеждавам Каръл да не скача от моста. Вече ми беше дошло до гуша да я спасявам от водния ѝ гроб. Пък и не беше кой знае каква философия да предам Рейнджъра. Единственото, което трябваше да направя, бе да уговоря среща. Да му кажа, че искам да ми махне белезниците, и той щеше да ми дойде на крака. После щях да го зашеметя с газовия пистолет и да го доставя на Джойс. След това, разбира се, щях да измисля някакъв подъл план, за да го освободя. За нищо на света нямаше да допусна да го тикнат зад решетките.

Тъй като до вечерта нямаше с какво да се заема, реших да почистя клетката на хамстера. А сетне може би и хладилника. А защо не и банята... Не, бе малко вероятно. Прехвърлих Рекс в голяма купа за спагети върху кухненския плот. Той замига, стреснат от ярката светлина — беше много недоволен, че са му нарушили съня.

— Извинявай, мой човек — рекох му аз. — Налага се да ти почистя хасиендата.

След десет минути Рекс отново си беше в клетката — сновеше като обезумял, понеже всичките му скрити съкровища сега бяха в черната найлонова торба за боклук. Дадох му орехче и стафидка. Хамстерът отнесе стафидката в новата си кутийка от супа и повече не го видях.

Погледнах от прозореца на хола към подгизналия паркинг. Още нямаше и следа от Хабиб и Мичъл. Всички коли долу бяха на съседни. Това ми беше само добре дошло. Можех да си хвърля спокойно боклука. Сложих си якето, грабнах плика с хамстерското леговище и прекосих на бегом стълбищната площадка.

Госпожа Бестлър още беше в асансьора.

— О, сега, миличка, изглеждаш много по-добре — отбеляза тя. — Няма нищо по-прекрасно от това да прекараш час-два в козметичен салон. — Асансьорът слезе на партера, вратата се отвори и аз изскочих навън. — Качваме се нагоре — изтананика госпожа Бестлър. — Мъжка конфекция, трети етаж.

Вратата се плъзна и се затвори.

Прекоших входа, отидох при задната врата и поспрях, за да си сложа качулката. Продължаваше да вали като из ведро. Водата се събираше на локвички по лъскавия асфалт и се нанизваше на мъниста по колите на старците, току-що намазани с вакса. Навела глава, излязох навън и забързах през паркинга към боклукчийския контейнер.

Метнах плика с боклука вътре и се озовах лице в лице с Хабиб и Мичъл. Бяха вир-вода, изглеждаха свирепи.

— Вие пък откъде се взехте? — възкликнах аз. — Не ви видях колата.

— Спрели сме в пресечката — обясни Мичъл и ми показа пистолета си, — където сега отиваш и ти. Тръгвай!

— А, без тия! — сопнах се аз. — Ако ме простреляш, Рейнджъра няма да има стимул да се занимава със Столе.

— Криви са ти сметките — изсъска Мичъл. — Той няма да има стимул само ако те убием.

Беше прав.

Боклукчийският контейнер беше в дъното на паркинга. Заситних през нақвасената от дъжда морава — едвам се държах на крака, от страх не можех да мисля. Къде ли се бе запилял Рейнджъра точно сега, когато имах нужда от него? Защо не беше тук и не настояваше да ме заведе някъде, където ще бъда в безопасност? Сега, когато бях почистила клетката на хамстера, на драго сърце щях да му се подчиня.

Мичъл пак караше комбито на грижовната майка. Явно не им вървеше с линкълна. Но едва ли беше особено разумно да подхващам точно тази тема.

Хабиб ме натика на задната седалка. Уж беше с дъждобран, а беше мокър до кости. Явно ме бяха дебнали иззад храстите пред блока. Беше без шапка, от косата му се стичаше вода, която капеше отзад във врата му и по лицето му. Той избърса с длан лицето си. Явно никой не се притесняваше, че комбито вече е мокро и отвътре.

— И сега какво? — попитах аз, като се мъчех гласът ми да звучи нормално.

— Без излишни въпроси! — тросна се Хабиб. — Сега ще си траеш.

Не бе никак добре да си трая, понеже така ми оставаше време да мисля. А мислите ми не бяха особено приятни. Не ме чакаше нищо хубаво. Опитах се да не давам воля на чувствата си. Страхът и съжаленията нямаше да се увенчаят с добро. Не исках и въображението ми да се развихря. Може би ставаше въпрос за поредната среща с Артуро. Нямаше смисъл предварително да се паникьосвам. Съсредоточих се върху дишането си. Дълбоко и равномерно. Ето, поемам кислород. Започнах да си повтарям наум: „О-о-ом!“ Веднъж гледах по телевизията как една го прави — отразяваше ѝ се много добре.

Мичъл подкара на запад по *Хамилтън*, към реката. Прекоси *Брод* и свърна към квартал, нарочен за промишлена зона. Спря на паркинг пред триетажна тухлена постройка, където навремето се е помещавал машиностроителен завод и която сега пустееше. Отпред беше сложена табела: „Продава се“, но на мен ми се стори, че си е висяла там най-малко от сто години.

Мичъл паркира и слезе. Отвори вратата и ми показа с дулото на пистолета да слизам. Хабиб ни последва. Отключи страничния вход на сградата и ние тримата нахълтахме вътре. Беше тъмно и влажно. Осветлението беше мъждиво, идваше откъм тесни кабинети с отворени врати и мръсни прозорци. Тръгнахме по къс коридор и се озовахме в нещо като фойе. Плочките под краката ни потракваха — явно се бяха отлепили, помещението беше празно, ако не се броят двата метални сгъваеми стола и малкото издрано дървено писалище. Върху бюрото беше сложен кашон.

— Сядай — нареди ми Мичъл. — Вземи си стол.

Съблече си якето и го метна върху бюрото. Хабиб стори същото. Ризите им не бяха кой знае колко по-сухи от якето и дъждобрана.

— Чуй сега какъв е планът — подхвана Мичъл. — Ще те зашеметим с газовия пистолет и докато си в несвяст, ще ти кръцнем с ей тия ножици пръста. — Той извади от кашона ножиците и ми ги показа. — Така ще имаме какво да пратим на Рейнджъра. После стоим с теб и чакаме какво ще се случи. Ако той реши да се спазарим, ние

сме насреща. Ако обаче не прояви интерес, сигурно ще ти видим сметката.

Ушите ми пищяха, затова тръснах глава.

— Я чакайте — извиках. — Имам няколко въпроса.

Мичъл въздъхна.

— Жените винаги имат въпроси.

— Дали да не й отрежем и езика? — предложи Хабиб. — Понякога действа. В нашето село се справяхме блестящо.

Вече ми се струваше, че е излъгал, че е пакистанец. От думите му човек оставаше с впечатлението, че неговото село е някъде в пъкъла.

— Господин Столе не спомена нищо за езика — възрази Мичъл. — Ами ако е решил да го запази за по-нататък?

— Къде ще ме държите? — попитах аз Мичъл.

— Тук. Ще те заключим в кенефа.

— Ами кръвта?

— Какво кръвта?

— Ако ми изтече и аз умра? Как тогава ще се спазарите с Рейнджъра?

Те се спогледаха. Не се бяха сетили за това.

— За пръв път ще режа пръсти — сподели Мичъл. — Обикновено или пребивам заложниците, или просто ги очистивам.

— Не е зле да набавите бинтове и нещо дезинфекциращо.

— Да, наистина няма да е зле — съгласи се Мичъл. После си погледна часовника. — Нямам много време. Трябва да върна колата на жена ми, ще ходи да прибере децата от училище. Само това оставаше да киснат под проливния дъжд.

— На *Брод Стрийт* има аптека — обади се Хабиб. — Можем да се отбием и да купим нещата.

— Вземете ми и тилонол — помолих аз.

Всъщност обаче не ми трябваха никакви бинтове и никакъв тилонол. Трябваше ми единствено време. Сполети ли те беда, ти трябва точно това: време. Време, през което да се надяваш, че не е истина. Време нещата да се наредят. Време да установиш, че е станала грешка. Време, през което Бог да се намеси.

— Добре тогава — склони Мичъл. — Влизай в клозета, ей там!

Помещението беше тясно като кутийка — бе само метър и двайсет на два метра и нямаше прозорец. Тоалетна чиния. Мивка. И нищо друго. Отвън на вратата се мъдреше катинар. Не изглеждаше нов, та реших, че не съм първата, държана като заложница тук.

Влязох в стачката, ония кретени затвориха вратата и ме заключиха вътре. Долепих ухо до рамката.

— Да ти призная, вече ми се гади от тая работа — сподели Мичъл. — Толкова ли не можеше да го направим в ден, когато не вали? Навремето се наложи да очистя един — казваше се Алвин Маргучи. Беше кански студ, pistolетът ми замръзна, та се видяхме принудени да го пребием до смърт с лопатата. А после, когато отидохме да копаем гроб, пръстта беше твърда на камък. Издънка след издънка, ще знаеш!

— Наистина непосилен труд — завайка се и Хабиб. — Виж, в моята страна се ядва — там си е по-топличко и пръстта е пръхкава. Често не ни се налага дори да копаем, Пакистан е планинска държава, под път и над път има клисури, хвърляш там мъртвеца и готово! Чиста работа!

— Е, и ние имаме реки, но труповете изскачат на повърхността и това не е много хубаво.

— Знам — подкрепи го Хабиб. — Изпитвал съм го на собствен гръб.

Стори ми се, че си тръгват — чух как вратата в дъното на коридора се отваря и се затваря. Опитах се да отворя вратата на клозета. Огледах се. Известно време дишах дълбоко. Пак се огледах. Наложих си да мисля. Чувствах се като Мечо Пух, който беше Мече с Малко Мозък. Помещението беше тясно като дядовата ръкавичка и много гадно — с мръсна мивка, мръсна тоалетна чиния и мръсен линолеум на пода. Стената до мивката беше подгизнала, при тавана имаше мокро петно. Вероятно канализацията течеше. Тук строителството не бе от най-качественото. Сложих ръка върху стената и усетих как тя поддава.

Бях с кубинки с огромни грайфери и яка подметка. Опрях дупе о мивката, изритах с все сила стената и кракът ми се показа откъм другата страна. Избухнах в смях, после се усетих, че плача. Но няхах време за истерии. Трябваше час по-скоро да се омета оттук.

Хванах се отстрани за зейналата дупка и в ръцете ми останаха парчета мукава. Така направих доста приличен отвор между гредоредата.

Заех се и със съседната стена. След броени минути бях разрушила достатъчно от стените, за да се провра през отвора. Ноктите ми се бяха изпочупили, пръстите ми кървяха, затова пък вече стоях в тесния съседен кабинет — бях се измъкнала от клозета. Опитах се да отворя вратата. Беше заключено. Божичко, ами ако се наложи да се измъквам, като рутя наред стените в гадната сграда! Я чакай, смотанячко такава! Та нали в кабинета има прозорец! Поех си дълбоко въздух. Не бях във върхова мисловна форма. Бях се вцепенила от страх. Опитах да отворя прозореца, той обаче не се и помръдна. Явно не го бяха отваряли от цяла вечност. По ръкохватката имаше най-малко сто пласта боя. В стаята нямаше никакво обзавеждане. Свалих си якето, омотах го около ръката си и фраснах с него прозореца. Разчистих криво-ляво стъклата и надзърнах навън. Не беше никак ниско, но вероятно щях да успя да скоча, без да се пребия. Изух си кубинката и с нея махнах стъклата, които продължаваха да стърчат от черчевето — така нямаше да се порежа повече от необходимото. Пак си нахлузих обувката, прехвърлих крак през рамката на прозореца и го яхнах.

Гледаше към улицата. Моля ти се, Боже, не допускай Мичъл и Хабиб да минат оттук точно когато скачам от прозореца! Впих пръсти в черчевето и се отпуснах бавно над улицата. Накрая скочих и се приземих на крака, после обаче тупнах на задник. Известно време лежах замаяна насред тротоара, а дъждът плющеше и плющеше по лицето ми.

Поех си дълбоко въздух, изправих се и хукнах. Прекосих улицата, свърнах по пресечката и пресякох още една улица. Нямах представа къде отивам. Важното бе да се отдалеча възможно най-много от проклетата тухлена постройка.

ГЛАВА 14

Спрях да си поема дъх и се превих одве, а после присвих очи — толкова силно ме боляха дробовете. На колената дънните ми бяха скъсани, самите ми колена бяха разкъравени от стъклата. И двете ми длани бяха порязани. В суматохата и бързината си бях изгубила якето. Бях го омотала около ръката си, за да избия стъклото, и после го бях забравила. Бях облечена по тениска и бархетна риза отгоре, които сега бяха вир-вода. Зъбите ми тракаха къде от студ, къде от страх. Долепих се до стената и се заслушах през плисъка на дъжда в автомобилите, които профучаваха само на две крачки оттук, по *Брод*.

Не ми се ходеше на *Брод*. Щях да се чувствам прекалено уязвима. Не познавах тази част на града. Но нямаше как, трябваше да отида в някоя от сградите и да потърся помощ. От другата страна на улицата имаше бензиностанция с магазин към нея. Но реших да не ходя там. Щяха да ме видят всички. Бях на две крачки от нещо като административна сграда. Влязох крадешком в тясното фоайе. Вляво имаше асансьор — само един. До асансьорът пък се виждаше металната врата на аварийното стълбище. На стената имаше списък на фирмите в сградата. Пет етажа с фирми. За пръв път ги чувах всичките. Качих се по стълбището на първия етаж и влязох в първата изпредила ми се врата. Вътре помещението беше задръстено с метални рафтове, отрупани с принтери, компютри и какъв ли не хардуер. На плота точно до вратата работеше къдраво момче по тениска. Когато надърнах вътре, то вдигна глава.

— Какво правите тук? — поинтересувах се аз.

— Поправяме компютри.

— Може ли да използвам телефона — ще звънна в града. Паднах от колелото заради тоя гаден дъжд и трябва да се обадя, за да дойдат да ме приберат.

На момчето едва ли му се слушаше, че някакви негодници ме търсят под дърво и камък, за да ме осакатят. Компютърджията ме погледна.

— Сигурна ли сте, че точно това ви се е случило?

— Да. Сигурна съм.

Съмняваш ли се... пробутай някоя лъжа, да ти е чиста работата.

Момчето махна към телефона в края на масата.

— Заповядайте, звъннете.

Не можех да се обадя на нашите. Не виждах какво ще им обясня. Не ми се звънесе и на Джо — не исках да разбере колко съм загубена. Нямах да се обадя и на Рейнджъра, защото той щеше да ме затвори някъде, въпреки че идеята ми се струваше все по-примамлива. Така остана само Лула.

— Благодаря — казах на момчето, след като ѝ дадох адреса и затворих. — Признателна съм ви.

Младежът бе ужасен от вида ми, затова и побързах да си оберат крушите и слязох да чакам долу.

След пет минути Лула се появи с файърбърда. Качих се, колежката заключи всички врати, после извади от дамската си чанта пистолета и го сложи на конзолата между седалките.

— Добре си се сетила — похвалих я аз.

— Къде отиваме?

Не можех да се прибера у нас. Рано или късно Хабиб и Мичъл щяха да дойдат да ме търсят. Можех да остана при нашите или Джо, но първо трябваше да се пооправя. Бях сигурна и че Лула ще ме подслони, но къщата ѝ бе съвсем тясна: само това оставаше да избухне Трета световна война, понеже сме се настъпили по пръстите.

— Карай у Дуги — отвърнах аз.

— Не знам къде си се порязала така, но явно си получила и мозъчни увреждания. Обясних на Лула всичко от игла до конец.

— На никого няма да му хрумне да ме търси у Дуги — добавих аз. — Пък и от времето, когато беше прекупвач, са му останали дрехи. Вероятно ще ми послужи и с кола.

— Защо не звънеш по пейджъра на Рейнджъра или на Джо? — посъветва ме Лула. — По-добре някой от тях, отколкото Дуги. Те поне ще те пазят.

— Не мога. Довечера трябва да спазаря Рейнджъра срещу Каръл.

— Моля?

— Ще го предам на Джойс. — Набрах по телефона в автомобила служебния номер на Джо. — Искам да те помоля за една огромна

услуга — рекох му.

— Пак ли?

— Притеснявам се, че някой може да проникне с взлом в апартамента ми, а в момента ми е невъзможно да се прибера. Защо не отскочиш да вземеш Рекс?

Настана тягостно мълчание.

— Много спешно ли е?

— Много.

— Ох, да му се не види — затюхка се Морели.

— И докато си там, виж дали пистолетът ми е още в кутията от курабийки. А, вземи ми и дамската чанта.

— Какво става?

— Артуро Столе е решил, че ако ме държи заложница, ще принуди Рейнджъра да му помогне.

— Ти добре ли си?

— По-добре не помня да съм била. Но се наложи да напусна апартамента под пара.

— А теб не искаш ли да те прибера?

— Не. Прибери само Рекс. Аз съм с Лула.

— Сега вече съм спокоен.

— По-късно довечера ще се опитам да намина към теб.

— Гледай да не забравиш.

Лула спря пред къщата на Дуги. Двата предни прозореца бяха заковани с дъски. Горепък щорите бяха пуснати, но иззад тях се процеждаше светлина. Лула ми подаде глока си.

— Вземи го. С нов пълнител е. И ме викни, ако има нещо.

— Не се притеснявай, ще се оправя — уверих я аз.

— Не се и съмнявам. Ще изчакам, докато влезеш вътре и ми дадеш знак.

Взех на бегом краткото разстояние до входната врата. И аз не знам защо. Не можех да се намокря повече от това. Почуках на вратата, никой. Представих си как Дуги се е спотаил, да не би някой от трекитата да е наминал да го види.

— Дуги! — провикнах се. — Аз съм, Стефани. Отвори!

Това се увенча с плодове. Щората се дръпна и Дуги надзърна през прозореца. После се отвори и входната врата.

— Има ли някой при теб? — попитах аз.

— Само Откаченяка.

Втъкнах пистолета в колана на дънните си и магнах на Лула.

— Затвори и заключи — заръчах на Дуги и влязох в стаята.

Но той вече ме беше изпреварил. Не само че беше заключил, но и буташе хладилника — да затисне с него вратата.

— Толкова ли е наложително да го правиш? — изненадах се аз.

— Е, сигурно се престарavam — отвърна Дуги. — Днес, общовзето, е спокойно. Но още не мога да се окопите след бунта.

— Гледам, изпочупили са ти прозорците.

— Само един. Другия го счупиха пожарникарите, когато изхвърлиха на тротоара канапето.

Погледнах въпросното канапе. Половината беше овъглено. Откаченяка седеше на втората, неовъглена, половинка.

— Ей, маце, идваш точно навреме — възкликна той. — Тъкмо сме извадили от ябълковите пастички. Гледаме ретроспектива, дават „Мечтая за Джийни“. Опасна скица е тая Джийни.

— Да — подкрепи го Дуги. — Останали са ни доста пастички. Трябва да ги изядем до петък, после срокът им на годност изтича.

Видя ми се странно, задето никой от тях не забелязва, че приличам на мокра кокошка, че съм цялата изподрана до кръв и съм нахълтала с насочен патлак. Но знам ли, може пък тук хората винаги да идват в тоя вид.

— Дали ви се намират сухи дрехи? — обърнах се аз към Дуги. — Отърва ли се от купчината дънки, които се опитваше да шитнеш?

— В стаята горе ми е останала цяла камара. Повечето са малки номера, сигурно ще си намериш нещо като за теб. Горе има и тениски. Вземи си каквото искаш.

В аптечната в банята имаше лейкопласт. Поизмих се криво-ляво и навлякох дрехите на Дуги, докато намеря нещо по-подходящо.

Вече се свечеряваше, още от сутринта не бях слагала и залък в уста, затова излапах няколко пастички. После отидох в кухнята и звъннах на клетъчния телефон на Морели.

— Къде си? — попита ме той.

— Защо?

— Защото искам да знам — ето защо.

Видя ми се притеснен. Божичко, дали на Рекс не му се беше случило нещо?

— Какво има? Рекс как е? Добре ли е?

— Добре е, не бери грижа. Сега е в патрулната кола на Костанца на път за нас. А аз съм още в апартамента ти. Когато дойдох, вратата беше избита, някой е тършувал. Поне досега не съм забелязал нещо да е счупено, но всичко е с краката нагоре. Изсипали са на пода нещата от дамската ти чанта. Портмонето, газовият пистолет и лютивият спрей са тук. Пистолетът ти също си е в кутията от курабийки. Мен ако питаш, тия кретени просто са си излели яда. Вилнели са, но дори не са забелязали клетката на Рекс.

Бях долепила ръка до сърцето си. Рекс беше добре. Всичко останало беше без значение.

— Каня се да си тръгвам, ще заключа — рече ми Морели. — Казвай къде си.

— У Дуги.

— У Дуги Крупър ли?

— Гледаме „Мечтая за Джийни“.

— Идвам незабавно при теб.

— Недей. Аз съм си добре. Никой няма да се сети да ме търси тук. Пък и помагам на Дуги да почисти. Снощи ние с Лула предизвикахме тук бунт и се чувствам виновна, нека поне помогна да почистим.

Божичко, лъжех като дърта циганка!

— Звучи логично, но нещо не ти вярвам.

— Слушай, аз не ти меся в работата, не го прави и ти.

— Да де, но за разлика от теб съм наясно какво правя.

Така си беше.

— Ще се видим довечера.

— Аман от теб! — подвикна Морели. — Допи ми се алкохол.

— Виж в гардероба. Може и да е останала някоя бутилка от баба.

Цели три часа гледах с Дуги и Откаченяка „Джийни“. Хапнах още пастички. После звъннах на Рейнджъра. Не вдигна никой, затова опитах с пейджъра. След десет минути той се свърза с мен.

— Искам да ги разкарам тия белезници — казах му аз.

— Иди на ключар.

— Имам проблеми и със Столе.

— И?

— И трябва да поговоря с теб.

— И?

— И в девет часа ще бъда на паркинга зад кантората. Ще бъда с чужда кола. Но още не знам каква.

Рейнджъра затвори. Изтълкувах го в смисъл, че ще дойде.

Но сега пък се натъкнах на друг проблем. Единственото, с което разполагах, беше глокът. А Рейнджъра изобщо нямаше да се уплаши от него. Знаеше, че не ми стиска да го насоча, камо ли пък да стрелям.

— Трябват ми някои нещица — споделих с Дуги. — Белезници, газов пистолет и лютив спрей.

— Не ми се намират — отвърна Дуги, — но бих могъл да звънна на едно място. Имам един познат.

След половин час на вратата се почука и с общи усилия ние изтикахме хладилника. Отворихме. Само как не паднах от изненада!

— Лени Грубър! — извиках. — Не съм те виждала още откакто ми сви количката.

— Имах работа.

— Да, знам. Толкова дивотии за вършене, а времето все не стига.

— Влизай, мой човек — провикна се и Откаченяка. — Ела да се почерпиш пастички.

Ние с Грубър бяхме съученици. Често му се случваше да пръдне в час и после да се провикне: „Каква е тая смрад! Кой пак реже кашкавал?“ Беше с един кътник по-малко, а ципът на панталона му никога не беше вдигнат докрай.

Грубър си взе от настинките и сложи върху масата алуминиево дипломатическо куфарче. Отвори го — вътре имаше какви ли не газови пистолети, спрейове за самозащита, белезници, ножове и месингови боксове. Видях и кутийка презервативи и вибратор. Явно стоката му вървеше добре сред сводниците.

Избрах си чифт белезници, газов пистолет и мъничка опаковка лютив спрей.

— Колко?

Грубър се вторачи в гърдите ми.

— За теб ще е с голяма отстъпка.

— Не е нужно да ми правиш услуги — натъртих аз.

Той ми посочи цена, която ми се видя приемлива.

— Разбрахме се — отвърнах аз. — Но ще се наложи да почакаш. Не нося пари.

Грубър се ухили: на мястото на липсващия кътник се чернееше огромна дупка, не ти трябва кратер.

— Все ще измислим нещо.

— Няма да измисляме нищо. Утре ще ти дам парите.

— Но ако не ми платиш до утре, цената ще скочи.

— Слушай, Грубър, имах ужасен ден. Не ме притискай. И бездруго съм жена на ръба на нервна криза. — Щракнах копченцето на газовия пистолет. — Я да видим дали това тук работи. Дали да не го пробвам върху някого?

— Жени! — каза Грубър на Откаченяка. — С тях лошо. Без тях още по-лошо.

— Я мръдни малко наляво, мой човек — помоли Откаченяка. — Застанал си ми пред телевизора, а точно сега е оная знаменита сцена с Джийни и майор Нелсън.

Взех назаем от Дуги двегодишен джип „Чероки“. Беше един от четирите автомобила, останали непродадени, тъй като регистрацията и документите по прехвърлянето се бяха изгубили някъде. Намерих си и дънки и тениска, които криво-ляво ми станаха. От Откаченяка пък взех дънково яке и чисти чорапи. И той, и Дуги си нямаха пералня или сушилня, а тъй като и двамата не бяха травестити, си останах без бельо. Закачих белезниците отзад на дънните. Останалото оборудване напъхах по всевъзможните джобчета и джобове на якето.

Отидох на паркинга зад кантората на Вини и спрях. Вече не валеше, беше топличко, усещаше се полъхът на пролетта. Беше тъмно като в рог, нямаше ни месечина, ни звезди. Зад кантората имаше място за четири коли. Сега-засега освен джипа не се виждаха други автомобили. Бях подранила. Но едва ли толкова, колкото Рейнджъра. Той сто на сто ме беше забелязал да се задавам и ме наблюдаваше отнякъде, за да се увери, че не го застрашава нищо. Правеше го винаги.

Тъкмо се бях вторачила в уличката, водеща към паркинга, когато Рейнджъра почука тихо на прозореца.

— Ох, да ти се не види! — подвикнах аз. — Изкара ми ангелите. Бива ли да ме стряскаш така!

— А ти, моето момиче, винаги трябва да стоиш с гръб, долепен до стената. — Той отвори вратата откъм моята страна. — Смъквай якето.

— Ще ми бъде студено.

— Съблечи го и ми го дай.

— Ама ти не ми вярваш!

Рейнджъра се подсмихна.

Свалих якето и му го връчих.

— Мале, доста железария си напъхала вътре.

— Обичайните неща.

— Слизай.

Не си го бях представяла точно така. Не бях очаквала, че толкова бързо ще остана без якето.

— Предпочитам ти да се качиш при мен. Тук е по-топло.

— Слизай!

Въздъгнах и къде ще ходя — слязох.

Рейнджъра плъзна длан по кръста ми, пъкна пръсти под колана на дънните и откачи белезниците.

— Дай да влезем в кантората — подкани той. — Там ще се чувствам в по-голяма безопасност.

— Питам само от любопитство, но как ще влезем — ще обезвредиш алармата ли, или знаеш кода?

Рейнджъра отвори задния вход.

— Знам кода.

Стигна по коридорчето в сервизното помещение, където държахме оръжието и канцеларските материали. Отвори вратата на предния кабинет, осветен през огледалните прозорци от уличните лампи. Така виждаше и двете врати.

Сложи якето и белезниците върху кантонерката, така че да не ги стигам, и погледна халката от белезници върху дясната ми китка.

— Променила си модела.

— Но пак ме дразни.

Рейнджъра извади от джоба си ключето, отключи белезниците и метна халката върху якето ми. После ме хвана за ръцете и ги обърна, така че да вижда дланите.

— Облякла си чужди дрехи, въоръжила си се с чуждо оръжие, ръцете ти са издрани до кръв, не носиш бельо. Какво става, бе, жена?

Погледнах надолу към изпъкналите под тясната тениска гърди и щръкналите зърна.

— Понякога ходя без бельо.

— Никога не ходиш без бельо.

— Откъде знаеш?

— Даден от Бога талант.

Беше с обичайните си дрехи: широки черни панталони, пъхнати в черни кубинки, черна тениска и черно яке. Свали якето и ме заметна с него. Беше топло от тялото му и дъхтеше на море.

— Май прекарваш доста време в Дийл, а? — попитах аз.

— И сега би трябвало да съм там.

— А кой следи вместо теб Рамос?

— Танк.

Още държеше якето, кокалчетата на пръстите му докосваха лекичко гърдите ми — проява по-скоро на чувството му за собственост, отколкото на сексуална агресия.

— И как ще го направиш? — попита тихо Рейнджъра.

— Кое?

— Как ще ме заловиш? Нали заради това е цялата дандания?

Да, смятах да направя точно това, но Рейнджъра ми беше взел играчките. А и сега не бях в настроение да го залавям — Каръл да си троши главата, какво ми влиза на мен в работата, не съм длъжна непрекъснато да я спасявам! Долепих длани до корема на Рейнджъра, който продължаваше да ме греда вторачено. Подозирах, че чака да му отговоря, в момента обаче си имах по-неотложен проблем. Не знаех накъде да плъзна длани. Дали нагоре? Или пък надолу? Искаше ми се да е надолу, но така той щеше да остане с впечатлението, че съм прекалено напориста и лесна.

— Стеф!

— А?

Още държах дланите си до корема му и усетих, че той се смее.

— Мирише ми на изгоряло, моето момиче. Да не би да мислиш?

Но гореше не мозъкът ми, а нещо друго. Плъзнах още малко връхчетата на пръстите си.

Рейнджъра поклати глава.

— Не ме насърчавай. Сега не му е времето. — Дръпна дланите ми и пак погледна раните по тях. — Това от какво ти е?

Разказах му за Хабиб и Мичъл и как съм офейкала от фабриката.

— Артуро Столе си заслужаваше Хомър Рамос — отбеляза Рейнджъра.

— Не знаех. Всички ме държат в неведение!

— От доста години Столе се занимава с незаконно осиновяване и емиграция. Използва връзките си в Източна Азия и вкарва в страната млади момичета — те проституират и раждат деца, които после срещу баснословни суми биват давани за осиновяване. Преди половин година му хрумна да използва същите връзки, за да вкарва заедно с мацките и дрога. Лошото е, че нагази в чужди води. Затова и се сдуши с Хомър Рамос, прословут със своята глупост и с това, че вечно е закъсал за мангизи — да му препира парите. Въобразяваше си, че другите мафиоти, на които мъти водата, няма да посегнат на сина на Александър Рамос.

— А ти какво общо имаш с всичко това?

— Аз съм нещо като арбитър. Човек за връзка между различните мафиотски групи. Всички, включително държавата, предпочитат да избегнат войната между престъпните кланове. — Пейджърът му изпиука и той погледна екранчето. — Трябва да се връщам в Дийл. Имаш ли в арсенала си някакво тайно оръжие? Ще направиш ли последен опит да ме спипаш?

Виж го ти него колко хитър бил!

— Мразя те — извиках му.

— Не, не ме мразиш — отвърна Рейнджъра и ме целуна лекичко по устните.

— Защо прие да се срещнем?

За миг погледите ни се срещнаха. И после Рейнджъра ми щракна белезниците. Този път и върху двете ръце, при това зад гърба!

— Лайнар! — изкрещях му.

— Съжалявам, но си голяма досадница. От притеснения за теб не мога да си върша работата. Ще те поеме Танк. Ще те заведе на безопасно място и ще те наглежда, докато нещата се изяснят.

— И дума да не става! Каръл пак ще се качи на моста.

Рейнджъра се свъси.

— Каръл ли?

Разказах му за Каръл и Джойс и как Каръл не иска да я снимат с охранителната камера, докато пишка, и че този път за всичко съм виновна аз.

Рейнджъра си удари главата о кантонерката.

— Защо точно на мен! — простена той.

— Нямах да допусна Джойс да те отведе в участъка — взех да го утешавам аз. — Щях да те заведа при нея, а след това все щях да измисля начин да те измъкна.

— После сигурно ще съжалявам горчиво, но ще те пусна, да не би, не дай Боже, Каръл да скочи от моста. Само че до утре сутринта да уредиш нещата с Джойс, след това идвам да си те прибера. И ми обещавай най-тържествено, че няма да припарваш до Артуро Столе или до някого с името Рамос.

— Обещавам.

Прекоших града и отидох у Лулини. Тя живееше на втория етаж, прозорците ѝ гледаха към улицата и сега светеха. Нямах телефон, затова отидох и звъннах от домофона. Един от прозорците над мен се отвори и от него надзърна Лула.

— Какво?

— Аз съм, Стефани.

Тя ми метна ключ и аз влязох във входа.

Лула ме чакаше на стълбищната площадка.

— Идваш да преспеш тук ли?

— Не. Опрях до помощта ти. Нали помниш, че трябваше да предам Рейнджъра на Джойс? Е, нищо не стана.

Лула прихна.

— Ах, тоя Рейнджър, голямо говедо е. Никой не може да го надхитри. Дори ти. — Тя ме огледа от глава до пети. — Не че ти се бъркам в личния живот, но със сутиен ли започна вечерта или това е нещо ново?

— Започнах я в този вид. Дуги и Откаченяка не носят бельо.

— Лоша работа — отбеляза колежката.

Живееше в двустаен апартамент. Стая и баня до нея, още една стая, която служеше за хол и трапезария, и кухненски бокс, до който

Лула беше сложила малка кръгла маса и два най-обикновени стола. Седнах на единия стол и взех бирата, която тя ми подаде.

— Сандвич искаш ли? — попита колежката. — Имам шпеков салам.

— Ще ми дойде добре. На Дуги не му се намира нищо друго, освен пастички. — Отпих юнашка глътка от бирата. — Та казвай сега, какво ще я правим тая Джойс? Чувствам се виновна за Каръл.

— Че какво си й виновна ти! — възкликна Лула. — Не си й казвала да връзва Джойс за дървото, нали?

Така си беше.

— И все пак защо да не прецакаме още веднъж Джойс! — допълни колежката.

— Имаш ли някакви идеи?

— Джойс добре ли познава Рейнджъра?

— Виждала го един-два пъти.

— Ами ако й пробутаме някого, който прилича на Рейнджъра, и после й подложим динена кора и си го приберем обратно? Познавам един кретен, казва се Морган, той ще свърши работа. И той като Рейнджъра си е доста мургав. Има същото телосложение. Е, не е чак такъв красавец, но се ядва. Особено пък ако е тъмно и той си мълчи.

— Сигурно трябва да глътна още две-три бири, за да реша, че номерът ще мине.

Лула погледна празните бутилки от бира, подредени върху плота в кухнята.

— Е, аз съм едни гърди пред теб. Гледам наистина оптимистично на плана. — Наплюнчи пръст и разлисти опърпан тефтер. — Познавам Морган от предишния занаят.

— Клиент?

— Сводник. Голямо говно, но ми е задължен. И сигурно ще се навие да се направи на Рейнджъра. Дори съм сигурна, че има и дрехи като неговите.

След пет минути Морган вече бе получил съобщение по пейджъра и се беше свързал по телефона с нас — така се сдобихме с лъже-Рейнджър.

— Слушай сега какъв е планът — заобяснява ми Лула. — След половин час минаваме да го вземем от ъгъла на *Старк* и *Белмънт*. Лошото е, че той бърза, затова не бива да се мотаем.

Звъннах на Джойс и ѝ казах, че съм заловила Рейнджъра и тя да се срещне с нас на паркинга зад кантората на Вини. Не се сещах за потъмно място.

Доядох си сандвича, допих си бирата и двечките с Лула се натоварихме на джипа. Отидохме на ъгъла на *Старк* и *Белмънт* и аз трябваше да се взра, за да се уверя, че мъжът, застанал на ъгъла, наистина не е Рейнджъра.

Когато Морган се приближи, веднага забелязах разликите. Той наистина беше мургав, но лицето му бе по-грубо. Бръчките около очите и устата го състаряваха, липсваше му и интелигентното излъчване на Рейнджъра.

— Дано Джойс не се вгледа по-отблизо — изшушуках аз на Лула.

— Казвах ли ти аз да пийнеш още една бира! — рече колежката. — Но тук и бездруго е тъмно като в рог и ако всичко мине според плана, Джойс няма да има време да се взира.

Надянахме на Морган белезниците и му ги щрагнахме отпред, което си е много тъпо, но Джойс беше смотанячка и нямаше откъде да го знае. После му дадохме ключето. Според уговорката Морган щеше да го лапне и да го държи в устата си. Щеше да се направи на много обиден и нямаше да обели и дума пред Джойс. А после ние щяхме да се погрижим тя да спуска гума и когато слезе да види какво става, Морган щеше да свали белезниците и да си плюе на петите.

Отидохме на паркинга по-раничко, та Лула да слезе незабелязано от колата. Според плана колежката щеше са се спотаи зад малкия контейнер, където Вини и съседът му си хвърляха боклуците, и докато Джойс се занимаваше с Морган, Лула щеше да ѝ забие шиш в гумата. *Déjà vu*. Спрях джипа така, че Джойс да се види принудена да паркира при боклукчийския контейнер. Лула скочи и се скри, и добре, че побърза, понеже почти веднага откъм ъгъла блеснаха фарове.

Джойс спря новия си лъскав джип до моя и слезе. Аз също слязох. Морган се беше сгърбил на задната седалка и бе забучил брадичка в гърдите си.

Джойс се взря в него.

— Нещо не го виждам. Я включи осветлението.

— И дума да не става! — отсякох аз. — На твое място също не бих го правила. Сума ти народ го издирва под дърво и камък! Ами ако някой го забележи и се юрне да го залавя?

— Защо се е сгърбил такъв?

— Друсан е.

Джойс кимна.

— Тъкмо се чудех как се е оставил да го спипаш.

Разиграх голямо театро — уж че не мога да издърпам Морган от задната седалка. Той се свлече върху мен, на бърза ръка ме опипа негодникът му с негодник и ние с Джойс го затътрихме при нейния джип и го натикахме вътре.

— А, и още нещо — рекох аз на Джойс и ѝ връчих клетвената декларация, която бях написала у Лула. — Трябва да подпишеш това.

— И какво е то?

— Документ, според който по своя воля си отишла с Каръл на гробището за домашни любимци и си я помолила да те завърже за дървото.

— Я не се занасяй! Няма да подпиша такава дивотия! Да не съм превъртяла!

— Тогава си прибирам Рейнджъра обратно!

Джойс погледна към джипа си и към безценния товар вътре.

— Е, хайде, от мен да мине — склони тя, след което грабна химикалката и врътна един подпис. — Нали си получих каквото исках!

— Ти тръгни първа — предложих на Джойс и извадих от джоба си глока. — А аз ще пазя, докато излезеш на пътя.

— Направо не мога да повярвам, че си способна на такова нещо — изсъска Джойс. — Знаех, че си калтачка, но чак пък толкова!

Чакай, драга, още не си видяла нищо, помислих си аз.

— Правя го заради Каръл — рекох ѝ колкото за очи.

Продължих да стоя с насочен пистолет и да гледам как Джойс се отдалечава с джипа. В мига, когато зави към шосето, Лула скочи при мен в колата и отпратихме.

— Давам ѝ най-много половин километър — отбеляза колежката. — Нямам равна в пукането на гуми.

Имах чудесна видимост, не изпусках от поглед Джойс. Нямах никакво движение, тя бе най-много на една пресечка пред мен. По едно време стоповете ѝ замигаха и джипът намали скоростта.

— Ха така! — израдва се Лула.

Джойс измина с намалена скорост още една пресечка.

— Толкова ѝ е акълът на тая патка, ще кара и със спукана гума — подсмихна се Лула. — Но ѝ е жал за лъскавото ново джипче.

Стоповете пак примигаха и Джойс отби към тротоара. Бяхме на една пряка зад нея и също спряхме с угасени фарове. Джойс тъкмо беше слезла и се бе отправила към задния калник, когато покрай нас профуча автомобил комби, който спря зад нея. От комбито изскочиха двамина с насочени пистолети. Единият се запъти към Джойс, а другият сграбчи Морган тъкмо когато той стъпи на тротоара.

— Бре, какво става? — притесни се Лула.

Бяха Хабиб и Мичъл. Въобразявах си, че са спипали Рейнджъра.

Натикаха Морган в комбито и дадоха газ.

Ние с Лула продължихме да седим като истукани — не знаехме какво да правим.

Джойс крещеше и размахваше ръце. Накрая тегли един шут на спуканата гума, метна се на джипа и вероятно звънна на някого по клетъчния телефон.

— Готово, стана! — оповести накрая Лула.

Дадох на заден, без да включвам фаровете, завих по пресечката и дим да ме няма.

— Откога ли ни следят гаднярите му с гадняри?

— Сигурно от нас — предположи Лула. — Не са искали да ни нападат, понеже сме две. И когато Джойс спуска гума, са си казали, че щастието най-последно им се е усмихнало.

— Едва ли ще бъдат на същото мнение, щом установят, че всъщност са отвлекли Морган.

Когато се върнах у Дуги, той играеше с Откаченяка на „Монополи“.

— Ти не работеше ли нощна смяна в супермаркета? — попитах аз Откаченяка.

— Извадих късмет и ме уволниха, сега, маце, съм на социални помощи — обясни Откаченяка. — Живеем в чудна държава, така да знаеш. Къде другаде ти плащат, за да не работиш?

Отидох в кухнята и звъннах на Морели.

— У Откаченяка съм — обясних му. — Пак имах странна вечер.

— Тя все още не е приключила. Само за последния час майка ти ми се е обаждала цели четири пъти. Не е зле да ѝ звънеш.

— Какво е станало пак?

— Баба ти е отишла на среща и още не се е прибрала. Майка ти е на път да откачи.

ГЛАВА 15

Майка вдигна още след първото позвъняване.

— Полунощ е — завайка се тя, — а баба ти още не се е прибрала. Излезе с онзи, Човека костенурка.

— С Майрън Ландовски ли?

— Уж отидоха на вечеря. Това беше в пет часа. А досега от тях ни вест, ни кост. Къде ли са се запилели? Звънях у тях — никой не вдига. Обаждах се във всички болници...

— Те не са малки деца, мамо. Могат да правят какво ли не. Докато баба живееше при мен, никога не съм знаела къде е.

— Тая жена ще ме вкара в гроба! — простена майка ми. — Знаеш ли какво намерих в стаята ѝ? Презервативи, моля ти се! За какво са ѝ презервативи?

— Може би за да си прави балончета.

— Другите жени си имат майки, които лежат болни или отиват в старчески домове, или си издъхват мирно и кротко в постелята. А аз — не! Аз имам майка, която се облича в ластични клинчета. С какво заслужих това?

— Лягай си и престани да се притесняваш за баба.

— Няма да си легна, докато тая жена не се прибере. И тогава да му мисли! Ето, и баща ти е тук.

Страхотно, няма що! Щяха да ѝ вдигнат скандал и баба пак щеше да ми се изтърси на главата.

— Кажи му да си ляга. Идвам, за да ти правя компания.

Бях готова на всичко, само и само баба да не ми се домъкне отново в апартаментчето.

Звъннах на Джо и му казах, че сигурно ще позакъснея, но той да не ме чака. После отново взех назаем джипа на Дуги и отидох у нашите.

Ние с майка ми вече бяхме заспали на канапето в хола, когато към два баба се появи ни лук яла, ни лук мирисала.

— Къде беше? — нахвърли ѝ се майка. — Изкара ни ангелите, щях да се поболея.

— Имах греховна нощ! — оповести баба. — Майко мила, дай му на тоя Майрън да се целува, няма отърване! Няма да се учудя и ако е получил ерекция, но как да проверя с тия негови препасани под мишниците панталони!

Майка ми се прекръсти, а аз затърсих в чантата си нещо успокоително.

— Е, за вас не знам, но аз си лягам — съобщи ни баба. — Капнала съм. Пък и утре пак ще се явявам на изпит за шофьорска книжка.

Събудих се на канапето, завита с юрган. Къщата ухаеше на кафе и на пържен бекон, майка ми потракваше в кухнята със съдовете.

— Е, поне не гладиш — отбелязах аз.

Запретнеше ли се да глади, знаехме, че здравата ще си изпатим.

Тя тръшна капака на тенджерата и ме погледна.

— Къде ти е бельото?

— Дъждът ме намокри, затова взех дрехи от Дуги Крупър, но той не носи бельо. Щях да се прибера вкъщи, но ония двамата искат да ми отрежат един от пръстите и ме беше страх да не ме причакват у нас.

— Слава Богу! — въздъхна тя. — Притесних се да не си си забравила сутиена в колата на Морели.

— Не го правим в колата му. Правим го в леглото му.

Майка ми държеше големия нож.

— Ще взема да се самоубия.

— А, не на мен тия, няма да се хвана! — отвърнах аз и си сипах от кафето. — За нищо на света няма да се самоубиеш точно когато правиш супата. В кухнята влезе и баба. Беше се гримирала, косата ѝ беше розова.

— Боже Господи! — възкликна майка ми. — Какво ли още ме чака?

— Какво ще кажеш за косата ми, цвета си го бива, нали? — попита ме баба. — Купих си от супермаркета оцветяващ шампоан. Измиваш си косата, и готово!

— Косата ти е розова! — отвърнах аз.

— Точно така. Върху етикета пише, че щяла да стане тицианова.
— Тя погледна часовника върху стената. — Ох, да тръгвам, че ще закъснея. Луиз ще дойде всеки момент. Нали не се сърдиш, че съм я повикала да ме закара на изпита? Не знаех, че ще бъдеш тук.

— Не се притеснявай — успокоих я аз.

Намазах си препечена филийка и си допих кафето. Чух казанчето в тоалетната горе, всеки момент и баща ми щеше да дойде при нас. Личеше си, че на майка ми ѝ иде да се заеме с гладенето.

— Е, и мен ме чака работа — викнах и скочих от стола.

— Тъкмо измих малко грозде. Занеси си у вас — предложи майка ми. — В хладилника има и шунка, да си направиш сандвичи.

Когато спрях на паркинга пред блока, Хабиб и Мичъл ги нямаше, но за всеки случай извадих глока. Спрях на забранено място, точно до задния вход, оставяйки възможно най-малко място между мен и вратата, после се качих по стълбището в апартамента. Чак горе се сетих, че нямам ключ, а преди да си тръгне, Джо беше заключил.

Тъй като съм единственият човек под слънцето, който не умее да отваря врати без ключ, отидох у съседката — госпожа Каруот, да взема резервния.

— Какъв прекрасен ден! — възкликна тя. — Вече мирише на пролет.

— Тази сутрин е тихо, нали — подхванах аз. — Не сте чули нищо на площадката? Не сте видели пред вратата ми да се навъртат разни непознати?

— Не, не съм видяла никого. — Тя погледна пистолета. — Какъв хубав глок! Сестра ми носи глок, много си го обича. Мислех да сменя моя — четирийсет и пети калибър е, но сърце не ми даде. Подарък е от мъжа ми, вече покойник, за първата ни годишнина. Мир на праха му!

— Какъв романтик!

— Е, защо пък да нямам и два пистолета!

Кимнах.

— Един пистолет в повече никога не е излишен.

Сбогувах се с госпожа Каруот и си влязох в апартамента. Обиколих стаите една по една, надзърнах в дрешниците и гардеробите, погледнах и под леглото, и зад завесата в банята, за да се уверя, че съм

сама. Морели беше прав — всичко вкъщи беше преобърнато с краката нагоре, но не личеше да има по-сериозни щети. Неканените гости не си бяха направили труда да накълцат тапицерията или да изритат телевизора, та върху екрана да остане отпечатък от обувка.

Взех си един душ и си облякох чисти дънки и тениска. Сложих си малко гел в косата и я накъдрих с голямата четка, така че стана на огромни букли, с които приличах на кръстоска между Джърси Гърл и някоя от спасителките на плажа. Косата ми бухна така, че с нея се чувствах джудже, и за да внеса някакво равновесие, си наплесках миглите със спирала.

Заех се да подреждам, но ме хванаха нервите — все пак седях тук и си бях лесна мишена. И то не само за Хабиб и Мичъл, но и за Рейнджъра.

Звъннах на Морели в службата.

— Баба ти прибра ли се? — попита той.

— Да. Грозна гледка. Трябва да поговоря с теб. Какво ще кажеш, дали да не обядваме по-рано в „Пино“?

После се обадох и в кантората да питам дали Лула знае нещо за Морган.

— Нищо му няма, добре е — успокои ме колежката. — Но ония мухльовци — Хабиб и Мичъл, едва ли ще получат тринайсета заплата за Коледа.

Звъннах и на Дуги да му кажа, че ще позадържа джипа още малко.

— Задръж го завинаги — настоя той.

Когато отидох в „Пино“, Морели вече беше там и чакаше поръчката.

— Предлагам ти сделка — подхванах аз и си свалих дънковото яке. — Ако ми кажеш какво правите двамата с Рейнджъра, ще ти позволя да задържиш Боб.

— Не мога да откажа такова предложение — ухили се Морели.

— Горе-долу се досещам за Рамос — допълних аз. — Но подробностите не са ми ясни. Блъскам си главата вече четвърти ден.

Джо се подсмихна.

— Женска интуиция, а?

И аз се усмигнах, понеже, както се оказа, тъкмо интуицията беше оръжието убиец в моя арсенал. Не умея да стрелям, не тичам чак

толкова бързо, знам карате само от онова, което съм виждала по филмите на Брус Лий. Затова пък интуицията ми си я бива. Да ви призная, през повечето време не съм наясно какво точно правя, но следвам ли инстинктите си, нещата криво-ляво се оправят.

— Как установихте самоличността на Хомър Рамос? — попитах аз Морели. — По зъбите ли?

— Не, по накитите и уликите. Картонът му при зъболекаря тайнствено е изчезнал.

— Знаеш ли какво си мисля — че може би убитият не е Хомър Рамос. Никой в семейството му не се е скъсал да скърби за непрежалимата загуба. За какъвто и негодник да го мисли баща му, все щеше да пророни една-две сълзи — колкото от кумова срама. Пък и докато си чешех крастата — любопитството де, открих, че у Ханибал живее някой. Със същия ръст като Хомър Рамос. Мен ако питаш, Хомър се е укривал в градската къща на Ханибал, а когато са пречукали Макарони, е духнал.

Морели замълча — келнерката ни беше донесла пицата.

— Ето какво знаем. Или поне си мислим, че знаем. Хомър се е сдушил със Столе в новото му начинание — наркопласьорството, пренасял му е дрогата и парите. Но ония хубавци в Северен Джърси и Ню Йорк са вдигнали пара, всички са се подплашили и са почнали да взимат страна.

— Война между наркотрафиканти.

— Не само това. Щом някой от клана Рамос се е набъркал в пласирането на дрога, значи и ония от Северен Джърси ще се намесят в контрабандата с оръжие. А никой не го иска — това означава преразпределение на териториите. Всички са притеснени. Толкова са изнервени, че доколкото разбрахме, са се свързали с наемен убиец, който да очисти Хомър Рамос. Смятаме — макар и да не можем да го докажем, — че си права и Хомър Рамос не е мъртъв. Рейнджъра го подозираше още от самото начало, а ти само потвърди догадките му, когато му съобщи, че си видяла пред къщата край морето Юлисис. Юлисис не е мърдал от Бразилия. Според нас някой друг е опрал пешкира и е загинал в опожарената сграда, а Хомър се е укривал някъде и чака да го изведат по живо, по здраво от страната.

— И ти мислиш, че сега е в къщата край плажа ли?

— Изглежда логично, но вече и аз не знам. Нямаме причина да нахълтваме в къщата и да правим обиск. Рейнджъра влезе, но не намери нищо.

— Ами сакът? Бил е натъпкан с мангизите на Столе, нали?

— Предполагаме, че когато е подочул как малкото му братче възнамерява да прояви самоинициатива и да върти самосиндикално далаверки, Ханибал му е заповядал да миряса, да не се среща повече със Столе и да се ограничи с контрабандата вътре в семейния клан. После е помолил Рейнджъра да пренесе мангизите на Столе и да му каже, че занапред не може да се прикрива зад името Рамос. Лошото е, че когато Столе е отворил сака, той е бил натъпкан с вестници.

— Рейнджъра толкова ли не е проверил какво има в сака, когато го е взел?

— Дали са му го заключен. По настояване на Ханибал Рамос.

— Значи Ханибал му е подложил динена кора.

— Да, но вероятно само за пожара и за убийството. Предполагам, е решил, че този път Хомър е стигнал прекалено далеч и другите мафиоти няма да отменят смъртната му присъда срещу едното голо обещание, че занапред ще слушка и няма да пласира дрога. Затова и Ханибал е инсценирал смъртта на Хомър. От Рейнджъра става чудесна изкупителна жертва, понеже той не членува в никоя мафиотска банда. Дори и да е убиецът, никой няма да тръгне да му отмъщава.

— А кой е прилапал парите? Ханибал ли?

— Ханибал наистина е инсценирал всичко така, та да излезе, че убиецът е Рейнджъра, но ми е трудно да повярвал, че е преметнал и Столе. Искал е да умилюсти Столе, а не да го предизвиква допълнително. — Морели си взе още един резен пица. — Мен ако питаш, само Хомър е способен да извърти такъв калташки номер. Докато е пътувал към сградата, преди тя да бъде опожарена, вероятно е разменил саковете.

Ужас!

— Едва ли знаеш каква кола е карал.

— Сребристо порше. Колата на Синтия Лоти.

Това вече вероятно обясняваше смъртта на Синтия.

— Каква е тая физиономия? Защо се свъси? — учуди се Морели.

— От угризения на съвестта. Така да се каже, помогнах на Ситния да свие колата от Хомър.

Разказах на Морели как Синтия ни е изненадала с Лула, как си е искала колата и заради това сме извадили от поршето мъртвеца. След като приключих с разказа си, Морели продължи да седи като ударен с мокър парцал.

— Ако работиш в полицията, идва момент, когато си въобразяваш, че си се нагледал и наслушал на какво ли не и вече нищо не може да те изненада — рече накрая той. — А после — хоп! — някой ти сервира нещо от тоя десен и ти пак се хващаш за главата.

Избрах си още едно парче пица и си помислих, че оттук нататък разговорът ще стане неприятен.

— Едва ли се налага да ти обяснявам, че си проникнала на местопрестъплението и си унищожила уликите.

Ето на, знаех си аз, разговорът наистина ставаше пренеприятен.

— Едва ли е нужно и да ти напомням, че се разследва убийство, а ти си укрила веществени доказателства.

Кимнах.

— Майко мила, бива ли да си толкова загубена! Какво си въобразяваш бе, жена!

Всички се обърнаха и ни зяпнаха.

— Нямахте как да спра Синтия — заоправдавах се аз, — затова ми се видя, че ще се разкара по-бързо, ако ѝ помогна.

— Могла си да си тръгнеш. Да си вдигнеш чукалата и да се махнеш. Кой те би по главата да ѝ помагаш! Мислех, че просто сте вдигнали мъртвеца от циментовия под. И през ум не ми е минавало, че сте го вадите от кола!

Хората пак ни зяпнаха.

— Сега ще открият навсякъде по поршето твои отпечатащи! — не мирясваше Морели.

— Ние с Лула бяхме с ръкавици.

Така де, каквото и да си говори Морели, не сме чак такива смотанячки.

— Не исках да се женя, за да не се притесняваш, докато ме няма вкъщи. А сега не искам да се женя, защото не знам дали ще издържа на напрежението да съм женен за теб.

— Това изобщо нямаше да се случи, ако вие с Рейнджъра ми се доверявахте повече. Първо ме молите да се включа в разследването, а после ме изритвате като мръсно коте. Ти си виновен за всичко.

Морели присви очи.

— Е, може би не за всичко.

— Трябва да се връщам в службата — рече той и поиска сметката. — Обещай ми, че се прибираш право вкъщи, заключваш се и не мърдаш оттам, докато нещата не се изяснят. Утре Александър заминава за Гърция. Според нас това означава, че Хомър се кани да се изнесе довечера, май разбрахме и как.

— С лодка.

— Точно така. Но не точно с лодка, а с товарен кораб, който потегля от Нюарк за Гърция. А Хомър е слабата брънка в цялата верига. Ако му предявим обвинение в убийство, няма къде да ходи, ще клекне и ще изпее всичко и за Александър, и за Столе.

— Ужас! Александър ми е симпатичен.

Сега пък Морели направи кисела физиономия.

— Добре де — рекох накрая, — прибирам се и не мърдам от къщи.

И бездруго днес следобед нямах работа. Не умирах от желание да давам на Хабиб и Мичъл още една възможност да се опитат да ме отвлекат и да ми отрежат пръстите един по един. Дори ми се прииска да си постоя вкъщи. Какво пък, можех да почистя, да позяпам тъпата телевизия, да подремна.

— Чантата ти е вкъщи — каза Морели. — Не се сетих да я занеса в службата. Трябва ли ти ключ от апартамента?

Кимнах.

— Да.

Той свали един от ключовете във връзката и ми го подаде.

Паркингът пред блока беше сравнително празен. По това време на деня старците се бяха изнесли кой на пазар, кой да се възползва максимално от Здравната каса — нямах нищо против, тъкмо щях да паркирам на спокойствие. Пред блока нямаше и коли, които да не познавам. Не забелязах и някой да се спотайва в хресталака. Спрях близо до входа и извадих от джоба на якето глока. Шмугнах се бързо във входа и се качих по стълбището. На площадката на втория етаж нямаше никого. Вратата на моя апартамент беше заключена. Добри знаци. Отключих и все така с насочен глок, влязох в антрето. Вътре

всичко си стоеше така, както го бяха оставила. Затворих входната врата, но не пуснах резето — ами ако се наложи да си обирам на бърза ръка крушите? После обиколих стаите една по една, за да се уверя, че не ме заплашва нищо.

От хола влязох в банята. И докато бях в банята, от спалнята изскочи мъж, който насочи към мен пистолет. Беше среден на ръст, не бе нито много пълен, нито слаб, беше по-млад от Ханибал Рамос, ала приликата веднага биеше на очи. Беше хубав, но веднага си личеше, че е доста мекушав.

— Хомър Рамос?

— Същият.

И двамата стояхме с насочени пистолети, на три метра един друг.

— Пусни оръжието! — подвикнах аз.

Той ми се усмихна тъжно.

— Мале, много ме уплаши! Страхотно, няма що!

— Пусни оръжието или ще стрелям.

— Стреляй, де! Хайде!

Погледнах глока. Беше полуавтоматичен, а аз имах револвер. Нямах представа как се стреля с полуавтоматичен пистолет. Знаех, че трябва да плъзна нещо назад. Натиснах едно копченце и пълнителят тупна на килима.

Хомър Рамос прихна.

Замерих го с глока, който го фрасна по челото, и Хомър стреля по мен още преди да съм се окопитила. Куршумът ме одраска над лакътя и се заби в стената отзад. Аз изпищях, залитнах и се хванах за раната.

— Това е предупреждение — рече неканеният гостенин. — Ако се опиташ да бягаш, ще те застрелям в гръб.

— Защо си тук? Какво искаш?

— Парите, разбира се.

— Не са у мен.

— Няма къде другаде да са, сладурано. Мангизите бяха в колата и преди да издъхне, Синтия сподели с мен, че когато е влязла в къщата, те е заварила там. Така че ти си единствената кандидатка. Претърсих педя по педя къщата на Синтия. Изтезавах я достатъчно, за да съм сигурен, че е издала и майчиното си мляко. Първо взе да ме баламосва, че биха изхвърлила сака, но дори тя не е чак толкова тъпа. Претърсих и

твоя апартамент, и апартамента на оная бъчва, приятелката ти. И не намерих никакви пари.

А, ето каква била работата! Не само Хабиб и Мичъл ми бяха тършували из къщичката. Беше идвал и Хомър Рамос — да си търси мангизите.

— Казвай сега къде си ги скрила — изсъска Хомър. — Стига си ме разигравала.

Ръката ми смъдеше, през разкъсаното яке бе избила кръв, наквасила плата. Пред очите ми се рееха черни точки.

— Трябва да седна.

Той махна към канапето.

— Ей там!

Ако те ранят с огнестрелно оръжие, колкото и безобидна да е раната, тя не спомага за бистрата пъргава мисъл. Знаех, че някъде из сивото вещество между ушите ми би трябвало да се очертава план, но колкото и да се пънех, не можех да измисля какво да правя. Съвсем се бях паникьосала. В очите ми бяха избили сълзи, носът ми течеше.

— Къде са ми паричките? — повтори Рамос, след като седнах.

— Дадох ги на Рейнджъра.

Дори аз се изненадах от този отговор, изникнал един дявол знае откъде в главата ми. Никой от двамата не повярва, разбира се.

— Лъжеш. Пак ще те попитам. И ако реша, че отново ми пробутваш някакви долнопробни лъжи, ще те прострелям в капачката на коляното.

Стоеше с гръб към малкото антре при входната врата. Погледнах зад него и видях как в полезрението ми изниква Рейнджъра.

— Добре де, хвана ме натясно — подвикнах по-високо, отколкото го налагаха обстоятелствата, при това и с неприкрита истерична нотка. — Ето какво се случи. И през ум не им е минавало, че в колата има пари. Видях само мъртвеца. Не знам какво ме прихвана, ако искаш, ме смятай за превъртяла, ако искаш, ми се присмивай, че прекалявам с филмите за мафията, но си рекох: дали в багажника няма още трупове? Така де, не исках да пропусна някой мъртвец. Отворих багажника и що да видя — сак! От малка съм си любопитна и го отворих...

— Я не ме занимавай с пикливата си автобиография — подвикна Хомър. — Казвай какво направи с мангизите. Корабът ми заминава

само след дванайсет часа. Как мислиш, дали дотогава ще стигнеш до отговора на въпроса ми?

Точно тогава Рейнджъра му скочи, покоси го и долепи до врата му газовия пистолет. Хомър изпищя и се свлече на пода. Рейнджъра се пресегна и му взе оръжието. Претърси го, за да се увери, че не носи друг пистолет, и му щракна белезниците зад гърба.

Изрита го, после дойде и се надвеси над мен.

— Нали ти казах да не си общуваш с никого от семейство Рамос! Ама кой да слуша!

Да му имам чувството за хумор!

Усмихнах се колкото да не е без хич.

— Драйфа ми се — предупредих го.

Той сложи длан на тила ми и ми натика главата между краката.

— Натискай, все едно искаш да ми избуташ ръката.

Ушите ми престанаха да бучат, полекна ми и на стомаха.

Рейнджъра ми помогна да стана и ми съблече якето.

Избърсах си носа о тениската.

— Откога си тук? — попитах го.

— Влязох точно когато той стреля по теб.

И двамата погледнахме раната върху ръката ми.

— Я да видим кой тук ни е ранен! — подсмихна се Рейнджъра.

— Сама си го изпроси, не чакай да ти съчувствам!

Заведе ме в кухнята и затисна раната с няколко хартиени салфетки.

— Опитай се да я позачистиш, а аз ще потърся лейкопласт.

— Лейкопласт ли! Я не се занасяй! Това е рана от огнестрелно оръжие!

Рейнджъра се върна с домашната ми аптечна, лепна върху раната парче лейкопласт, сложи отгоре марля и я омота с бинт. Отстъпи назад и ми се ухили.

— Виждаш ми се бледичка.

— Мислех си, че ще умра. Кретенът му с кретен щеше да ми тегли куршума и окото му нямаше да мигне.

— Но не го направи — възрази Рейнджъра.

— А ти някога мислил ли си, че ще умреш?

— Много пъти.

— И?

— И не умрях. — Звънна от телефона ми на Морели. — У Стеф съм. Спипахме Хомър Рамос, чакаме те. Не е зле да дойдеш с полицейски автомобил. Стефани е ранена в ръката. Куршумът само я е одраскал, но нека за всеки случай я прегледат.

Рейнджъра ме прегърна през раменете и ме притегли към себе си. Отпуснах глава върху гърдите му, а той завря нос в косата ми и ме целуна точно над ухото.

— Добре ли си? — попита ме.

Изобщо не бях добре. Бях възможно най-недобре. Аха, и да изпадна в истеричен пристъп.

— Разбира се, че съм добре — рекох му.

Усетих го как се подсмивва.

— Лъжкия.

Морели ме намери в болницата.

— Добре ли си?

— Преди петнайсет минути Рейнджъра ми зададе същия въпрос и отговорът е — не. Сега обаче ми поолекна.

— Как е ръката?

— Не е болка за умиране. Чакам да ме прегледат.

Морели вдигна дланта ми и я целуна.

— Докато идвах насам, на два пъти ми се стори, че сърцето ми ще спре.

От целувката ме присви под лъжичката.

— Добре съм, наистина.

— Трябваше да се уверя с очите си.

— Ти ме обичаш — рекох му аз.

Усмивката му помръкна, той кимна.

— Обичам те.

И Рейнджъра ме обичаше, но по друг начин. Мястото му в живота ми беше друго.

Вратата на чакалнята се отвори с гръм и трясък и при нас нахълтаха Кони и Лула.

— Чухме, че са те ранили с огнестрелно оръжие — провикна се Лула. — Какво става, бе жена?

— Майчице, вярно било — затюхка се Кони. — Я си погледни ръката! Как се докара до тоя хал?

Морели се изправи.

— Искам да съм в участъка, когато доведат Рамос. А сега, след като дойдоха подкрепленията, имам чувството, че тук съм излишен багаж. Звънни ми веднага щом те прегледат.

Реших от болницата да отида у нашите. Морели още беше зает — разпитваше Хомър Рамос, а на мен не ми се седеше сама. Помолих Лула да се отбие у Дуги, за да си взема фланела, която да облека над тениската.

Дуги и Откаченяка бяха в хола, гледаха нов-новеничък телевизор с огромен екран.

— Ей, маце, ела да видиш какъв телевизор! — посрещна ме с възглас Откаченяка. — Убиец е, нали?

— Пък аз си мислех, че сте приключили с обирите.

— Точно това му е изумителното — поясни Откаченяка. — Току-що си го купихме. Дори не сме го задигнали. Неведоми са пътищата Господни, ще знаеш. Тъкмо бяхме решили, че бъдещето ни е отишло на кино, и хоп! — получихме наследство.

— Честито! — поздравих ги аз. — Кой е умрял?

— Точно там е работата, че никой — допълни Откаченяка. — Нашето наследство не носи привкуса на трагедията. Получихме наследството като подарък. Представяш ли си? Ние с Дуги извадихме късмета в неделя да шитнем една кола и я закарахме да я поизмият, все пак да има представителен вид пред клиента. Докато бяхме на автомивката, цъфна и една блондинка, караше сребристо порше. И се запретна да си чисти автомобилчето, все едно е въпрос на живот и смърт. Ние останахме да погледаме. Оная, моля ти се, извади от багажника някакъв сак и го хвърли на боклука. Нов-новеничък такъв. Ние с Дуги я попитахме дали има нещо против да го приберем. А тя, моля ти се, разправя, че бил отвратителен и да сме правели с него каквото ни хрумне. Та прибрахме, значи, ние сака, донесохме го тук и съвсем го забравихме, чак днес сутринта се сетихме за него.

— А когато го отворихте, видяхте, че вътре е фрашкано с мангизи — довърших аз вместо него.

— Бре! Ти пък откъде знаеш?

— Досетих се.

Когато отидох у нашите, майка ми беше в кухнята. Свиваше зелени сармички. Те далеч не са ми най-любимото нещо на тоя свят. Всъщност не е честно да правя такива сравнения. Най-любимото ми нещо сигурно е ананасова торта с цяла камара бита сметана — къде ти сармичките ще се мерят с торта!

Мама заряза готвенето и ме погледна.

— Какво ти е на ръката? Защо я държиш така?

— Раниха ме с пистолет, но...

Майка ми припадна. Пльос, и се свлече на пода, както държеше голямата дървена лъжица.

Ами сега!

Навлажних кърпата за съдовете и ѝ я долепих до челото — след малко тя дойде на себе си.

— Какво се е случило? — попита ме.

— Припадна.

— Друг път съм припаднала. Аз не припадам никога. — Седна на пода и пак допря влажната кърпа до лицето си. — А, да, сега си спомних.

Помогнах ѝ да седне на един от столовете в кухнята и сложих да се топли вода, за да ѝ направя чай.

— Раната тежка ли е? — поинтересува се майка ми.

— Не, само драскотина, пък и негодникът му с негодник вече е зад решетките. Всичко е наред.

Да, всичко беше наред, ако не броим тази малка подробност, че ми се гадеше, сърцето ми току прескачаше и на мен хич не ми се прибираше вкъщи.

Занесох кутията с курабийките на масата и сложих чая пред мама. Седнах срещу нея и си взех курабийка. Шоколадова. Много полезна за здравето, ще знаете. Майка ми ги беше поръсила със счукани орехи, а те съдържаха белтъчини, нали така?

Входната врата се отвори и се захлопна и пред нас в цялата си прелест изникна баба.

— Готово! Взех си шофьорския изпит!

Майка ми се прекръсти и пак си сложи на челото мократа кърпа.
— Защо ръката ти е такава издута под ръкава? — поинтересува се баба.

— Защото е превързана. Днес ме раниха с огнестрелно оръжие.
Баба се ококори.

— Не думай! Страхотно! — Притегли стол и седна при нас на масата. — Хайде, разправяй! Кой те рани?

Но преди да съм успяла да ѝ отговоря, телефонът се развъня. Обаждаше се Мардж Дембовски — да кажела, че щерка ѝ Деби, медицинска сестра в болницата, ѝ се била обадила да ѝ съобщи, че съм ранена. После се обади и Джулия Крузели — да кажела, че синът ѝ Ричард, който беше ченге, току-що ѝ бил разправил всичко от игла до конец за Хомър Рамос.

Преместих се от кухнята в хола и съм заспала пред телевизора. Когато се събудих, видях пред себе си Морели, цялата къща вонеше на зелени сармички, а ръката ме болеше, та не се търпеше.

Морели ми беше донесъл ново яке — без дупка от куршум върху ръкава.

— Време е да се прибираме вкъщи — оповести той и криво-ляво напъха ръката ми в ръкава на якето.

— Аз съм си вкъщи.

— В моята къща, де.

В къщата на Морели. Какво по-хубаво от това! Там бяха и Рекс с Боб. Там щеше да бъде и Морели — мечта!

Майка ми тръсна на масичката пред нас огромен плик.

— Сложила съм ви сармички, пресен хляб и малко курабийки.

Морели взе плика.

— Умирам за сармички — каза той. Майка ми остана много доволна.

— Наистина ли обичаш зелени сармички? — попитах го вече в колата.

— Обичам всичко, дето не съм го готвил аз.

— Какво стана с Хомър Рамос?

— Надмина и най-дръзките ни мечти. Голям лайнар, ще знаеш. Натопи всички до последния човек. Александър Рамос е трябвало да го убие още когато се е родил. Не само това, ами спипахме като

утешителна награда и Хабиб и Мичъл — казахме им, че са обвинени в отвличане, и те изпяха всичко за Артуро Столе.

— Имал си ужасен следобед.

— А, не, денят беше прекрасен. Ако не броим това, че теб те раниха.

— Кой е убил Макарони?

— Хомър. Столе пратил Макарони да вземе поршето — предполагам, за да си върне поне част от дълга. Хомър обаче го спипал в колата и му теглил куршума. После се паникьосал и духнал от къщата.

— И сигурно е забравил да включи алармата.

Морели се ухили.

— Да. Било му станало навик да опитва стоката, която пренасял за Столе, и не бил в час. Бил друсан и съвсем му изхвърчало от главата да включи алармата. Така Рейнджъра успял да влезе необезпокояван в къщата. И не само той, но и Макарони. После и ти. Съмнявам се, че Ханибал си е давал сметка колко е загазил. Въобразявал си е, че Хомър седи мирно и кротко в градската къща, друсан си се и си трае.

— Да де, но Хомър си е мижитурка.

— Точно така, мижитурка. След като застрелял Макарони, си глътнал езика от страх. Бил толкова друсан, че си въобразил как ще се укрие и без помощта на Ханибал, затова и се върнал в къщата да си прибере мангизите. Но мангизите вече ги нямало.

— А Ханибал е пратил мутрите си да претърсват педя по педя щата с надеждата да открият Хомър.

— Все си е някаква утеха, че са изгубили толкова време в опити да открият малкия негодник.

— А парите? — попитах аз. — Някой знае ли какво е станало със сака, натъпкан догоре с мангизи?

Някой, освен мен, де.

— Една от великите загадки на живота — отбеляза философски Морели. — Според всеобщото мнение Хомър ги е скрил някъде, докато е бил друсан, и после не е могъл да се сети къде ги е сложил.

— Звучи логично — подкрепих го аз. — Точно така, забравил е къде ги е забутал.

Защо пък Дуги и Откаченяка да не се порадват на парите? Ако държавата ги конфискуваше, щяха да потънат в бездънния ѝ джоб —

един дявол знаеше за какво ще отидат нахалост!

Морели спря пред къщата си на *Слейтър Стрийт* и ми помогна да сляза. Отвори входната врата, Боб се завтече към мен и ми се усмихна.

— Виж как ми се израдва — споделих с Морели.

Е, защо да си кривя душата — израдва се не по-малко и на огромния плик със сармички. Но карай! Важното е, че ме посрещна страшно ентузиазирано.

Морели беше сложил аквариума на Рекс върху кухненския плот. Почуках отстрани по стъклото и забелязах някакво раздвижване под стърготините на легълцето. Рекс надигна главица, размърда мустачки, примига и вторачи в мен черните си мънистени очички.

— Ей, Рекс! — извиках аз. — Как я караш?

За микросекунда мустачките престанаха да мърдат, после Рекс се шмугна под завивката си. Е, чудо голямо, ще си каже някой, дето не разбира от хамстери. Но от мен да го знаете — за хамстер Рекс ме посрещна едва ли не с фанфари.

Морели отвори две кутийки бира и сложи на тясната си масичка в кухнята две чинии. Поделихме си с него и с Боб зелевите сармички и седнахме да хапнем. Но още не бях преполовила и втората, когато забелязах, че Морели не яде.

— Не си ли гладен? — попитах го.

Той ми се усмихна с половин уста.

— Затъжил съм се за теб.

— Аз също.

— Как ти е ръката?

— Добре.

Хвана ме за дланта и ме целуна по пръстите.

— Дано този разговор мине за увертюра към леглото, понеже, да ти призная, вече не се владее. — Той ми дръпна вилицата от ръката. — Много ли ти се ядат сармички?

— Дори не ги обичам.

Джо ме притегли, накара ме да стана от стола и ме целуна.

На вратата се позвъни и ние и двамата подскочихме като ужилени.

— Писна ми! — простена Морели. — Сега пък какво има? Вечно ще стане нещо. Или ще ни се изтърсват баби и убийци, или ще изпиука

пейджърът. Вече не издържам.

Изтича при входната врата и я отвори с гръм и трясък.

Беше дошла баба му Бела. Беше дребна женица, облечена от глава до пети, както в старата си родина, в черно. Бялата ѝ коса беше прибрана на ниско кокче, по лицето ѝ нямаше и грамче грим, тя беше стиснала тънки устни. До нея стоеше майката на Джо, която бе по-едра от Бела, но не ѝ отстъпваше ни най-малко по суровост.

— Е? — рече Бела.

Джо я погледна.

— Какво е?

— Няма ли да ни поканиш да влезем?

— Не.

Бела застина, сякаш беше глътнала бастун.

— Ако не ми беше любимият внук, щях да те урочасам.

Майката на Джо пристъпи напред.

— Не можем да стоим дълго. Тръгнали сме на кръщение у Марджори Солери. Само се отбихме да ти оставим нещо за хапване. Зная, че не си готвиш.

Отидох при Джо и поех от майка му тенджерата.

— Много се радвам да ви видя отново, госпожо Морели. И вас също, бабо Бела. Готвеното ухае страхотно.

— Какво става тук? — подвикна Бела. — Вие двамата да не живеете в грях?

— Правя опити да живея в грях, но засега безуспешно — отвърна Морели.

Бела подскочи и го шляпна по челото.

— Как не те е срам!

— Ще взема да отнеса тенджерата в кухнята — заотстъпвах аз. — И после ще тръгвам. И аз съм се отбила за малко. Минах само да му кажа едно здрасти.

Всичко Мара втасала! Липсваше ми само да ме урочаса и Бела.

Джо ме сграбчи за здравата ръка.

— Никъде няма да ходиш.

Бела се втренчи в мен и аз трепнах. Усетих, че и Джо е настръхнал.

— Тази вечер Стефани ще остане при мен — рече той. — Свиквайте с това.

Бела и госпожа Морели затаиха дъх и стиснаха устни. Госпожа Морели понадигна брадичка и изгледа пронизващо сина си.

— Ще се ожениш ли за тази жена?

— Да, щом толкова искаш да знаеш — отвърна Джо. — И колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Ще се жени! — плесна с ръце Бела. — Моят Джоузеф ще се жени!

Тя ни разцелува и двамата.

— Я чакай — сепнах се аз. — Никога не си ми предлагал брак. Нали тъкмо ти уж не искаше да се жениш?

— Размислих — отвърна Морели. — Вече искам да се жена. Точно така, искам да се ожена. Още тази вечер.

— Искаш да правим секс — възразих аз.

— Я не се занасяй. Вече дори не помня какво е това секс. Не съм сигурен дали мога да го правя.

Пейджърът му извъня.

— Писна ми! — възкликна Морели.

Дръпна пейджъра, който висеше на колана му, и го метна през улицата.

Баба Бела ми погледна ръката.

— Ха, а къде е халката?

Всички погледнахме към ръката ми. Халка нямаше.

— Не ни трябва халка, за да се оженим — обади се Морели.

Баба Бела поклати тъжно глава.

— Колко малко знаеш ти! — пророни старицата.

— Я чакайте! Няма да позволя да ме изнудвате и да ме жените насила.

Баба Бела се вцепени.

— Моля? Значи не искаш да се омъжиш за моя Джоузеф?

Майката на Джо се прекръсти и завъртя очи.

— Божичко! — възкликна Джо и погледна майка си и баба си. — Я вижте колко е часът! Заради мен ще вземете да си изпуснете кръщенето.

— А, не на мен тия! — тросна се Бела. — Знам какво си намислил — искаш да се отървеш от нас!

— Така си е — потвърди Джо. — Ние със Стефани си имаме работа.

Бела завъртя очи.

— Получавам видение — оповести тя. — Виждам внучета. Три момченца и две момиченца...

— Не й се плаши — пошушна ми Джо. — Горе до леглото имам най-добрите предпазни средства, които могат да се купят с пари.

Прехапах долна устна. Щях да се чувствам много по-добре, ако Бела беше получила видение на хамстер.

— Добре де, тръгваме — рече бабката. — Тия видения винаги ме уморяват. Ще подремна в колата на път за кръщенето.

Двете се изнесоха, а Джо затвори вратата и заключи. Взе от мен тенджерата с готвеното и я сложи на масата в трапезарията, по-далечко от Боб. Смъкна внимателно якето от раменете ми и го остави да падне на пода. После разкопча горното копче на дънките ми, пъкна пръст в колана и ме притегли към себе си.

— Колкото до предложението за женитба, сладурче...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.